

בעזה"ש"ת

ספר

אור האורות

הפּפּוּת

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

מרבנו נחמן מברסלב זיע"א

עם לקוטי הגפלות

פרשת נח

אור
האורות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

המכתה

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 239

פרשת נח תשפ"ד

עניני 'גשמים' - לימות הגשמים

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

האזרה האודת

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיזת באור הפרשה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דעתידא
לאתגליא
לעתיד לבא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרִשְׁתַּת נַח

דְּלַעְלָא' - וְנִתְחַבְּקִין וְנִתְאַחֲדִים יַחַד הָרוּחַ-
דְּלַתְתָּא, עִם הָרוּחַ דְּלַעְלָא, כִּי בְּאַמַּת שְׁנֵיהֶם
אַחַד.

וְתַבְּרָא בְּשִׁנְתַּגְּלִין זֶה לָזֶה, נִתְאַחֲדִין מְאֹד
בְּאַחֲדוּת גְּדוּלָּה.

וּמַחְמַת שְׁהָרוּחַ דְּלַעְלָא אֵינּוּ יָכוּל לְהֵיוֹת
בְּזֶה הָעוֹלָם, עַל-כֵּן נִסְתַּלַּק לְעַלְמָא.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִסְתַּלַּק הַצַּדִּיק - כִּי
בְּשִׁנְתַּלְּקָא לְמַעְלָה הָרוּחַ
הַגָּבֹה, נִסְתַּלַּק עִמּוֹ הָרוּחַ דְּלַתְתָּא, מַחְמַת
שְׁנִיתָא מְאֹד בְּאַחֲדוּת גְּדוּלָּה כַּנֵּ"ל.

וְעַל-כֵּן הוּא דָּבַר גְּדוּלָּה מְאֹד, לְהֵיוֹת
בְּשַׁעַת הַסְּתַלְּקוֹת הַצַּדִּיק, אֲפֹלוּ
מִי שְׂאִינּוּ תַלְמִידוֹ - כִּי מַחְמַת שְׂאִי יוֹרֵד
וְנִתְגַּלְּגָה לְמַטָּה הָרוּחַ דְּלַעְלָא, נִמְצָא:
שְׁנִיתָא אֲזִי הָאָרְהָ גְּדוּלָּה מְאֹד.

עַל-כֵּן הוּא טוֹבָה גְּדוּלָּה לְכָל מִי שְׁנִמְצָא
אֲזִי שֵׁם, וְהוּא טוֹבָה לָהֶם לְאֲרִיכַת-
יָמִים.

אַבְּל לְהַתְלַמְּדִים מַגִּיעַ הָאָרְהָ גְּדוּלָּה
מְאֹד אֲזִי בְּיוֹתֵר - כִּי מַחְמַת שְׁהָם
תְּלוּיִין בְּהַצַּדִּיק, וְיוֹנְקִים מִשְׁרַשׁ אַחַד, נִמְצָא:
שְׂזֵה ה'חַיּוֹת דְּלַעְלָא, הוּא חַיּוֹתָם מִמֶּשׁ -
וְנִתְאַחֲדִים וְנִתְחַבְּקִים גַּם-כֵּן עִם זֶה הָרוּחַ,
בְּאַחֲדוּת גְּדוּלָּה - כִּי הוּא רוּחָם וְחַיּוֹתָם מִמֶּשׁ.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אִם זֹכֶה, יָכוּל לְקַבֵּל "פִּי
שְׁנַיִם" (דְּבָרִים כ"א, יז; מְלַכִּים ב, ב).
(ט)

- פְּלִלְיוֹת פְּרִשְׁתַּת נַח -

א.

(סְפִרַת-הַמִּדּוֹת, קַלְפָּה ח"א י)

סְגָלָה לְהַבְרִיחַ רוּחַ הַטְּמָאָה - לְקַרְוֹת
"פְּרִשְׁתַּת נַח".

"אֵלֹה תוֹלְדַת נַח, נַח אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה
בְּדוֹרְתּוֹ, אֶת הָאֱלֹקִים הִתְהַלֵּךְ נַח. וַיּוֹלֵד נַח
שְׁלֹשָׁה בָנִים, אֶת שֵׁם אֶת חָם וְאֶת יַפֶּת"
(בְּרֵאשִׁית ו, ט"ז)

"אֵלֹה תוֹלְדַת נַח, נַח אִישׁ צַדִּיק" - לְלַמֵּד:
שְׁעִמַר תּוֹלְדוֹתֵיהֶם שֶׁל צַדִּיקִים מִנְעֻשִׁים-טוֹבִים.
(רש"י; בְּרֵאשִׁית רַבָּה ל, ו; תַּנְחוּמָא נַח ב)

ב.

(ח"א סו, א)

יֵשׁ לְהַצַּדִּיק בְּחִינַת 'שְׁנֵי רוּחוֹת': רוּחַ
לְעַלְמָא, רוּחַ לְתַתָּא.

כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית ו, ט): "אֵלֹה תוֹלְדַת
נַח נַח" - נַח לְעַלְמָא, נַח לְתַתָּא.

כְּמוֹ שְׁכַתּוּב בְּזֵהר (נַח נט): עַל פְּסוּק זֶה:
"לְמָה נַח תִּרִי זְמָנָא? - אֵלֹה כָּל צַדִּיק
וְצַדִּיק דִּי בְּעַלְמָא, אֵית לֵה תִרִין רוּחִין:
רוּחָא חַד בְּעַלְמָא דִּין, וְרוּחָא חַד בְּעַלְמָא-
דְּאֵתִי, וְהֵכִי תִשְׁכַּח בְּכַלְהוּ צַדִּיקִי!"

דְּהֵינּוּ: שֵׁישׁ לוֹ בְּחִינַת: 'חַיּוֹת לְמַעְלָה,
'חַיּוֹת לְמַטָּה'.

וְהָרוּחַ וְהַחַיּוֹת שְׁלַמְעֵלָה, גְּדוּלָּה מְאֹד מְאֹד.
וּבְשַׁעַת הַסְּתַלְּקוֹת הַצַּדִּיק - יוֹרֵד וּבָא
לְמַטָּה בְּחִינַת 'הָרוּחַ וְהַחַיּוֹת

ג.

(ח"ב ד, ב)

כל מה שרוצין לעשות איזה עבדא בעבודת-השם, פמה קלין של אוי ואבוי, וכמה גניחות, וכמה כפילות, וכמה הטיות, הינו תנועות משנות שעושין יראי-השם בעבודתם, צריכין לעשות קדם שעושין איזה עבדא.

ועקר ב'התחלה' - שאז קשה מאד, כי "כל התחלות קשות" (מכילתא יתרו, 'פחדש' ב; רש"י שמות יט, ה), וצריכין פמה קלין וכמה גניחות וכו' קדם שמתחילין איזהו התחלה.

וגם אחר-כך אינו בא בנקל, וצריכין פמה גיעות ותנועות קדם שזוכין לעשות איזה עבדא שיהיה לה 'הדור'.

אך ההתחלה קשה מאד.

כי "עקר תולדותיהן של צדיקים מעשים טובים" (רש"י בראשית ו, ט; בראשית רבה ל, ו; תנחומא נח ב - על בראשית ו, ט: "אלה תולדת נח נח איש צדיק" - נמצא: שהמצוות ומעשים טובים וכל עבודת-השם, הם בחינת 'הולדה').

וקדם ה'הולדה', פמה קלין וכמה חבלים וצירים יש להיולדת קדם שמוולדת ההולדה, ובפרט מבפירה, דהינו 'הולדה ראשונה של אשה', שאז קשה עליה מאד וכו'.

ועל-כן קדם כל מצוה ועבודה - טוב לתן צדקה, כדי להרחיב פתח הקדשה שצריך לעשות בעבודתו, ולא יהיה קשה וכבד עליו כל-כך לכנס בהם.

ו'צדקה' היא תמיד 'התחלה', בבחינת (דברים טו, ח): "פתח תפתח" -

והיא מרחבת כל הפתחים של הקדשה - שאפלו כשיש פתח והתחלה, הצדקה פותחת יותר ויותר, ומרחבת הפתח יותר.

ד.

(ח"ב סז)

"בראשית, רא"ש-בי"ת" (תקוני-זהר יח: כד. - על בראשית א, א) - בחינת ה'בעל-הבית של העולם'. הינו: ה'צדיק האמת', שהוא ה'יפי והפאר של העולם'.

על-ידי שנתגדל השם של זה הצדיק, שהוא בחינת "ראש בית" - על-די-זה נפתחין ה'עינים של ישראל'.

וזה בחינת 'הספד על סלוק הצדיק'. כי "בראשית" (בראשית א, א), הוא הספד על "נח". הינו: מאמר הנ"ל על "בראשית" [לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז - והוא הספד על הרבי-הקדוש מבראדיטשוב זצ"ל שנסתלק אז (שיחות הר"ן קצו: תי מוהר"ן מה: נט: ימי מוהר"ן ח"א לט)] - הוא 'הספד על סלוק הצדיק' שהוא בחינת 'נח'!

כי שם נאמר: מבחינת ה'העלמה' שנסתלק ונתעלם הצדיק שהוא הפאר של ישראל וכו'.

והנה: להצדיק שנסתלק - אין לו הפסד כלל פמה שנעלם ונסתלק, כי אם נתעלם ונסתלק מפאו, הוא גדול ומפאר שם בעולם-הבא, בחינת (בראשית ו, ט): "את האלקים התהלך נח".

אבל על הדור יתום שנשארו, ועל התולדות דהינו הבנים שנשארו - הוא רחמנות גדול מאד.

ועליהם נאמר במקונן (שם): "אלה תולדת נח" - במקונן ואומר: "אלה הם התולדות והבנים של הצדיק,

בְּחִינַת נח, שְׁנִסְתַּלַּק, וְאָלָה הִם תּוֹלְדוֹת הֵיתוּמִים שְׁנִשְׂאָרוֹ.

כי דע: שְׁכַל ה'דרות' כָּלָם - נִמְשָׁכִין מִן הַצַּדִּיק שֶׁהוּא ה'ראש', בְּחִינַת 'ראש-בית', בְּחִינַת ה'בַּעַל-הַבַּיִת' שֶׁל הָעוֹלָם, בְּבִחִינַת (ישעיה מא, ד): "קָרָא הַדְּרוֹת מֵרֵאשׁ" - שְׁכַל ה'דרות' נִמְשָׁכִין מִן ה'ראש', דְּהִינּוּ הַצַּדִּיק הַנִּלְכָּד.

וְאִזִּי יֵשׁ בְּחִינַת 'ראש', וְיֵשׁ בְּחִינַת 'בית'. וְאִזִּי כָּלָנוּ כָּל בְּנֵי הַדּוֹר, כָּלָם בְּחִינַת 'בְּנֵי-בֵית'.

וְזֶהוּ: "אָלָה תּוֹלְדוֹת נח" - הִינּוּ: כִּמְקוֹנֵן עַל הַתּוֹלְדוֹת שְׁנִשְׂאָרוֹ, כִּנְל.

וְזֶהוּ: "נח איש צדיק תמים הָיָה" - הִינּוּ: שֶׁהָיָה וְנִסְתַּלַּק וְכוּ', כִּנְל.

וְזֶה בְּחִינַת: "אָלָה תּוֹלְדוֹת נח" - שְׁכַל ה'תּוֹלְדוֹת', דְּהִינּוּ ה'דרות' - כָּלָם נִמְשָׁכִין מִן 'נח', שֶׁהוּא בְּחִינַת ה'צַדִּיק', בְּחִינַת ה'ראש', בְּחִינַת: "קוֹרָא הַדְּרוֹת מֵרֵאשׁ".

וְדַע: שְׁגָם ה'הדור האֲתָרוּג' נִמְשָׁךְ מִן ה'ראש' הַנִּלְכָּד. וְזֶה בְּחִינַת: "קוֹרָא הַדְּרוֹת מֵרֵאשׁ" - בְּחִינַת ה'הדור האֲתָרוּג', שְׁנִמְשָׁךְ גַּם-כֵּן מֵה'ראש' הַנִּלְכָּד, דְּהִינּוּ הַצַּדִּיק הַנִּלְכָּד שֶׁהוּא ה'ראש' וְה'פֶּאֶר' וְה'הַדּוֹר' שֶׁל הָעוֹלָם.

וְהִנֵּה: עֵקֶר ה'הדור' הֵם 'יִשְׂרָאֵל', כִּי אִף-עַל-פִּי שְׁגָם חָם וְיִפְת' הֵם 'תּוֹלְדוֹת נח', אִף-עַל-פִּי-כֵן עֵקֶר ה'הדור' הֵם 'יִשְׂרָאֵל' שְׁבָאִים מ'בְּנֵי שָׁם'.

וְזֶה בְּחִינַת: "הַדּוֹר מְצוּה עַד שְׁלִישׁ" (בְּבֹא-קַמָּא ט: שְׁלַחַן-עֲרוּךְ אֲוֶרְחַת־חַיִּים תְּרֵנוּ, א) - זֶה

בְּחִינַת 'שָׁם', שֶׁהוּא ה'שְׁלִישׁ' מ'שְׁלֹשָׁה בְּנֵי נח' (וְעַיִן בְּסִנְהֶדְרִין קִיא. מַה שְׁדָּרְשׁוּ עַל פְּסוּק (זְכַרְיָה יג, ח): "וְהַשְּׁלִישִׁית יִתָּר בָּהּ" - שְׁלִישִׁי שֶׁל נח, שְׁלִישִׁי שֶׁל שָׁם), שֶׁהוּא עֵקֶר ה'הדור' וְה'פֶּאֶר' כִּנְל.

וְהוּא בְּחִינַת 'שָׁם', 'שָׁם' דִּיקָא, בְּחִינַת 'שָׁם הַקִּדְשׁ', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'פֶּאֶר' וְהַדּוֹר' (כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאָר שָׁם בְּהַתּוֹרָה).

"את האלקים התהלך נח" (בראשית ו, ט)

"את האלקים התהלך נח". ובאברהם הוא אומר (בראשית כד, מ): "אֲשֶׁר הִתְהַלַּכְתִּי לִפְנֵי" ["התהלך לפני" (שם יג, א)]. 'נח' הָיָה צָרִיךְ 'סַעַד לְתַמְכוּ', אֲבָל 'אֲבָרָהָם' הָיָה מִתְחַזֵּק וּמְהַלֵּךְ בְּצַדִּיקוֹ מֵאֲלִינוּ. (רש"י)

"את האלקים התהלך נח". רבי יהודה אָמַר: מִשָּׁל לְשׁוֹר שֶׁהָיָה לוֹ שְׁנֵי בָנִים, אֶחָד גָּדוֹל וְאֶחָד קָטָן. אָמַר לְקָטָן: "הֲלָךְ עִמִּי". וְאָמַר לְגָדוֹל: "בּוֹא וְהֲלָךְ לִפְנֵי". כִּי 'אֲבָרָהָם' שֶׁהָיָה כָּחוֹ יָפָה - "הִתְהַלַּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תַנְמִים" (בראשית יז, א). אֲבָל 'נח' שֶׁהָיָה כָּחוֹ רַע - "את האלהים התהלך נח" (שם ו, ט). (בראשית דפ"ה, י)

מוֹבָא בְּשֵׁם ה'בַּעַל-שָׁם' [עַיִן בַּעַל-שָׁם-טוֹב עַל הַתּוֹרָה בְּפִרְשֵׁתוֹ, אוֹתוֹת ז, ח, ט - וּמוֹבָא בְּכָל סְפָרֵי תַלְמוּדֵי הַבַּעַל-שָׁם-טוֹב], עַל פְּסוּק (תְּהִלִּים מו, טו): "וְהוּא יִנְהַגְנוּ עַל מוֹת": שְׁבַתְחֵלָה מְסִיעֵין אוֹתוֹ מִלְמַעְלָה לִילָךְ וְלַרְוִץ בְּדַרְכֵי-הַשָּׁם, וְאַחֲרֵיכֶּן מְנִיחִין אוֹתוֹ, וְאִז חוֹזֵר לְאַחֹר, וְחוֹזֵר לִילָךְ בְּסִדְרָה. (לְקוּטֵי-הַלְכוּת, רֵאשִׁי-חֲדָשׁ א, ד)

כְּתוּב בְּשֵׁם ה'בַּעַל-שָׁם-טוֹב' זְכוּנוֹ-לְבָרְכָה עַל פְּסוּק: "וְהוּא יִנְהַגְנוּ עַל מוֹת". עַל-פִּי מִשָּׁל: כְּמוֹ שְׁלֹמֹדִין הַתִּינּוֹק לִילָךְ, שְׁבַתְחֵלָה מוֹלִיכִין אוֹתוֹ, וְאַחֲרֵיכֶּן מְנִיחִין אוֹתוֹ לִילָךְ מֵעַצְמוֹ וְכוּ'. כֵּן בְּתַחֲלָה מְעַלִּין אֶת אָדָם לְמַעְלָה מִמְדַּרְגָּתוֹ, וּמְסִיעֵין אוֹתוֹ מֵאֵד בַּעֲבוּדַת-הַשָּׁם, וְאַחֲרֵיכֶּן מְנִסִּין אוֹתוֹ שֶׁיִּלָּךְ בְּעַצְמוֹ. (לְקוּטֵי-הַלְכוּת, חֲלֵ-הַמוֹעֵד א, ב)

כְּבָר מְבֹאָר בְּשֵׁם ה'בַּעַל-שָׁם-טוֹב' ז'ל עַל-זֶה, שֶׁהוּא בְּחִינַת: "וְהוּא יִנְהַגְנוּ עַל מוֹת". כְּמוֹ שְׁמוֹלִיכִין אֶת הַתִּינּוֹק וּמְלַמְדִין אוֹתוֹ לִילָךְ, שְׁבַתְחֵלָה מוֹלִיכִין אוֹתוֹ בְּיָדָם, וְאַחֲרֵיכֶּן פְּתָאִם מְסַלְקִין הַיָּדַיִם מִמֶּנּוּ כְּדֵי שֶׁיִּלָּךְ מֵעַצְמוֹ. כְּמוֹ-כֵן הוּא בַּעֲבוּדַת-הַשָּׁם - שְׁבַתְחֵלַת הַהִתְקַרְבוּת מְסִיעֵין לְהָאָדָם וּמוֹלִיכִין אוֹתוֹ בְּדַרְךְ-הַיָּשָׁר, וְעַל-כֵּן אֵין חֲזֵק בְּתַחֲלַת הַחִסְדוֹת, וְאַחֲרֵיכֶּן נוֹפֵל מֵהַתְּלַהּבוֹת הַזֹּאת, כִּי מְסַלְקִין מִמֶּנּוּ הַהִתְלַהּבוֹת שְׁבָא עֲלָיו מִלְמַעְלָה, וּמְנִיחִין לוֹ לִילָךְ בְּעַצְמוֹ. (לְקוּטֵי-הַלְכוּת, שְׁלוּחַ-הַשָּׁן ה, טו)

ה.

(ח"א פו)

הנה ידוע: "כי בימי החל הוא שליטת החיצונים, וערב-שבת-קדש בין-השמשות אין להם שליטה כלל", כמו שמובא בזהר-הקדוש (תרומה קלה:): "כד אתקדש יומא, בדין יתפרדו כל פועלי-און".

ועקר שליטה שלהן בימי החל - הוא בבחינת 'רגליו', שאין מניחין לאדם לילך ב'דרכי השם-יתברך'. דאיתא בגמרא (ברכות ו): "הני ברבי דרבנן דשלהי מניהו".

וב'שבת-קדש' - חוזרין להם פח ההליכה, כמו שפתיב (ישעיה נח, יג): "אם תשיב משבת רגלך". הינו כמו שאמרנו: שב'שבת-קדש' יכול לילך ב'דרכי השם-יתברך'.

אך למשל: תינוק פשמתחיל לילך, עדין צריך "סעד לתמוכו" (לשון רש"י ז"ל על בראשית ו, ט: "את האלקים התהלך נח", ואף-על-פי-כן אינו יכול לילך במרוצה, רק פסיעות קטנות, וצריכין לחזק אותו).

כך: פשאדם מתחיל בשבת לילך ב'דרכי השם-יתברך, צריך עוד "סעד לתמוכו", וה'סעד' הזה, הוא בחינת 'אמת'.

ובחינת 'אמת' הזה, הוא בחינת רגל שלישי, כדאיתא בגמרא (שבת קד): "קשטא קאי".

ו'שבת' הוא בחינת 'אמת', כדאיתא (ירושלמי דמאי פ"ד ה"א): "אפלו עם-הארץ ירא לשקר בשבת". וכשמדבק את-עצמו במדה זו, הוא "סעד לתמוכו", ובחינת רגל שלישי.

אך עדין צריכין לברך את השלש רגלים הנ"ל, ולתן פח בהם, כדי שיוכלו לילך היטב.

והוא על-ידי 'צדקה שעושה בשבת' - הינו: שנותן לאדם על שבת, או שמאכסן עני על שלהנו.

כי יש שני מיני צדקה: (א) יש 'צדקה שעושים בימי החל' (ב) ו'צדקה שעושים בשבת-קדש'.

ו'צדקה' הוא בחינת 'שמשי', כמו שפתיב (מלאכי ג, כ): "שמשי צדקה וכו'".

ו'צדקה שעושים בימי החל' - הוא פנגד 'שמשי שבזמן-הזה'.

ו'צדקה של שבת', "שהוא מעין עולם-הבא" (ברכות נו:): היא פנגד 'שמשי העתידה להתחדש לעתיד-לבוא', שהוא "כאור שבעת הימים" (ישעיה ל, כו).

ו'שמשי' שהוא בחינת 'צדקה', הוא נותן פח לבחינת רגליו, שנאמר (תהלים פה, יד): "צדק לפניו יהלך" - הינו: ש'צדקה' עושה לו 'הליכה'.

וגם נאמר (בראשית לב, לב): "ויזרח לו השמש", ופרש רש"י: "לו - לצרכו, לרפאותו מצלעתו".

נמצא: בזה שעושה צדקה בשבת, שהוא בחינת (ישעיה שם): "אור השמש כאור שבעת הימים" - הוא הנותן פח לבחינת 'שלש רגליו' הנ"ל.

וזהו פרוש (זמר 'כל מקדש' ליל-שבת): "פוסעים בו פסיעה קטנה, סועדים בו לברך שלש פעמים, צדקתם תצהיר כאור שבעת הימים".

"פוסעים בו פסיעה קטנה" - הינו:
שבשבת פוסע עדין פסיעה
קטנה, כנ"ל.

"סועדים בו" - הינו: על ידי בחינת
'שבת' שהוא בחינת אמת כנ"ל,
הוא עושה לעצמו סעד ורגל שלישי.

"לברך שלש פעמים" - הינו: שלש
רגלים הנ"ל, ולתן פח בהם
שיוכלו לילך פראוי, הוא על ידי: "צדקתם
תציהיר באור שבעת הימים" - הינו: שיתן
צדקה בשבת כנ"ל, שהיא בחינת 'שמש',
העתידה להתחדש "באור שבעת הימים",
כנ"ל.

"כי השחית כל בשר את דרכו" (בראשית ו, יב)

ו.

(ח"א לא, ד)

**היסורים שיש לאדם בדרכים, היא בסבת
גלגלי הרקיע וכו', והכל תלוי
בברית וכו', בבחינות (ירמיה לג, כח): "אם לא
בריתי וכו'.**

וזהו: "כל הדרכים בחזקת סכנה" (ירושלמי
ברכות פ"ד, קהלת רבה ג, ג), בחינות (במדבר
כב, ל): "ההספן הספנתי" (עין סנהדרין קה: שעשה
מעשה אישות), הינו: שה' דרך' תלוי ב'שמירת-
הברית'.

**ובשביל-זה (יבמות סב:): "חייב אדם לפקד
את אשתו קדם שיצא
לדרך" - כדי שלא יהיה בבחינות (בראשית ו,
יב): "כי השחית כל בשר את דרכו" - הינו:
שעל ידי 'שמירת הברית', לא יהיה לו צער
ב'דרך'.**

ז.

(ח"א ט, ב; ח"א קיב)

**"יש שנים-עשר שבטים, כנגד שנים-
עשר מזלות" (שמות רבה טו, ו), ו"כל
שבט ושבט, יש לו נסחא מיוחדת ושער
מיוחד, לכנס דרך שם תפלתו" (שער-הכפונות,
דרושי עלינו לשבח א).**

**וכל שבט, מעורר בתפלתו פח מזלו
שבשנים-עשר מזלות, והמזל מאיר
למטה, ומגדל הצמח ושאר דבריו הצריכים
אליו.**

**וזה פרוש (במדבר כד, יז): "דרך פוכב מיעקב,
וקם שבט מישראל". "וקם" - אין
עמידה אלא תפלה" (ברכות ו: כו:).**

**כש"שבט מישראל" עומד להתפלל, על-
ידי-זה מעורר 'פוכב', וה'פוכב'
דורך ומכה הדברים שיגדלו (בראשית רבה י, ו).**

**והינו: "שבט מישראל" - שצריך
להעלות תפלתו ל'שער שבטו', כי
אם יגיע לשער שבט אחר לא יוכל לעלות.
והינו: 'דרך פוכב' מיעקב' כנ"ל.**

**ו"בני ישראל בתפלתם, גורמים זיוגא
דקדשא-ברידהו ושכינתה" (זהר;
פרי-עצ-חיים קריאת-שמע פ"ד; שער-הכפונות שבת;
הקדמה; ועוד) - ובזה נעשה 'זיוג' למעלה.
ו"דרך" הוא בחינות זיוג, מלשון (בראשית ו,
יב): "כי השחית כל בשר את דרכו".**

ח.

(ח"ב פז)

**סוד 'פונות אלול', הוא "הנותן בים דרך"
(ישעיה מג, טז) - שער רוח-הקדש מד. שער
היחודים פ"י; סודר האר"ז ל אלול) - להאיר בחינת
'דרך בים', ו'דרך' זה נפתח ב'חדש-אלול'.**

וְעֵקֶר 'פְּגַם הַבְּרִית' - הוּא בְּבַחֲיַנַּת 'דְּרֹךְ' הַזֶּה, שֶׁלֹּא הָאִיר הַ'דְּרֹךְ' בַּיָּמִים וְכוּ', בְּבַחֲיַנַּת (בְּרֵאשִׁית ו, יב): **"כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרֹכָו"**. כִּי **"אִשָּׁה נִקְרְאת דְּרֹךְ"** (קדוּשִׁין ב:), וַיֵּשׁ 'דְּרֹךְ' אַחֵר, בְּחִינַת (מְשַׁלֵּי ל, ט): **"דְּרֹךְ אִשָּׁה מְנַאֶפֶת"**.

ט.

(ספר-המדות, גאוף נו)

מִי שֶׁמְשַׁחֵת דְּרֹכָו - עַל־יְדֵי־זֶה נִכְלָה פְּרוּטָה מִן הַכִּיס.

"קֹץ כָּל בָּשָׂר בָּא לְפָנַי" (בְּרֵאשִׁית ו, יג)

"וְהַנְּחַשׁ הָיָה עֵרוֹם" (בְּרֵאשִׁית ג, א) - דָּא 'נִצְרָה' הָרַע, דָּא 'מְלֵאךְ-הַמְּנוֹת'. וּבְגִין דְּנִחַשׁ אִיהוּ 'מְלֵאךְ-הַמְּנוֹת', גְּרַם מוֹתָא לְכָל עֲלָמָא. וְדָא הוּא רְזָא דְכְּתִיב (שָׁם ו, יג): **"קֹץ כָּל בָּשָׂר בָּא לְפָנַי"** - דָּא הוּא 'קֹצָא דְכָל בָּשָׂרָא', דְּנָטִיל נְשִׁמְתָא לְכָל בָּשָׂרָא, וְאִקְרִי הַכִּי. (זֵהָר בְּרֵאשִׁית לה:)

"קֹץ שָׁם לַחֲשָׁךְ" (אִיּוֹב כח, ג) - דָּא 'מְלֵאךְ-הַמְּנוֹת', דָּא 'נִחַשׁ'. **"קֹץ כָּל בָּשָׂר"** (בְּרֵאשִׁית ו, יג). אַוּף קוּדְשָׁא בְּרִיךְ-הוּא אָמַר לִיה לְנַח: **"קֹץ כָּל בָּשָׂר בָּא לְפָנַי"**. מָאן אִיהוּ? - דָּא קֹץ דְּאֲחֻשָׁךְ אֲפִיּהוּ דְּבְרִייתָא. דְּאִיהוּ **"קֹץ כָּל בָּשָׂר, בָּא לְפָנַי"**. (זֵהָר נח סג.)

"קֹץ שָׁם לַחֲשָׁךְ, וּלְכָל תְּכַלִּית הוּא חוֹקֵר, אֲבָן אֲפֵל וְצִלְמֹת" (אִיּוֹב כח, ג). הָאִי קָרָא אֲתָמַר: **"קֹץ שָׁם לַחֲשָׁךְ"** - דָּא אִיהוּ 'קֹץ דְּשִׁמְאֵלָא', דְּאִיהוּ שְׂאֵט בְּעֲלָמָא, וְשְׂאֵט לְעִילָא, וְקוּימָא קָמִי קוּדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא, וְאִסְטִי וְקוּטְרִיג עַל עֲלָמָא, וְהָא אֲתָמַר. **"וּלְכָל תְּכַלִּית הוּא חוֹקֵר"** - דְּהָא כָּל עוֹבְדוֹי לָאו אִינּוּן לְטַב, אֲלָא לְשִׁיבְצָאָה תְּגִדִּיר, וְלִמְעַבַּד כְּלִיָּה בְּעֲלָמָא. (זֵהָר מִשְׁזָר קצג.)

י.

(ח"א לח, ב'ד-ז-בסוף)

כְּשֶׁפּוֹגְמִין ה'דבור' - אַז עַל־יְדֵי הַפְּגָם, נַעֲשֶׂה מ'רוח פיו', 'רוח סְעָרָה' וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קמח, ח): **"רוּחַ סְעָרָה עָשָׂה דְּבָרוֹ"** - שְׁעוֹשִׂים וּמִתְקַנִּים ה'דבור', וּמַעֲלִים אוֹתוֹ מִבְּחִינַת 'רוּחַ סְעָרָה'.

וְרוּחַ סְעָרָה הַזֶּה - הוּא מְקוּטְרַג הַגְּדוֹל, שֶׁמִּמֶּנּוּ בָּאִים כָּל הַקְּטָרוּגִים וְהַנְּסִינּוֹת. וְהוּא **"אַחַר הַדְּבָרִים"** (בְּרֵאשִׁית כב, א; זֵהָר וַיֵּרָא קִיט:), שֶׁהוּא יוֹנֵק מִהַדְּבוּר, כְּשֶׁמוּצָא פֶּתַח לִינֵק וְכוּ', וְהוּא 'מְסַעֵר' גּוֹפָה דְּבַר־נֶשׁ.

וְכָל הַמְּלָשִׁינּוֹת וְהַרְעוֹת שְׂדוּבָרִים עַל אָדָם, בָּא מ'רוח סְעָרָה', מ'אחַר הַדְּבָרִים' הַזֶּה, כִּי הוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ו, יג): **"קֹץ כָּל בָּשָׂר"** - שְׁעוֹשֶׂה 'קֹץ' וְסוּף ל'כָּל בָּשָׂר'.

וּבְנֵי־אָדָם שְׂדָנִים כָּל אָדָם לְכַף־חֻבָּה, וְחוֹקְרִים תָּמִיד עַל חוֹבוֹת בְּנֵי אָדָם, יֵם מִבְּחִינַת **"קֹץ כָּל בָּשָׂר"**, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (אִיּוֹב כח, ג): **"קֹץ שָׁם לַחֲשָׁךְ וּלְכָל תְּכַלִּית הוּא חוֹקֵר"** (זֵהָר נח סג). מִקֹּץ קִצְג. זֵהָר־חֲדָשׁ נח כו.) - שֶׁהוּא חוֹקֵר תָּמִיד לַעֲשׂוֹת תְּכַלִּית וּכְלִיּוֹן לְכָל דְּבַר, וְלַעֲזוֹר דִּין וְלַהֲלָשִׁין וְלַקְּטָרַג וְכוּ'.

וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְרְאוֹת, לְאֲכַפֵּיא סְטָרָא ד'"קֹץ כָּל בָּשָׂר", תַּחַת הַדְּבוּר שֶׁל הַקְּדָשָׁה וְכוּ'.

וּכְשֶׁהוּא כּוֹפֵף אֶת ר'רוחו סְעָרָה, דְּהֵינּוּ: שֶׁהוּא נוֹטֵל מִמֶּנּוּ כָּל הַדְּבוּרִים שֶׁנִּפְלְוּ לְתוֹכוֹ, אַז: **"יָקָם סְעָרָה לְדַמְמָה"** (תְּהִלִּים קז, כט).

וְתִקְוֵן־הַדְּבוּר: הוּא עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה שְׁלוּמְדִין בְּצַר לְאָדָם, בְּעַנְיּוֹת וּבְדַחְקוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת לִילָה, שְׂאֵז שְׁלִטְנוֹתָא ד'"קֹץ כָּל בָּשָׂר", כְּמוֹ שְׂכַתוּב (אִיּוֹב שָׁם): **"קֹץ שָׁם לַחֲשָׁךְ"**, וּכְתִיב (בְּרֵאשִׁית א, ח): **"וְלַחֲשָׁךְ קָרָא לִילָה"**.

אַזִּי נוֹפְלִים כָּל הַמְּקוּטְרָגִים הַשּׁוֹלְטִים עַל הַדְּבוּר, וְאֵז הַדְּבוּר יוֹצֵא בְּשִׁיר וְשִׁבַּח

והכל להקדוש-ברוך-הוא וכו', ואז: "בְּרַן יַחַד בּוֹכְבֵי בְקָר" (איוב לח, ז).

וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְהַמְשִׁיךְ קִדְשַׁת שַׁבָּת, לְקַדֵּשׁ יָמֵי הַחַל וְכוּ'. וְלִפִּי הַקְּדוּשָׁה שֶׁמְקַדֵּשׁ יָמֵי הַחַל, כֵּן נִדְחָה זְהֻמַּת הַנְּחָשׁ, "קֶץ כָּל בָּשָׂר", שֶׁהוּא בְּחִינַת רֹחַ סְעָרָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה עוֹלָה ה'דְּבוּר'.

וְזֶה (חֲגִיגָה יב:): "תִּנְיָא רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: אוֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת, רוֹאִים וְאִינָם יוֹדְעִים מָה רוֹאִים, הָאָרֶץ עוֹמְדָת עַל עַמּוּדִים, וְעַמּוּדִים עַל הַמַּיִם, וּמַיִם עַל הַהָרִים, וְהָרִים עַל הָרוּחַ, וְרוּחַ עַל סְעָרָה, וְסְעָרָה עַל זְרוּעוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא."

"וְרוּחַ עַל סְעָרָה" - הֵינּוּ: שְׁבֻחֵינָת "קֶץ כָּל בָּשָׂר", הוּא בְּחִינַת "אַחַר הַדְּבָרִים", הוּא יוֹנֵק מִה'דְּבוּר', וְנִעֲשֶׂה רֹחַ סְעָרָה כַּנֶּל.

"וְסְעָרָה עַל זְרוּעוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא" - כִּי הַבָּרִיּוֹת צָרִיכִין לְ"קֶץ כָּל בָּשָׂר", כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (בְּרֵאשִׁית-דְּבָרָה ט, י - עַל בְּרֵאשִׁית א, לא): "וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד, דָּא מְלֹאדֵי-הַמָּוֹת" - וְהַשְׁתַּלְשְׁלוּתָם מ'גְּבוּרֹת עַל-אֵין, כִּי הוּא טוֹב מְאֹד. וְזֶהוּ: "שֶׁסְעָרָה בְּזְרוּעַ" - זְרוּעַ אֵלוֹ ה'חֲמִשָּׁה גְּבוּרֹת', שֶׁמִּשָּׁם חִיּוּתוֹ עַד זְמַן "בִּלְעַ הַמָּוֹת לְנִצְחָה" (ישעיה כה, ח).

וְזֶה (שְׁמוֹת טו, ד): "וּמִבְּחַר שְׁלֹשֵׁי טַבְּעוֹ בְּיָם-סוּף" - ה'תּוֹרָה נִקְרָא: "אוֹרֵיתָא תְּלִיתָאִי" (שַׁבָּת פח). "וּמִבְּחַר" - דָּא 'אַבְרָהָם', כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב (נַחֲמִיָּה ט, ז): "אֲשֶׁר בְּחָרְתָּ בְּאַבְרָם".

פְּרוּשׁ: עַל-יְדֵי ה'תּוֹרָה' שֶׁעַל-יְדֵהּ נִתְעוֹרַר מִדַּת 'אַבְרָהָם', עַל-יְדֵהּ נִתְתַּקַּן

ה'דְּבוּר', וְ"קֶץ כָּל בָּשָׂר" יִטְבַּע בְּנִקְבֵּא דִתְהוֹמָא רַבָּא.

וְזוֹ: "טַבְּעוּ בְּיָם סוּף" - "סוּף" - הוּא בְּחִינַת "קֶץ כָּל בָּשָׂר", שֶׁהוּא דְּבוּק בְּיָם הַדְּבוּר', 'יִטְבַּע' בְּנִקְבֵּא דִתְהוֹמָא רַבָּא, עַל-יְדֵי "בְּקָר דְּאַבְרָהָם" (זֶהר בְּרֵאשִׁית לא: מִקֶּץ ר.ג.: מִשְׁפָּטִים קִיט: תְּרוּמָה קע: וְעוֹד), שֶׁנִּתְעוֹרַר עַל-יְדֵי ה'תּוֹרָה' כַּנֶּל.

"קִנְיִם תַּעֲשֶׂה אֶת הַתְּבָה" (בְּרֵאשִׁית ו, יד)

יא.

(ח"א יד, ח"ט)

כְּשִׁישׁ שְׁלוֹם בְּעַצְמוֹ, אֲזִי יָכוֹל לְהַתְּפַלֵּל וְכוּ'. וְעַל-יְדֵי 'תְּפִלָּה', זוֹכֵה לְשְׁלוֹם הַכֶּלֶל, הֵינּוּ שְׁלֵמוֹת הָעוֹלָמוֹת וְכוּ'.

וְזֶה (בְּרֵאשִׁית ו, יד): "קִנְיִם תַּעֲשֶׂה לְתֵבָה". אֵיךְא בְּמִדְרָשׁ (בְּרֵאשִׁית-דְּבָרָה לא, ט): "מָה קִנְיִם מְטַהְרִין אֶת הַמְּצָרַע, אֵיךְ תִּבְתְּדַ מְטַהְרֵתָּ".

ה'מְצָרַע' - זֶה: "נִרְגָן מִפְּרִיד אֱלוֹף" (מְשַׁלִּי טז, כח), וּמִפְּרִיד בֵּין אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה: "בְּדַד יֵשֵׁב" (ויקרא יג, מו; עֵרְכִין טז:), וְקִנְיִם מְטַהְרִים אוֹתוֹ.

"אֵיךְ 'תִּבְתְּדַ', הֵינּוּ: 'תִּבַּת הַתְּפִלָּה' - מִתְקַנְיִן ה'מַחְלֻקָּת', וְעוֹשֶׂה שְׁלוֹם הַכֶּלֶל, שְׁלוֹם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְזֶה: "שֶׁמְסִימִין ה'תְּפִלָּה, בְּשְׁלוֹם" (בְּמִדְרָבֵר-דְּבָרָה כא, א).

”צהר תעשה לתבה, ואל אמה תכלנה מלמעלה, ופתח התבה בצדה תשים, תחתים שנים ושלושים תעשה” (בראשית ו, טז)

יש-אומרים: 'חלון'. ויש-אומרים: 'אנן טובה' המאירה להם. (רש"י, בראשית-רבה לא, יא)

כי באמת יש שם פתחים הרבה, כמו שאמרו רז"ל (שבת קד. יומא לח: מנחות כט:): "הבא לטמא פותחין לו, יש לו פתחים הרבה". וכיון שנמצא שם 'פתחים', היה יכולת לצאת.

רק "הכסיל בהשד הולך" (קהלת ב, יד), ולא יראה הפתחים לצאת, והוא אסור וקשור שם.

ולא יתנו לו לצאת - עד אשר יזכה לדבר 'דבורי-אמת' לפני השם, אזי הדבורים מאירים, והשם אור לו פנ"ל.

ואזי: "פתח דבריך יאיר מבין פתים" (תהלים קיט, קל) - כי ה'דבורים המאירים', הינו 'דבורי אמת' פנ"ל, הם מראין לו הפתח. והינו דסים: "מבין פתים" - כי ה'פתים' הנתונים בהשד, ולא יראו לצאת, יבינו ויראו הפתח לצאת מההשד וכו'.

אך צריך שיהיה האמת אמת גמור, ברור וצולל בלי שום דפי.

והמשכיל המבין, יש לו להתפלל כל ימיו: "שיזכה פעם אחד כל ימי חייו, לדבר דבור אחד של אמת לפני השם פראוי".

ויש בזה פמה מדרגות - ומי שזוכה לבחינות 'אמת האמתי', אזי השם אור לו, ואזי הוא מאיר בעצמו, כי נתלבש בו 'אור השם'.

אך מי שעדין לא הגיע למדרגה עליונה של אמת - אזי אף כי אינו מאיר בעצמו, מאחר שלא הגיע לאמת הנכון - על-כּל-יזה, האמת הועיל - שיוכל אחר להאיר בו.

יב.

(ח"א ט, ג; ח"א קיב)

הנה ידוע כי: "סביב רשעים יתהלכון" (תהלים יב, ט), פי הסטרא-אחרא מסבבת הקדשה.

ובפרט מי שכבר נמשד אחר עברות ונמשד אחר הסטרא-אחרא חס-ושלום. וכאשר יעורר רוחו לשוב אל השם, קשה לו מאד להתפלל ולדבר דבורים לפני השם, כי הן מסבבין אותו מכל צד, לכל-אחד לפי ענינו.

ומחמת שאי-אפשר לו להוציא דבור לפני אלקים פראוי - לכן כל הדבורים והתפללות שמדבר, לא יוכלו לבקע המחצות והמסכים המבדילים לעלות למעלה - עד שיזכה וישוב באמת, וידבר דבורים הראויין להתקבל וכו'.

אזי מבקע הדבור המאיר כל המחצות ומסכים המבדילים, ויעלו עמו כל הדבורים שהיו מנחים למטה עד הנה.

אך איך יזכה לזה? - העקר שהכל תלוי בו, הוא 'אמת' - לילך בדרך-אמת לפי מדרגתו וכו'.

ואזי כפיכּוּל נתלבש בו אור השם-יתברך בעצמו, אשר "הותמו אמת" (שבת נה. יומא סט: סנהדרין סד.). ואז נאמר עליו (תהלים כז, א): "ה' אורי וישעי". וכיון שהשם אור לו, יוכל למצא פתחים הרבה לצאת מההשד והגלות שהוא סגור שם.

וְהִינוּ דְכַתִּיב (בראשית ו, טז): "צַהַר תַּעֲשֶׂה לַתְּבֵה" - כְּלוֹמַר: שֶׁתְּדַבֵּר דְּבוּרֵי אֱמֶת הַמְּאִירִים.

וְעַל־זֶה פָּרַשׁ רַש"י: "יִשְׁ-אוֹמְרִים: אֲבֹן טוֹב, וַיִּשְׁ-אוֹמְרִים: חֶלּוֹן!"

כִּי יֵשׁ שְׁתֵּי מַדְרָגוֹת: א) אֲבֹן טוֹב הַמְּאִיר מֵעֲצָמוֹ, אֲפֹלוּ כְּשֶׁאֵין אֹרֶךְ מִבְּחוּץ. ב) חֶלּוֹן שֶׁאֵין לוֹ אֹרֶךְ מֵעֲצָמוֹ, אֲלָא דְרָךְ שֶׁם נִכְנָס הָאֹרֶךְ, כַּגֹּן אֹרֶךְ הַשֶּׁמֶשׁ וְכוּיֹצֵא בֵּה.

וְזֶה: א) "יִשְׁ-אוֹמְרִים" - אֲמֵרֵי אֱמֶת, שֶׁהֵם אֲבֹן טוֹב שֶׁמְאִיר מֵעֲצָמוֹ - שְׁמִי שֶׁהוּא בְּמַדְרַגַת אֱמֶת הָאֱמֶתִי, הוּא מְאִיר בְּעֲצָמוֹ כְּמוֹ אֲבֹן טוֹב.

ב) וַיִּשְׁ-אוֹמְרִים" - שֶׁהֵם אֲמֵרֵי אֱמֶת, אֲךֹ לֹא בְּמַדְרַגַת הַנֶּלֶל, וְהֵם חֶלּוֹן, כִּי יוֹכֵל אַחַר לְהֵאִיר בּוֹ כְּמוֹ בְּחֶלּוֹן.

וְהִינוּ (שם): "וְאֵל אִמָּה" - כִּי הַדְּבוּר נִקְרָא אִמָּה, אִמָּה"ה' רֵאשִׁי-תְבוּת: אִשׁ מִיָּם, שֶׁהַדְּבוּר כְּלוּל מֵהֵם. וְהֵה' הוּא ה' מוֹצְאוֹת הַפֶּה.

וְהִינוּ: "וְאֵל אִמָּה" - שֶׁתְּדַבֵּר דְּבוּרִים אֲשֶׁר "תִּכְלְנָה מִלְּמַעְלָה" - לְשׁוֹן: "וְתִכְלֵן נֶפֶשׁ דָּוִד" (שמואל-ב יג, ט), מִלְּשׁוֹן: "כָּלְתָה נֶפֶשִׁי" (תהלים פד, ג) - שִׁיחֵיהָ נִכְסְפִין לָהֶם לְמַעְלָה, שִׁיחֵיו דְּבוּרֵי אֱמֶת הַמְּאִירִים.

הִינוּ: שֶׁתִּרְאֶה שֶׁיֵּצְאוּ הַדְּבוּרִים מִפִּיךָ בְּאֱמֶת, וְאִזּוֹ יִשְׁתַּוְּקַק הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא מִלְּמַעְלָה לְשֹׁכֵן אֶצְלְךָ, וְכִשְׁיִשְׁכֵן אֶצְלְךָ, הוּא יֵאִיר לְךָ.

וְזֶה: "אִמָּה תִּכְלְנָה מִלְּמַעְלָה" - רֵאשִׁי-תְבוּת: אִמָּה"ת'. כִּי עַל-יְדֵי אֱמֶת, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חוֹמֵד מִלְּמַעְלָה

לְשֹׁכֵן עִם הָאָדָם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים קמה, יח): "קְרוֹב ה' לְכָל קוֹרְאָיו" וְכוּ'.

וְאִזִּי: "וּפֶתַח הַתְּבֵה בְּצִדָּה תִּשִּׂים". "בְּצִדָּה" - הִינוּ: הַקְּלִפָּה הַצַּד צִיד, מִלְּשׁוֹן: "צִיד בְּפִיו" (בראשית כה, כח), הִינוּ: הַיִּצְרָה הַרְעָה וְהַסְטְרָא-אֲחֵרָא.

הִינוּ: שֶׁהַתְּבֵה הַיּוֹצֵאת בְּאֱמֶת, הִיא תִּשִּׂים לְךָ פֶּתַח בְּחֶשֶׁךְ שֶׁאֵתָּה נִצְוֶה בּוֹ, בְּהַסְטְרָא-אֲחֵרָא וְהַחֶשֶׁךְ הַמְּסַבֵּב מִכָּל צִד.

כְּלוֹמַר: שֶׁאֵתָּה צְרִיךְ לְזַהֵר לַעֲשׂוֹת פֶּתַח מְכוּן מִמֶּשׁ בְּצִדָּה, כַּנֶּגֶד הַסְטְרָא-אֲחֵרָא שֶׁנִּקְרָאת 'צִדָּה' - כְּמוֹ הַתְּגַבְרוֹת הַצִּדָּה וְהַסְטְרָא-אֲחֵרָא, כֵּן לְפִי זֶה מְכוּן מִמֶּשׁ אֵתָּה צְרִיךְ לַעֲשׂוֹת פֶּתַח הַתְּבֵה, הִינוּ: דְּבוּרֵי אֱמֶת.

וְעַקֵּר הַפְּנוּנָה: שֶׁכֹּאֲשֶׁר הוּא מְשַׁקֵּעַ וְכוֹלֵא וּמְסַגֵּר בְּתַכְלִית הַתְּגַבְרוֹת הַחֶשֶׁךְ וְהַקְּלִפָּה, הַמְּסַבֵּב אוֹתוֹ מִכָּל צִדֵי צִדִּים רַחֲמָנָא-לְצַלְךָ, וְאֵין לוֹ שׁוּם פֶּתַח לְצֵאת - אִזִּי עַקֵּר עֲצָתוֹ: שִׁימְשִׁיךְ עֲצָמוֹ לְהָאֱמֶת, וַיִּבִּיט עַל הָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ, וַיִּבְקֶשׁ רַק הָאֱמֶת הָאֱמֶתִי.

וְכַנֶּגֶד זֶה, אֵין שׁוּם חֶשֶׁךְ וְסִבּוּב שִׁיחֵשִׁיךְ לוֹ, כִּי הָאֱמֶת הוּא הַשֶּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ, בְּחִינּוֹת: "ה' אֹרִי". וְכִיּוֹן שֶׁהַשֶּׁם אֹרֶךְ לוֹ, אֵין שׁוּם חֶשֶׁךְ שִׁיחֵשִׁיךְ אוֹתוֹ, וּבּוֹדָאֵי יִזְכֶּה לְרְאוֹת הַפֶּתַחִים לְצֵאת מִהַחֶשֶׁךְ.

וְהַעֲקֵר: שֶׁבַת־פִּלְתוֹ וְתַחֲנִנְתּוֹ וּבִקְשָׁתוֹ, אֲדִי-עַל-פִּי שֶׁאֵי-אֲפָשֶׁר לוֹ לְדַבֵּר שׁוּם דְּבוּר בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים, מִגִּדֵּל הַחֶשֶׁךְ הַמְּסַבֵּב אוֹתוֹ מִכָּל צִד - עַל-כֵּל-פְּנִים יִרְאֶה לְדַבֵּר הַדְּבוּר בְּאֱמֶת, בְּאִיזָה מַדְרָגָה נְמוּכָה

שהוא. כגון למשל שיאמר: "ה' הושיעה" באמת, כפי מה שהוא. אף-על-פי שאינו יכול לדבר בהתלהבות והתעוררות פראוי.

ועל-ידי-זה יזכה לראות ה'פתחים' שבתוך ה'השד', ויזכה לצאת מחשד לאור, ולהתפלל פראוי.

גם בזה שיזכה לבקע פתח לצאת, יזכה גם אחרים עמו, לעורר לתשובה רשעים אחרים, להוציאם מהחשד והגלות שהם אסורים שם.

וזהו גם-כן בחינת: "ופתח התבה בצדה תשים" - שתעשה 'פתח' באותם שהם 'מן הצד', כלומר: מצד אחר, מסטרא-אחרא, ולא מצד הקדשה - והוא יעשה 'פתח' לעורר לבם להשיבם לצאת מהחשד.

ואזי: "תחתים שניים ושלישים תעשה" - כי יש שלשה עולמות: עולם המלאכים, והגלגלים, והגשמי, שהם: א) עולם השפל. ב) עולם הגלגלים. ג) עולם השכל (רמב"ם הלכות יסודי-התורה ב, ג; רפנו-בחי בראשית ב, א). והשם-יתברך מחיה ומקים כלם ברצונו.

ומי שזוכה לאמת, והשם אור לו כביכול, על-ידי שיוצא מתוך החשד ומתפלל היטב - הוא מקים העולם ונותן שפע ומתקן [ומאיר] לכל השלשה עולמות הנ"ל.

וזה: "תחתים שניים ושלישים" - הינו ה'שלשה עולמות הנ"ל. "תעשה" - כי אתה תקימם באמת כנ"ל.

וצריך להעלות תפלתו לשער השבט שלו, כי "יש י"ב שערים בידוע"

(שער-הפנות, דרושי עלינו לשבח א) - כי אם יגיע לשער שבט אחר, לא יוכל לעלות.

וזהו: "ופתח התבה בצדה תשים" - שתתפלל 'דבורי-אמת', כדי שיעלו למקומם לשער שבט שלו.

והינו: "בצדה תשים" - שתשים ה'פתח התבה", הינו 'דבורי-אמת' של התפלה. "בצדה" - ב'צד' שלה, בשער שבטו המגיע לו (ועין עוד בפנים).

יג.

(טיחות-הר"ן עה)

גם יעין היטב במאמר "תהומות יכסימו" בסימן ט' [הנ"ל], ובסימן קי"ב [הנ"ל] - מה שכתב שם על פסוק (בראשית ו, טז): "צהר תעשה לתבה" וכו'.

והטה אזנה ושמע, ופקח עיניו וראה שם היטב באמת - מה דאיתא שם מענין ה'אמת': שעקר הוא ה'אמת'. שפשמבלבלין את האדם בתפלתו ובעבודתו מאד מאד בכמה מיני בלבולים, העקר הוא ה'אמת', שיראה בתפלתו לדבר על-כל-פנים הדבור באמת בפשיטות באיזה מדרגה שהוא וכו', עין-שם היטב.

ועל-ידי-זה תזכה בודאי ל'תפלה', אם תרגיל עצמך לקיים מה שנאמר שם באמת. גם הוא פלל גדול בכל עבודת-השם, כמבאר שם, עין-שם.

יד.

(לקוטי-הלכות, ראש-השנה א, א)

על-פי מה שכתב רבנו ז"ל במאמר "תהומות יכסימו" (בסימן ט) על פסוק (בראשית ו, טז): "צהר תעשה לתבה"

וְכוֹן, וּפְתַח הַתְּבָה בְּצִדָּהּ וְכוֹן, תַּחְתֵּימִים
שְׁנַיִם" וְכוֹן.

וְהַכֹּלֵל: שְׁפֹאֲשֵׁר הַחֹשֶׁךְ וְהַקְּלֹפֹת
מְסַבְּבִין מִכָּל צֵד, עֵקֶר הַתְּקוּן
עַל־יְדֵי אֲמֶת, שְׁתֵּרָאָה שְׁיִצָּא הַדְּבֹר
שְׁבַתְפִלָּה מִפִּיָּךְ בְּאֲמֶת. וְעַל־יְדֵי־זֶה יֵאִיר לֹו
הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים כז, א): "ה' אֹרֵי
וַיִּשְׁעִי", וַיִּזְכֶּה לַעֲשׂוֹת פֶּתַח בְּהַחֹשֶׁךְ שֶׁהוּא
נֹצֵד בּוֹ.

עַיֵן־שָׁם הֵיטֵב. וַיּוֹתֵר מִמֶּה שֶׁפְּתוּב שָׁם -
שְׁמַעְתִּי פֶה אֶל פֶּה מִפִּי־
הַקְּדוֹשׁ.

וְזֶה הוּא בְּחִינַת 'קוֹל הַיּוֹצֵא מִן הַשּׁוֹפָר',
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קוֹל אֲמֶת' הַיּוֹצֵא
מֵעֵמְקָא דְלִבָּא.

בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיח, ה): "מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי
יְה" (עַיֵן פְּרִיעֶץ־חַיִּים, שַׁעַר הַשּׁוֹפָר פ"א)
- דְּהֵינּוּ: שְׁמַחְמַת גְּדֹל הַתְּגַבְרוֹת הַמְּסַבֵּב מִכָּל
צֵד, אַזִּי פּוֹנִים עֲצָמָן אֶל הָאֲמֶת, וְקוֹרְאִים אֶל
הַשֵּׁם בְּאֲמֶת מֵעֵמְקַת הַלֵּב, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה
נִצְוֹלִים מִן הַחֹשֶׁךְ, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ו, טז):
"וּפְתַח הַתְּבָה בְּצִדָּהּ תְּשִׁים", כַּנִּל.

וְזֶה בְּחִינַת (שָׁם): "עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְה" -
שְׁזוֹכָה לְהִרְחִיב לֹו וּלְצֵאתָ.

וְעַל־כֵּן "שּׁוֹפָר קָצֵר מְלַמְעֵלָה וְרָחֵב
מְלַמְטָה; וְצָרִיךְ לְתַקֵּעַ בְּמִקּוֹם
הַקָּצֵר דִּיקָא; וְאִם תִּקַּע בְּמִקּוֹם הָרָחֵב, לֹא
יִצָּא" (רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה כז; וּבְרִין שָׁם; שְׁלַח־עֲרוּךְ אֲרַח־
חַיִּים תַּקְצ, ט).

כִּי הַרוֹצֵה לְכַנֵּס, צָרִיךְ לְכַנֵּס דְרָךְ 'פֶּתַח
הַצָּר' דִּיקָא, בְּחִינַת: "וּפְתַח הַתְּבָה בְּצִדָּהּ
תְּשִׁים", כְּמוֹ שְׁשִׁמְעֵתִי מִרְבֵּנוּ ז"ל בְּעַל־פֶּה
בְּבֹאֵר: שְׁצָרִיךְ לַעֲשׂוֹת פֶּתַח חָדָשׁ דִּיקָא!

וְכִמוֹ שְׁאָמְרוּ רַז"ל (מְנַחֲתוֹת כט:): "שְׁתַּחֲ"א
דוֹמָה לְעוֹלָם־הַזֶּה וְכוֹן וְכָל הַרוֹצֵה
לְצֵאתָ וְכוֹן, וּמִן הַצֵּד פְּתוּחָהּ, שְׁכָל הַרוֹצֵה
לְכַנֵּס יִכְנֵס". וּמִקְשֵׁי שָׁם: "וּלְכַנֵּס בְּהֵאִי
דְנַפְיָךְ"?! - וּמִתְרַץ שָׁם: "לֹא סָגִי" וְכוֹן. עַיֵן־
שָׁם.

וְזֶה בְּחִינַת: "וּפְתַח הַתְּבָה בְּצִדָּהּ תְּשִׁים"
- "בְּצִדָּהּ" דִּיקָא. כִּי צָרִיךְ לְכַנֵּס דִּיקָא
דְרָךְ הַפֶּתַח הַצָּר, שֶׁהוּא 'מִן הַצֵּד', דְּהֵינּוּ
מִצֵּד הַה', כַּנִּל.

וְאִזּוֹ הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ מִרְחִיב לֹו הַפֶּתַח
וּמוֹצִיאֹו, וְאִזּוֹ "עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְה", כַּנִּל.

וְזֶה הוּא בְּחִינַת הַ"שּׁוֹפָר שֶׁהוּא קָצֵר
מְלַמְעֵלָה" וְכוֹן; וְצָרִיךְ לְתַקֵּעַ וּלְהוֹצִיא
הַ'קוֹל הַשּׁוֹפָר', שֶׁהוּא 'קוֹל אֲמֶת' - מִ'מִּקּוֹם
הַצָּר' דִּיקָא, וְאִזּוֹ הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ מִרְחִיב לֹו,
כַּנִּל. [עַיֵן־שָׁם עוֹד בְּפָנִים].

טו.

(לְקוֹטִי־הַלְכוֹת, גְּזוּמֵי־שְׁכָנִים ה, א)

הַתּוֹרָה "תְּהַמַּת יְכַסִּימוּ" בְּסִימָן ט', מֵה
שֶׁפְּתוּב עַל פְּסוּק "צַהַר תַּעֲשֶׂה
לְתֵבָה" וְכוֹן' (בְּרֵאשִׁית ו, טז): "שְׁעַקֵּר תְּקוּן
הַתְּפִלָּה עַל־יְדֵי אֲמֶת" וְכוֹן. עַיֵן־שָׁם הֵיטֵב.

כִּי כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל, הַקְּלֹפֹת
מְסַבְּבִין אוֹתוֹ, בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים יב, ט):
"סָבִיב רְשָׁעִים יִתְהַלְכוּן". וְעַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁאָר
בַּחֹשֶׁךְ, וְאִי־אֶפְשֵׁר לֹו לְהַתְּפַלֵּל.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: 'אֲמֶת', כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב שָׁם - כִּי
'אֲמֶת' הוּא 'אוֹר הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ',
שְׁעַל־יְדֵי־זֶה רוֹאֶה הַפֶּתַחִים שֶׁבַחֹשֶׁךְ לְצֵאתָ
מִשָּׁם, וְעַל־יְדֵי־זֶה זוֹכָה לְהַתְּפַלֵּל, אֶפְלוֹ אִם
הוּא בְּתַכְלִית הַחֹשֶׁךְ חֲסוּשָׁלוֹם.

עֵינַי־שָׁם הֵיטֵב לְמַעֲשֵׂה - כִּי הוּא 'עֲצָה
נִפְלְאָה בְּדוּק וּמְנַסָּה; וּכְבֹר זְכוּ
רְבִים עַל־יְדֵי עֲצָה זֹאת, לְהַתְּפִלֵּל בְּכוֹנֹת
הַלֵּב, אֶף־עַל־פִּי שֶׁהָיוּ בְּחֻשְׁךָ גְּדוֹל מְאֹד,
וְנִדְמָה לָהֶם שְׂאִי־אֶפְשָׁר לָהֶם לְהָרִים
עֲצָמָם לְהַתְּפִלֵּל בְּכוֹנָה.

וְעַל־יְדֵי שְׂקִימוֹ עֲצָה זֹאת בְּפִשְׁיטוֹת,
שֶׁחֲתָרוּ וְהִתְיַגְעוּ לְדַבֵּר הַדְּבֹר
עַל־כָּל־פְּנִים בְּאֵמֶת כְּמוֹ שֶׁהוּא - עַל־יְדֵי־זֵה
נִפְתַּח לָהֶם אֹזְרוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהִתְחִילוּ פִתְאֹם
לְהַתְּפִלֵּל בְּהַתְּלַהֲבוֹת וְחֵיוֹת גְּדוֹל.

טז

(עלים-לתרופה, ב אחרי תקפ"ו)

וְאִיךָ שִׁיעֵבֵר עָלֶיךָ, הֵן בְּעַסְקֵי הַגּוֹף, הֵן
בְּעַסְקֵי הַנֶּפֶשׁ, הֵן בְּעַסְקֵי מְמוֹן
וּמִשְׂאֵ־וּמִתָּן, אִיךָ שִׁיחֵיהָ אִיךָ שִׁיחֵיהָ - אֵתָה
"מְקוֹמְךָ אֵל תִּנַּח" (על־פי קהלת י ד).

כִּי יֵשׁ 'דְּבוּרֵי־אֵמֶת' לְדַבֵּר לִפְנֵי הַמְּקוֹם
בְּרוּךְ־הוּא, בְּכָל יוֹם תְּמִיד, אִיךָ שֶׁעוֹבֵר
עַל הָאָדָם, בֵּין בְּעַלְיָה בֵּין בִּירִידָה, בֵּין בְּטִיבוֹ
בֵּין בְּעִקּוֹ חִסְיוֹשְׁלוֹם. וְאִין שׁוֹם תְּרוּץ בְּעוֹלָם
בְּכָל.

כִּי "אֵמֶת ה' לְעוֹלָם" (תהלים קיז, ב) - הִינֵנו;
שֶׁ"אֵמֶת ה'", הוּא "לְעוֹלָם" תְּמִיד; וְאִין
שׁוֹם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם הָעוֹבֵר עַל הָאָדָם אִיךָ
שֶׁהוּא, שִׁיּוּכָל לְהַסְתִּיר וְלְהַעֲלִים חִסְיוֹשְׁלוֹם,
הָאֵמֶת שֶׁל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ.

כִּי 'אֵמֶת', הוּא 'אֹזֵר הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ' בְּעֲצָמוֹ,
וְה'דְּבוּרֵי־הָאֵמֶת' מֵאִיר בְּכָל מִינֵי חֻשְׁךָ
וְאֶפְלָה שֶׁבְּעוֹלָם, וְתְמִיד יִכּוֹלִין לְמַצֵּא
פְּתָחִים לְשׁוֹב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, עַל־יְדֵי 'דְּבוּרֵי־
הָאֵמֶת', אִיךָ שֶׁהוּא.

כְּמִבְּאֵר כְּלִזָּה עַל פְּסוּק (בְּרֵאשִׁית ו, טז):
"צֹהַר תַּעֲשֶׂה לְתַבָּה", בְּשָׁנֵי
מְקוֹמוֹת (לְקוּטֵי־מוֹהָרֵן ח"א ט; קיב), עֵינַי־שָׁם
הֵיטֵב.

וְהַרְגֵּל עֲצָמְךָ לִילֹךְ עִם הַתּוֹרָה הַזֹּאת -
שֶׁתִּמְשִׁיךְ עֲצָמְךָ רַק אֶל הָאֵמֶת,
וְתַבִּיט תְּמִיד עַל הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, וְתִרְאֶה
לְהוֹצִיא הַדְּבֹר מִפִּיךָ בְּאֵמֶת תְּמִיד.

וְאִזּוּ יֵאִיר לְךָ 'אֹזֵר הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ', בְּכָל
מְקוֹם אֲשֶׁר אֵתָה שָׁם בְּכָל עֵת, וְתִרְאֶה
הַפְּתָחִים לְצֵאת מִחֻשְׁךָ לְאֹזֵר גְּדוֹל, וְתוּכַל
לְזַכֵּר בְּהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ תְּמִיד, כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ
נִמְצָא בְּכָל עֵת וּבְכָל מְקוֹם וּבְכָל אָדָם, בְּאִיזָה
מְדֻרְגָּא שֶׁהוּא.

וְלִמְעַן־הַשֵּׁם: שְׁלֵא יִהְיֶה דְּבָרִים הָאֵלוֹ;
יִשְׁנִים אֶעֱלֶךָ חִסְיוֹשְׁלוֹם,
מִחֲמַת שֶׁנִּדְמָה לְךָ שֶׁאֵתָה יוֹדֵעַ אוֹתָם
מְכַבֵּר. כִּי בְּאֵמֶת עֲדִין לֹא הִתְחַלַּת לִידַע, עַד
הֵיכֵן עַד הֵיכֵן מַגִּיעִים דְּבָרִים אֵלָה.

וְהָעֵקֶר: לְקַיֵּם בְּפִשְׁיטוֹת בְּאֵמֶת, וְשִׁיחֵיהָ
בְּעֵינֶיךָ בְּכָל יוֹם כְּחֻדָּשִׁים. וּבְפֶרֶט
שֶׁדְּבָרִים אֵלוֹ הֵם מִתְּחַדָּשִׁים לְבִקְרִים בְּכָל
יוֹם מִחֻדָּשׁ, בְּבַחֲיִנַת (אִיכָה ג, כג): "חֻדָּשִׁים
לְבִקְרִים רַבָּה אִמוּנָתְךָ".

יז

(עלים-לתרופה, אוֹיֵרָא תר"א)

וּבִשְׁבַת הָעֵבֵר דְּבַרְנוּ בְּהַתּוֹרָה "צֹהַר
תַּעֲשֶׂה לְתַבָּה" תְּהִלָּה לְאֵל,
וְהִיָּה אֶעֱלֵנוּ חֻדָּשׁ.

וְהָעֵקֶר: שֶׁצָּרִיכִין בְּתַקְוָה הַחֻשְׁךָ, לְמַשְׁךָ
אֶת־עֲצָמוֹ אֶל הָאֵמֶת; וּבְפֶרֶט
בְּפֶרֶט בְּעַת הַתְּפִלָּה, שֶׁאִזּוּ הַחֻשְׁךָ מְסַבֵּב מְאֹד

מֵאֵד, צָרִיכִין לָזַהַר מְאֹד: לְרֹאוֹת לְדַבֵּר הַדְּבוּר בְּאַמְת, וְאֵז יֵאִיר לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְכוּ'.

וּכְפִי מֵה שְׁכַתְבָתָּה, אֶתָּה עוֹמֵד סְמוּךְ לַהַתּוֹרָה הַזֹּאת, נָא מְאֹד בְּנֵי הַזֹּהַר וְהַזֹּהַר: לְקַיֵּם כָּל הַנְּ"ל, בְּאִפְּן שֶׁתּוּכַל לַחֲטֹף מִתּוֹךְ הַחֲשָׁף לַהַתּפִּלֵּל בְּכוֹנָה - פִּי הָעֵצָה הַנְּ"ל בְּדוּק וּמְנִסָּה אֲלֵפִים פְּעָמִים.

אֵךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן, הִבְעַל-דְּבַר מִתְגַּבֵּר מְאֹד מְאֹד בְּכָל-פְּעַם, בְּחֲשָׁף עֵצוֹם, בְּכָל תְּפִלָּה, וּמְסַבֵּב מַחֲשַׁבְתּוֹ בְּמַחֲשָׁבוֹת מְבַלְבְּלוֹת הַרְבֵּה בְּלִי שְׁעוֹר. וְצָרִיכִין לְזַכֵּר בְּכָל תְּפִלָּה בְּמֹה פְּעָמִים עֵצָה הַנְּ"ל: לְפָנוֹת עֶרְף מַחֲשָׁף וְהַבְּלוּלִים, וְלַהֲשִׁיב לְדַבֵּר הַדְּבוּר בְּאַמְת כְּפִי מֵה שֶׁהוּא, וְאֵז יֵאִיר לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ ה'פְּתָחִים' וְכוּ', עַד שֶׁיִּקְיַם כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּתִפְלָתוֹ.

רְאֵה בְּנֵי וְחַכְמ, הַחֲלוּק בְּרַגַע אַחַת אֵצֶל הָאָדָם, כִּי קָדָם סָבַב אוֹתוֹ הַחֲשָׁף כָּל-כּוֹ, וּבְרַגַע קָלָה שֶׁהַמְּשִׁיף עֵצְמוֹ לְדַבֵּר דְּבוּר אֶמְת, זָכָה לְקַיֵּם כָּל הָעוֹלָמוֹת. "כִּי זֶה כָּל הָאָדָם" (על-פי קהלת יב, ג), שֶׁתְּלוּיִים בּוֹ כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּכָל רַגַע. אֵךְ גָּדַל הַהֲתַגָּרוֹת שֶׁמִּתְגַּרֵּין בּוֹ הוּא בְּלִי שְׁעוֹר. אֵךְ כְּבָר הַקָּדִים לָנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רְפוּאָה, עַל-יְדֵי צְדִיקֵי-אַמְת וְכוּ'.

יח.

(עלים-לתרופה, יום ד' תענית אסתר תר"ג)

וְהָעֶקֶר: שְׁנִזְכָּה אֲנַחְנוּ וְאַתָּם: לְקַבֵּל וּלְהַבִּין בְּכָל-עֵת, הָעֵצוֹת עֲמֻקּוֹת ו"הַרְמְזִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת יָדַים שֵׁישׁ בַּיִם-הַחֲכָמָה" (לקוטי-מזוהר"ן ח"ב ז), שֶׁהֵם חֲדוּשֵׁי-תוֹרַתוֹ הַקְּדוּשִׁים שֶׁל אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, זָכָר צְדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרָכָה. כִּי מְאֹד מְאֹד עֲמֻקּוֹ רְמְזִיו גַּם אֵלֶיךָ בְּנֵי חֲבִיבֵי וְכוּ'.

לְמַשָּׁל: כְּשֶׁצָּרִיכִין לַהַתּפִּלֵּל, וְהַמְּנִיעוֹת וְהַמַּחֲשָׁבוֹת-זָרוֹת מִתְפַּשְׁטִין מִכָּל צַד וּמְקִיפִין אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד כִּידוּעַ לְכָל, וְכִמּוֹ שְׁכַתּוֹב בְּהַתּוֹרָה "תְּהַמַּת יְכַסִּימוּ" סִימָן ט: "שְׁכַשְׁהָאָדָם עוֹמֵד לַהַתּפִּלֵּל, אֵזִי הַקְּלָפוֹת מִסַּבֵּינֵי אוֹתוֹ" וְכוּ'.

וּמְבָאָר שֶׁם עֵצָה טוֹבָה": שֶׁיִּתְגַּבֵּר לוֹמֵר עַל-כָּל-פָּנִים הַדְּבוּר בְּאַמְת כְּפִי מֵה שֶׁהוּא", כִּמּוֹ שְׁכַתּוֹב שֶׁם עַל פְּסוּק (בראשית ו, טז): "צַהַר תַּעֲשֶׂה לְתַבָּה" וְכוּ' - אֲשֶׁרֵי אֲזַנִּים שֶׁכָּף שׁוֹמְעוֹת וְכוּ'.

אֲבָל עֶקֶר הָעֵצָה לְתַכְלִיתָהּ - צָרִיכִין לְהַבִּין עַל-יְדֵי רְמְזִים בְּיָד, שְׁאִי-אֶפְשֵׁר לְבָאָר.

"מִהָעוֹף לְמִינֵהוּ, וּמִן הַבְּהֵמָה לְמִינֵהָ, מִכָּל רִמְשׁ הָאֲדָמָה לְמִינֵהָ, שְׁנַיִם מִכָּל יְבִאוּ אֵלֶיךָ לְהַחֲיֹת" (בראשית ו, כ)

יט.

(לקוטי-הלכות, בלאי-בהמה ג, ז - על-פי לקוטי-מזוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

וְעַל-כֵּן הָיוּ כָּל הַבְּהֵמוֹת וְהַחַיּוֹת מְכַרְחִים לְכַנֵּס לְתוֹךְ 'תַּבַּת נֹחַ' - כִּי "תַּבַּת נֹחַ, הוּא בְּחִינַת יוֹם-הַכַּפּוּרִים" (תְּקוּנֵי-זֶהַר נד:). שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת 'אֲבֵן שְׁתִּיָּה', 'קִדְשֵׁי-קִדְשִׁים', כִּי בְּיוֹם-הַכַּפּוּרִים הָיָה הַכַּהֵן-הַגָּדוֹל נִכְנָס לְשֵׁם.

וְעַל-כֵּן בְּשַׁעַת תְּקֵף הַדִּין שֶׁל הַמַּבּוּל - הַכְּרָחוּ כָּל הַבְּהֵמוֹת וְהַחַיּוֹת לְכַנֵּס לְתוֹךְ 'תַּבַּת נֹחַ', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִדְשֵׁי-קִדְשִׁים' - בְּדֵי שִׁיחִיָּה נִמְתַּק כָּל צְמָצוֹם וְצְמָצוֹם עַל-יְדֵי הַשֶּׁכֶל.

ועל-כן נכנסו "למיניהם" דיקא (בראשית ו, כ; ז, יד), אותן שדבקו במינם, ולא עברו על אסור כלאי בהמה.

כי אי-אפשר לכנס ליתבת נח, לתוך בחינת 'קדש-קדשים', בחינת 'אבן שתיה' - פיאם פשנז-הרין מ'כלאים', שיהיה כל מין ומין לבדו - שאז נמתק כל אחד ואחד על-ידי השכל השיף לו, שמקבל מאבן שתיה.

כי אפלו פשזוכין להמתיק הצמצומים על-ידי השכל-הכולל - אי-אפשר להכלל שם, פיאם "למינו"; כי צריכין לכלל שם דרך הצמצום והצנור שנמשך דרך שם מה'אבן שתיה'. ועל-כן אסור לערב הפינים, כי אז אי-אפשר להכלל שם ולקבל המתקה משם, לא בכלל ולא בפרט.

ועל-כן נכנסו כל הבהמות והחיות וכו' לתבת נח, אותן שדבקו "במינם" דיקא. ועל-ידי-זה נמתקו שם כל הצמצומים וכל הדינים הקשים שהיה בעולם אז.

ועל-ידי-זה זכו לצאת משם "למשפחותיהם", כמו

שכתוב (בראשית ח, יט): "למשפחותיהם יצאו מן התבה" - פי חזר ויצא כל מין ומין מן התבה, שהוא בחינת 'אבן שתיה', שמשם נמשכין כל הצמצומים.

ועל-כן הקריב נח מהם 'קרבנות' - שהוא בחינת 'המתקת הצמצומים' על-ידי השכליים השיכים להם, פי נח מברר ומתקן וממתיק כל הל'ט מלאכות מ'זהמת-הנחש', כמו שכתוב (בראשית ח, כט): "זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה" וכו'.

כי 'נח' הוא בחינת 'קדשת שבת', כמובא (לקוטי-מוהר"ן ח"ב ב), בחינת (זהר נח נט:): "ניחא לעלאין ניחא לתתאין" וכו'. ועל-כן על-ידו נמתקו כל ה'צמצומים' שהם בחינת 'ל'ט מלאכות', בחינת כל מיני בהמות "למיניהם".

כי כלם נמתקו ונתבררו, על-ידי 'תבת נח', שהוא בחינת 'יום-הפורים', בחינת 'אבן שתיה' - ששם נמתקין כל הדינים וכל הצמצומים שבעולם, על-ידי ה'שכל-הכולל', שהוא בחינת 'קדש-קדשים', שמשם כל ההמתקות.

"מן הבהמה הטהורה, ומן הבהמה אשר איננה טהורה" (בראשית ז, ח)

אמר רבי יהושע בן לוי: לעולם אל יוציא אדם דבר מגנה מפיו, שהרי עקם הפתוב שמנה אותיות, ולא הוציא דבר מגנה מפיו - שנאמר (בראשית ז, ח): "מן הבהמה הטהורה, ומן הבהמה אשר איננה טהורה". רב פפא אמר: תשע - שנאמר (דברים כג, יא): "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה". רבינא אמר: עשר - וא"ו ד'טהור". רב אחא בר יעקב אמר: שש עשרה - שנאמר (שמואל-א כ, כו): "כי אמר מקרה הוא, בלתי טהור הוא, פי לא טהור". (פסחים ג.)

ב.

(ח"א לח, ג)

צריך להעלות את ה'דבור' לשרשו, שהוא הזרוע, "שהם חמש אצבעין שביד שמאל, שהם חמשה גבורות", שהם בחינת 'חמשת מוצאות הפה' (פרי-עץ-חיים, שער השבת פי"ד). פי "עקר הדבור - על-ידי 'חמשת מוצאות הפה', שהם הגבורות" (עץ-חיים, שער ה טנת"א פ"ג) וכו'.

והתחלת עליות של ה'דבור' - הוא מ'ראשו', הינו: מה'מבחר האמת

וגם כָּבֵד נִצְטוּיָנוּ בְּשִׁבְעַת מִצְוֹת, וּבָהֶם הָיָה תְּלוּי קִיּוּם הָעוֹלָם אָז.

וְהֵם עָבְרוּ עֲלֵיהֶם. וְעַל־יְדֵי־זֶה לֹא הָיוּ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה יְכוּלִים לְצַמְצֵם מִיָּמֵי הַיָּם וְהַתְּהוֹם, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ שֶׁנִּפְתָּחוּ "כָּל מַעֲיֵנַת תְּהוֹם רַבָּה" (בְּרֵאשִׁית ז, יא), עַד שֶׁבָּא הַמַּבּוּל.

וְנַח שֶׁהָיָה צַדִּיק - נִצּוּל עַל־יְדֵי הַתְּבָה, שֶׁנִּמְשָׁכָה מִתְּבוּת וְדַבּוּרִים מִמֶּשֶׁ. הֵינּוּ: עַל־יְדֵי אוֹתִיּוֹת וְתְבוּת הַתּוֹרָה שֶׁזָּכָה לְקִיּוּם, עַל־יְדֵי־זֶה זָכָה לְכַנֵּס בַּתְּבָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה הָיָה כַּח בְּהַתְּבָה לִילֵךְ עַל פְּנֵי הַמַּיִם, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִצּוּל הוּא וְזָרְעוֹ וְכוּ', וְנִתְקַיַּם הָעוֹלָם.

וְזֶהוּ גַם־כֵּן בְּחִינַת תְּבַת מִשָּׁה, שֶׁנִּצּוּל בַּתְּבָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם, מִחֲמַת שֶׁהָיָה עֲתִיד לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה שֶׁהֵם מְצַמְצָמִין אֶת מִיָּמֵי הַיָּם־הַגָּדוֹל.

רַק 'נַח' לֹא זָכָה עַל־יְדֵי הַתְּבָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה - כִּי־אִם לְהַצִּיל אֶת־עַצְמוֹ וְזָרְעוֹ לְקִיּוּם הָעוֹלָם. אָבֵל מִשָּׁה הַצִּיל אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל, וּמָסַר אוֹתִיּוֹת וְתְבוּת הַתּוֹרָה לְכָל יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת עוֹלָם.

נב.

(לְקוּטֵי־הַלְבוּת, תְּפִלַּת־עֲרֵבִית ד, יז־יח־יט־כ - עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א סה, וְיֵאמָר בְּעַז אֵל רוֹת')
'מִשָּׁה רַבֵּנוּ' שֶׁמָּסַר נַפְשׁוֹ וְזָכָה לְבִטּוּל, עַל־כֵּן בְּאֵמַת הַמְּתִיק כָּל הַדֵּינִים שֶׁבְּעוֹלָם, אֶפְלוּ בְּעַת תְּקֵף הַתַּגְּבֵרוֹת הַדִּין מְאֹד, רַחֲמָנָא־לְצַלָּן.

אָבֵל 'נַח' לֹא זָכָה לְבִטּוּל כְּזֶה, וְעַל־כֵּן לֹא הָיָה יְכוּל לְבִטֵּל הַדִּין לְגַמְרֵי, וְעַל־כֵּן הָיָה מַבּוּל בְּעוֹלָם. עַל־כֵּן הִכְרַח לְכַנֵּס בַּתְּבָה, לְהַתְּחַבֵּא שָׁם מִפְּנֵי תְקֵף הַדִּין

שֶׁבְּדַבּוּר, שֶׁנִּקְרָא 'רֵאשׁ'. כִּי יֵשׁ כְּמַה אֵמַת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (סִנְהֵדְרִין צז): "אֵמַת נַעֲשֶׂה עֲדָרִים", וְכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קיט, קס): "רֵאשׁ דְּבַרְךָ אֵמַת".

כִּי קִדְּם תְּקוּנוֹ - הָיָה בְּבַחֲיֵנוֹת (דְּנִיָּאל ח, יב): "וְתִשְׁלַךְ אֵמַת אֶרְצָה", וְלֹא הָיָה יְכוּל לְדַבֵּר שׁוּם דְּבַר אֵמַת, מִחֲמַת שֶׁרוּח־סְעָרָה' אֶבְלָבֵל אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קז, כו): "יַעֲלוּ שָׁמַיִם יִרְדּוּ תְּהוֹמוֹת".

וְכִשְׁמַתְקֵנוּ - אָזִי אֵין לוֹ אֶבְלָבוּל.

וְזֶה בְּחִינַת (פְּסָחִים ג): "עַקְּם הַכֶּתוּב תִּשְׁעֵ אוֹתִיּוֹת, שֶׁלֹּא לְהוֹצִיא דְבַר מִגְּנֵה מִפִּיו" - זֶה רִמָּז: כְּשֶׁרוּח־סְעָרָה' שׁוֹלֵט - אָזִי אֵין בִּיכְלַת לְדַבֵּר בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, כִּי הָרוּחַ מְבַלְבֵּל אוֹתוֹ, וְצָרִיךְ לְעַקֵּם אֶת הַדֶּרֶךְ.

[עֵינֵי בְּסִפֵּר 'מִי הַנַּחֵל' עַל לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, בְּבִאוּרוֹ פֶּאן - שֶׁזֶה כְּהַמְשָׁךְ עַל עֵינֵי "קֹץ כָּל בְּשָׂר" הַמְּבֹאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַמְּבֹאֵר לְעִיל עַל פְּסוּק (בְּרֵאשִׁית ו, יג): "קֹץ כָּל בְּשָׂר".]

"וּבֵאתָ אֶל הַתְּבָה" (בְּרֵאשִׁית ז, י)

נא.

(לְקוּטֵי־הַלְבוּת, נְשִׂיאֵת־כַּפִּיִם ה, ט - עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א לד, וְאֵתֶם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכֶּת כְּהַנִּים)

הַתְּבוּת' שֶׁל 'נַח' וְ'מִשָּׁה' - נִמְשָׁכוּ מִתְּבוּת וְאוֹתִיּוֹת הַדַּבּוּרִים שֶׁל הַתּוֹרָה. כִּי עַקֵּר 'מִיָּמֵי־הַמַּבּוּל' נִמְשָׁכוּ, מִחֲמַת שֶׁחָטְאוּ נֶגְדַּ הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ וּפְגַמּוּ בְּבְרִית, עַד שֶׁלֹּא יָכְלוּ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה לְהִתְצַמְצֵם בְּזֶה הָעוֹלָם וּלְקַיַּם הָעוֹלָם.

כִּי גַם בִּיָּמֵי נַח קִדְּם מִתְּנִי־תּוֹרָה - הָיָה עַקֵּר קִיּוּם הָעוֹלָם עַל־יְדֵי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁקִּדְּמָה לְעוֹלָם, וּבָה בָּרָא הָעוֹלָם, כִּי־דוּעַ.

והמשחיתים, כמבאר בזהר הקדוש (ויקהל קצז).

והענין: כי מחמת שנח' לא זכה לבטל עצמו פראוי, עד שיבטל הדין מכל העולם - על-כן הכרח לבגס בתבה, לזכות שם לבחינת 'בטול'. כי "תבת נח, דא יום-הכפורים" (תקוני-זהר כב.) ו'יום-הכפורים' הוא 'בטול', שאז סותמין עיניהם מחיזו דהאי עלמא, שזה בחינת התענית והחמשה ענויים של יום-כפור.

היננו: כי נח' לא זכה לבחינת 'בטול', כי- אם על-ידי פניסתו לתבה, ונסתר ונתחבא שם, וסתם עיניו מהעולם.

כי זה בחינת ה'הסתרה', שצריכין להסתיר ולהתחבא עצמו בשעת תקף הדין חס' ושלום, שזהו בחינת התבה, כמבאר בזהר-הקדוש.

היננו: כי בשעה שהדין גובר - צריכים ל'בטול', שהוא לסתם עיניו מחיזו דהאי עלמא'.

ועל-כן צריכין להתחבא ולהסתיר עצמו בתוך הבית, ולבלי לצאת חוצה - כדי שלא ישוטט עיניו בראית העולם-הזה. רק ישב נסתר ונחבא בתוך ביתו, ששם המקום מסגל יותר לבטל עצמו להשם-יתברך, כדי להמתיק הדין על-ידי-זה. וזהו בחינת (ישעיה כו, ב): "לך עמי בא בחדריך, וסגר דלתך בעדך, חבי כמעט רגע עד יעבר זעם".

נמצא: ש'תבת נח' זה בחינת 'בטול' - כי נח' לא זכה ל'בטול' בשלמות להמתיק הדין מכל העולם לגמרי, רק שהשם-יתברך ברחמיו צוהו לבגס בתבה להסתיר עצמו שם, ולסתם עיניו מהעולם.

כי 'מחצות התבה' סותמין בפני העינים - שלא יתפזר הראות לחוץ, כדי שיוכל להסתכל על התכלית ולכלל באין-סוף, שבשביל-זה צריכין לסתם עיניו בשרוצין להסתכל על התכלית, כדי שלא יתפזר הראות מן הצד וכו'.

וזה בחינת מעלת ה'התבודדות' - שצריך האדם שיתבודד בתוך ביתו, ויקשר עצמו להשם-יתברך בתפלות ותחנונים, כדי שישתם עיניו מחיזו דהאי עלמא, ולא יתפזר ראות עיניו בחוץ.

ובשביל-זה בעצמו מסגלין 'מחצות הבית', להסתיר עצמו בהן מפני המשחיתים בעת תקף הדין רחמנא-לצלן, כמובא בזהר-הקדוש. כי 'מחצות הבית', הם מחצות בפני העינים, כדי להסתכל על התכלית ששם פלו טוב, ששם כל הדינים והיסורים בטלים במציאות.

על-כן כשאין צדיק הדור השלם כל-כף, שיוכל על-ידי בטולו אל התכלית, לבטל הדין לגמרי מכל העולם - אזי הצדיקים והכשרים צריכין להסתיר עצמן בתוך מחצות ביתם, בבחינת: "לך עמי בא בחדריך" וכו', כדי להסתיר עצמו מפני הדין.

כי 'מחצות הבית' הם בבחינת 'בטול אל התכלית' - מחמת שהם סותמין בפני העינים, שלא יסתכל אל החוץ. ועל-כן שם אין הדין יכול לשלט, כי עקר 'בטול הדינים' הוא על-ידי בחינת ה'תכלית' פנ"ל, שזהו בחינת 'סתימת העינים' בשעת תקף היסורים רחמנא-לצלן, כמבאר בהתורה הנ"ל.

וזהו בחינת ה'תבה' פנ"ל - כי הצדיק השלם כמו 'משה רבנו', יכול לבטל עצמו אל התכלית תמיד, אפלו בלא פניסתו

לתבה. ועל-כן צדיק בזה, באמת הוא יכול לבטל הדין לגמרי מפל העולם.

אבל שאר צדיקים, אין יכולין לבטל עצמן, כיון כשפותמין עצמן ונסגרים בחדרים, בבחינת (ישעיה כו, ט): "לך עמי בא בחדריך".

וזוהו בחינת פניסת נח בתבה פנ"ל - שפחמת שלא זכה לתכלית הפטול בשלמות, על-כן לא היה יכול להמתיק הדין מפל העולם. וגם הוא עצמו וביתו לא נצולו, כי אם על-ידי שנתן לו השם יתברך עצה שיכנס בתבה, ושם דיקא יזכה לבחינת 'פטול' - פי הוא לא היה יכול לבוא לבחינת 'פטול', כיון על-ידי פניסתו לתבה פנ"ל.

ועל-ידי 'פטול' זה, זכה על-פל פנים לבטל הדין מעצמו וביתו, ולקיים העולם על-ידי זה. נמצא: ש'תבת נח' - זה בחינת 'פטול', בחינת 'יום-הכפורים', פנ"ל.

וזוהו בחינת (בראשית ו, טז): "צוהר תעשה לתבה ואל אמה תכלנה מלמעלה" - הינו שיעשה 'צוהר' ו'חלון' למעלה, כדי שפל הסתפלותו והבטתו, יהיה רק למעלה, שזהו בחינת הסתפלות אל התכלית העליון שהיא למעלה למעלה - בחינת 'פטול אל התכלית'.

ועל-ידי 'תבת נח' שהוא בחינת 'פטול', שעל-ידי זה נסתר מפני הדין ונתקיים העולם ולא נחרב לגמרי - על-ידי זה זכה נח אחר-כך, בפשזר מה'פטול' בבחינת (יחזקאל א, יד): "רצוא ושוב", להמשיך 'תורה' מה'רשימו'.

וזוהו בחינת מה שזכה נח אחר יציאתו מהתבה - להשיג בחכמתו וברוח-

קדשו, להקריב קרבנות "מפל התבהמה הטהרה" וכו' (בראשית ת, כ) - פי זה זכה לקבל ולהשיג בבחינת השגת התורה מהרשימו שנשאר לו מהפטול בעת יציאתו מה'תבה', שהיא בחינת 'יום-הכפורים', בחינת פטול פנ"ל.

וזוהו בחינת (שם ת, א): "ויזכר אלהים את נח". "ויזכר" דיקא, בחינת 'זכרון', שהוא בחינת ה'רשימה', שזה בחינת 'ראש-השנה', שעקר ההמתקה על-ידי ה'שופר', שהוא בחינת 'זכרון', בחינת (ויקרא כג, כד): "זכרון תרועה" וכו'.

וזוהו בחינת (תהלים כט, י): "ה' למבול ישב" וכו', בחינת "הקולות של מתן-תורה" (עין זבחים קטז; רמב"ן שמות יט, כ) - פי ה'מבול מים' שבא לעולם אז, זה נמשך מבחינת 'רבו-אור' שגורם 'שבירת-פלים', שמשם כל הדינים והצרות חסין-שלום.

הינו: פי אז היה תקף הדין מאד "מפני רע מעלליהם" (על-פי 'ברכת זכרונות' ראש-השנה), והיו צריכים אז ל'פטול' בשלמות, עד שיזכו לבטל הדין, ואז היו ממשיכים 'השגת-התורה', שהיא בחינת 'מים', מה'רשימו' שנשאר מה'פטול'.

אבל מחמת שלא זכו לזה, ולא נתעוררו ב'תשובה' שהיא בחינת 'פטול' - על-כן נעשה מבחינת ה'מים', בחינת 'השגת-התורה' - נעשה מהם בחינת 'מימי המבול' - מחמת שלא היה להם פלים לקבל האור מחמת קלקול מעשיהם, על-כן היה אצלם בבחינת 'רבו-אור' - שמשם כל הדינים, שזה 'מימי המבול'.

ועל-כן אמרו רז"ל (בראשית-רבה לא, יב) על פסוק (בראשית ז, יב): "ויהי הגשם

על הארץ" - "שאם היו מתעוררים לתשובה, היו גשמי ברכה ונדבה".

הינו כנ"ל: שאם היו זוכים אז לתשובה, בחינת 'בטול' - היו יכולים לקבל 'השגת מימי התורה', שהם בחינת 'גשמי ברכה ונדבה', בחינת (תהלים סח, י): "גשם נדבות תניף אלקים" הנאמר ב'מתן-תורה'.

אבל מחמת שלא זכו לתשובה - נעשה אצלם 'מבול' מבחינת 'מימי התורה', מבחינת 'גשמי ברכה' וכו'.

וזוה בחינת מה שזכה נח אחר-כך על-ידי ה'קרבנות' שהשיג להקריב - שנתן לו 'אות הקשת' להגן תמיד, בחינת (בראשית ט, יג): "את קשתי נתתי בענן".

כי "ה'קשת' היא בחינת 'גנין נהירין'" (זהר פנחס רטו), בחינת 'אור הזריחה ובהתנוצצות', הנמשך מה'רשימו' של ה'בטול', שעל-ידי-זוה עקר ההמתקה.

וזוה בחינת (בראשית ט, טז): "וראיתיה לזכר ברית עולם" - "לזכר" דיקא, בחינת ה'זכרון' הנ"ל, בחינת 'ראש-השנה' 'יום-הזכרון', שהוא בחינת 'אור הרשימו'.

וזוה בחינת 'קולות השופר הקדוש' שסימנם 'קש"ת' (זהר פנחס רל: - עין לקוטי-מוהר"ן ח"א מב, מובא לעיל) - הינו בחינת 'אות הקשת', שהוא בחינת 'אור הזריחה של הרשימה', שזהו בחינת 'שופר'.

וזוה בחינת (בראשית ז, י): "ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו" וכו', ודרשו רז"ל (בראשית-רבה לב, ז): "שתלה להם שבעת ימי אבלו של מתושלח הצדיק".

כי מבאר שם בהתורה בתחלתו, בענין 'בעל-השדה' שעוסק ב'תקון-השדה',

'תקוני הנשמות' וכו': "שזה ה'בעל-השדה' צריך להיות גדול במעלה מאד מאד, וצריך לסבל במה צרות ויסורין חס-ושלום רחמנא-לצלן. ולפעמים צריך להסתלק בשביל-זה" וכו'.

כי הדין גובר כל-כף, עד שאין מועיל להמתיק הדין על-ידי שום 'בטול', כי-אם על-ידי 'הסתלקות הצדיק' לגמרי חס-ושלום.

ואז צריכין העולם להתעורר מאד בתשובה, ולהסתפל על-עצמן היטב, היכן הם בעולם, מה שגרמו בעוונותיהם עד שנסתלק הצדיק בשבילם. ואז זוכין להמשיך אור מהרשימו של הצדיק שנשאר ממונו.

כי כל צדיק וצדיק כשנסתלק, בודאי משאיר בעולם איזה רשימה טובה על-ידי תורתו ומעשיו-הטובים וכו', שעל-ידי-זה נמתקין ונתבטלין כל הדינים שבעולם.

אבל אז בימי דור המבול - לא זכו להתעורר לתשובה. על-כן גבר הדין, עד שבא המבול שנעשה מ'מימי הדעת', בחינת 'מבול' וכו'.

נג.

(לקוטי-הלכות, שבת ז, סט-ע-עא - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, קרא את יהושע')

"נח לא בקש על דורו, ואחר שיצא מהתבה וראה כל העולם חרב, התחיל לבנות עליו וכו', והשיבו הקדוש-ברוך-הוא: 'רעיא שטיא, כען אמרית דא ולא מקדם וכו', פיון דחזא נח כף הקריב עליון וקרבניו וכו'" (זהר-חדש נח).

[רועה שוטה, כעת אתה אומר את זה ולא מקדם וכו', פיון שראו נח כף, הקריב עולות וקרבנות].

(תקוני-זוהר נד:): **"תבת נח, דא יום-כפור".** וכן איתא שם (על בראשית ח, ד): **"ותנח התבה בחדש השביעי" - "דא תשרי".**

וכן מבאר בכמה ספרים (לקוטי-מוהר"ן ח"א קיב, מובא לעיל; צנאות הריב"ש; דגל-מחנה אפרים נח, יתרו, שלח): **"ש'תבת נח' הוא בחינת הדבורים והתבות של תפלות ובקשות שישראל מתפללין ומתחננין" וכו'.**

ועל-כן כל 'כניסת נח אל התבה' - זה בחינת 'עיל'. שמחמת שלא היה יכול להציל את-עצמו עם העולם, כי לא היה בקי בהלכה הנ"ל, והעקר שלא היה בקי בבחינת 'ונפיק', ששם עקר הבקיאות - על-פני צוהו השם-יתברך: שיפגס לתוך התבה, שהוא בחינת 'עיל', ושם יסתיר עצמו עם כל בניו, ועם כל מיני חיות ועופות וצמחים וכו', בשביל קיום-העולם.

ועל-כן כמו שהצריך לצווי מהשם-יתברך: **"לכנס אל התבה!"** - כמו-כן הכרח להצטוות מהשם-יתברך: **"לצאת מהתבה!"** - כמו שפיתוב בפרשה (בראשית ח, טו-טז): **"וידבר אלקים אל נח וכו', צא מן התבה".**

כי 'יצאתו מן התבה' - זה בחינת 'ונפיק'. שעל-ידי שהסתיר עצמו בהתבה עד שנמתק הדין הקשה של דר המבול וכו' - על-ידי-זה רחם השם-יתברך על עולמו, וצוהו לצאת מן התבה, שזה בחינת 'ונפיק' הנ"ל.

ועל-כן כתיב: **"הוצא מן התבה",** וקרין **"היצא".** ופרש רש"י: **"אמר להם שיצאו, ואם לא ירצו, הוציאם בעל כרחם".** מובן מזה: שלא רצו ברצונם לצאת מן התבה.

עין מה שמבאר שם 'מעלת משה רבנו' שמסר נפשו על ישראל והצילם וכו'. ומבאר שם: **"שבשביל-זה לא בקש נח רחמים על דורו, כי אפלו הוא לא חשב בלבו שימלט" וכו'.** עין-שם שמאריך כמה הקדוש-ברוך-הוא רוצה שיבקשו רחמים על ישראל וכו', אפלו אם הם כמו שהם וכו'.

ועין-שם מה שפיתוב על פסוק (בראשית ח, ז): **"וישלח את העורב" - "זה דוד שהיה קורא תמיד בעורב" וכו'.** ומה שפיתוב שם על פסוק (יב): **"וישלח את היונה, ולא יספה שוב אליו עוד".**

וכל הפגם של נח ותקונו - הכל הוא בענין 'בקיאות בהלכה' של 'דרכי התשובה'.

כי 'נח' היה **"צדיק תמים"** (שם ו, ט), אבל לא השיג שאפשר לצאת ולהוריד עצמו להסתפל על רשעים פאלו, לעסק עמהם למצא בהם איזה זכות, ולהתפלל עליהם, ולעוררם באיזה נקודה טובה וכו', שבכל-זה עסק משה והצדיקים הגדולים שאחריו ביגיעות עצומות, שכל-זה כלול בבחינת בקיאות ב'עיל' 'ונפיק'.

ועל-כן סבר: **"הלואי שיציל את-עצמו"** וכו' - כי לא השיג רחמיו יתברך, עד היכן הם מגיעים.

ועל-כן הכרח לכנס אל התבה, להתחבא עצמו שם להנצל - כי 'תבת נח' נבנה ונעשה בחכמה וקדשה גבוה מאד, כי היה פגנות עמוקות בגובהה וארפה ורחבה, ובכל בנינה, כמבאר בתורה כל פרטי עשייתה.

והיא מרמזת על תשובה שעושים ביום-כפור, כמו שפיתוב בזהר-הקדוש

וְזֶה רָמַז: שְׁבוּדָאֵי מִי שְׂרוּצָה לָשׁוּב - הִיָּה מְרֻצָּה שִׁינִיחוּהוּ לִישֵׁב תָּמִיד בְּבֵית-הַמְדָּרֶשׁ בְּמָקוֹם קְדוֹשׁ, וְלַעֲסֹק בַתּוֹרָה וּתְפִלָּה.

אָבֵל הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ רוּצָה בְּקִיּוֹם הָעוֹלָם, וּמִסָּבֵב עִם הָאָדָם שֶׁמְכַרְח כַּמָּה פְּעָמִים לְצֵאת מֵהַבֵּית-הַמְדָּרֶשׁ לַעֲסֹק בְּצָרְכֵי הַגּוֹף וּפְרֻנְסָה וְכוּ', שֶׁכָּל זֶה בְּחִינַת וְנִפְיָק, וְזֶה קִשָּׁה עַל הָאָדָם מְאֹד - כִּי יוֹדֵעַ שֶׁשְׂשׂוּצָא לְחוּץ הוּא בְּסַכְּנָה גְדוֹלָה.

אָבֵל לֹא סָגִי בְּלֹא הַכִּי - שִׁזְהוּ בְּחִינַת מַה שֶׁבְּנֵי הַתְּבָה' לֹא רָצוּ לְצֵאת מֵהַתְּבָה, כִּי-אִם בְּגִזְרַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ שֶׁאָמַר לָהֶם לְצֵאת, כִּי הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ רוּצָה: שֶׁהָאָדָם יַעֲבֹד אוֹתוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם דִּיקָא, שֶׁהוּא בְּכָלֹו בְּחִינַת וְנִפְיָק' - כַּנֶּגֶד הָעוֹלְמוֹת-הַקְּדוֹשִׁים הָעוֹלְמוֹת-הָעֲלִיּוֹנִים. וְעַל-כֵּן גַּם בְּזֶה הָעוֹלָם, הַהֲכָרַח שֶׁתְּהִיָּה עֲבוּדָתוֹ בְּבְחִינַת 'עֵיל וְנִפְיָק' דִּיקָא.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ח, ז): **"וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֶרֶב"** הַנֶּ"ל, שֶׁמְבָאָר בְּזֵה-רֵחֶדֶשׁ: **"שִׁזְהוּ דוֹד שֶׁהִיָּה קוֹרָא תָּמִיד פְּעוֹרֵב וְכוּ', וְשִׁלְחָהּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִמְּלַכּוּתוֹ וְהוֹצִיאָו מִבֵּיתוֹ"**. וְמַה כְּתִיב בֵּינָה (בְּרֵאשִׁית שם): **"וַיֵּצֵא יִצְחָק וְשׁוּב"**, דְּכָתִיב (שְׁמוֹאֶל-ב טו, ל): **"וְדוֹד עֵלָה בְּמַעְלָה הַזֵּיתִים עֵלָה וּבוֹכָה וְרֹאשׁ לֹו חֲפוּי"** - הִיָּה יוֹצֵא וְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, וְהַתּוֹדָה עַל חַטָּאתָיו וּמִבְקֵשׁ רַחֲמִים עֲלֵיהֶם וְכוּ', **"עַד יִבְשֶׁת הַמַּיִם"** וְכוּ' (בְּרֵאשִׁית שם), עַד-כַּאֲן-לְשׁוֹנוֹ.

וְעֵינַי-שָׁם מַה שֶׁמְפָרֵשׁ **"וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה"** שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים - שֶׁמְרַמֵּז עַל הַגְּלִיּוֹת עַד הַגְּלוּת הָאַחֲרוֹן הַזֶּה שֶׁנֶּאֱמַר עֲלָיו: **"וְלֹא יִסְפָּה שׁוּב אֵלָיו עוֹד"** -

שֶׁבְּשִׁבְלִי-זֶה מִתְאַרְךְ הַגְּלוּת הַזֶּה כָּל-כָּף, אָבֵל אֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא יִתְבָּרֵךְ מְזָמֵן וּמְחַפֵּה אִימָתֵי תְּשׁוּבָה. עֵינַי-שָׁם כָּל-זֶה הֵיטֵב.

וְעַל-כֵּן הִיָּה כָּל הַתְּקוּן עַל-יְדֵי קִשָּׁת הַבְּרִית' שֶׁהִבְטִיחוּ הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ (בְּרֵאשִׁית ט, יג): **"אֵת קִשָּׁתִי נָתַתִּי בְּעֵינַי"**.

"קִשָּׁת הַבְּרִית' - זֶה בְּחִינַת רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה שֶׁתּוֹקְעִין בּוֹ בְּשׁוֹפָר תְּקִיעָה שִׁבְרִים תְּרוּעָה, שֶׁפִּימָנָם 'קִשָּׁת' (זֵהר פְּנִיחַס רטו.), כַּמּוּבָא בְּדַבְּרֵיו ז"ל (סִימָן מו). וְזֶה בְּחִינַת 'כַּח הַצְּדִיק הַגְּדוֹל הָאֱמֵתִי' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִשָּׁת הַבְּרִית'.

וְזֶה בְּחִינַת 'קְדֻשַׁת שַׁבָּת' - שֶׁה'שְׁלֹשׁ-סְעוּדוֹת, הֵם בְּבְחִינַת 'שְׁלֹשָׁה קוֹלוֹת שֶׁל הַשׁוֹפָר', שֶׁהֵם בְּחִינַת ה'שְׁלֹשׁ נְקוּדוֹת' (עֵינַי-שָׁם בְּאוֹת ג).

הֵינּוּ שֶׁהִבְטִיחוּ: שֶׁאֶפְלוּ בַתּוֹךְ הָעֵנָן וְהַחֲשׂוֹךְ הַגְּדוֹל מְאֹד, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ט, יד): **"וְהָיָה בְּעֵנַי עָנָן עַל הָאָרֶץ"** - גַּם אִז (שם): **"וְנִרְאָתָה הַקִּשָּׁת בְּעֵינַי"**.

שֶׁעַל-יְדֵי הַצְּדִיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִשָּׁת הַבְּרִית' - יִמְשִׁיךְ 'קְדֻשַׁת שַׁבָּת' עַל-יְדֵי ה'קְבוּץ שֶׁל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, שֶׁאִז תּוֹקְעִין בְּשׁוֹפָר הַקּוֹלוֹת הַקְּדוֹשִׁים שֶׁפִּימָנָם 'קִשָּׁת', שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה 'קִיּוֹם הַקְּבוּץ שֶׁל יִשְׂרָאֵל', כַּמּוֹ שֶׁכְּתוּב (ישַׁעְיָה כז, יג): **"וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל, וּבָאוּ הָאֲבָדִים בְּאָרֶץ אֲשׁוּר וְהִגְדָּחִים"** וְכוּ'.

וְעַל-יְדֵי כָל-זֶה, יִהְיֶה נִמְשָׁךְ אֲדָרְכֵי הַתְּשׁוּבָה בְּעוֹלָם וְכוּ' וְכוּ', בְּחִינַת 'בְּקִיאוֹת בְּהַלְכָה' בְּעֵיל וְנִפְיָק, לְהַחֲזִיק עֲצָמוֹ אֶפְלוֹ בְּשִׁאוֹל-תַּחֲתִיּוֹת וְכוּ'.

אבל גם זאת המעט תשובה, קשה מאד מעצם התגרות הבעל־דבר. והעקר על־ידי שמפילו בכל־פעם וכו', שפליזה אי־אפשר לתקן, כי־אם על־ידי בקיאות בהלכה שנמשך על־ידי הצדיק שהוא בחינת "קשת הברית" וכו', כנ"ל.

ועל־כן הבטיחו השם־יתברך לנח בזה: שלא ידאג "במה יתקיים העולם", ביציאתו מהתבה שהוא בחינת "ונפיק"; והבטיחו ב"קשת הברית", בחינת ה'צדיק האמת' שכלול מכל התקונים, שממשיך 'דרכי התשובה' בעולם, בחינת 'בקיאות' הנ"ל - שעל־ידי־זה יתתקן הכל, עד שתבא הגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

ועל־כן מזכירין ב'ברכת זכרונות' בתחלתו, ענין 'נח', כמו שאומרים שם: "וגם את נח באהבה זכרת, בהביאך את מי המבול וכו', על־כן זכרוננו בא לפניך" וכו'.

כי מזכירין אותו יתברך, עצם חסדו ורחמיו, איך הוא חפץ בקיום העולם - שגם בימי נח שהיה חשך כזה בעולם וכו', אף־על־פי־כן זכר את נח, והוציא מן התבה, והבטיחו לקיים העולם על־ידי "קשת הברית", שהוא בחינת 'קדשת ראש־השנה' כנ"ל.

על־כן עתה שכבר זכינו שהיו האבות בעולם, כמו שמזכירין זכותם אחר־כך: "וזכרתי את בריתי יצחק" וכו' (ויקרא כו, מב). וכבר היה משה רבנו שנתן לנו את התורה וכו', וכבר היו צדיקים כאלו בעולם שגלו לנו 'קדשת ראש־השנה', ומעלת הקבוץ בראש־השנה וכו'.

על־כן עתה ראוי לו יתברך, שיזכר את בריתו בזכות כל אלו הצדיקים,

וימשיך עלינו 'דרכי התשובה' הנ"ל, באפן שנזכה לשוב אליו, והוא ישוב אלינו עד שיקרב קץ הגאולה מהרה.

נד.

(לקוטי־הלכות, ראשי־פרקים מהלכות ראש־השנה ויום־כפור ד - הנדפס אחרי הלכות ראש־השנה)

כש'דור המבול' פגמו בעוונותיהם - גרמו שנתקלקלו ה"עשר חומות של מים" (ספורי־מעשיות, מעשה יג משבועה בעטלערס), ומשם היה ה'מבול'.

אבל חסו־שלום שיתקלקלו לגמרי, כי אי־אפשר לקלקלם בשום־אפן, רק בערפם נתקלקלו כדי להפיצם. אבל בחמלת־השם המשיך פח החומות המעכבים המים לתוך 'תבת נח' - שעל־ידי־זה נתקיים העולם. פי סוד 'תבת נח', נמשך מ"העשר חומות של מים".

"ומי המבול היו על הארץ" (בראשית ז, י)

נה.

(ח"א מד)

"תפלות כנגד תמידין תקנום" (ברכות כו:). "תפלות כנגד" - הינו: ה'מחשבות־זרות' שהם 'כנגד', שהם 'מבלבלין' תפלותו. ונקראים "מבול" - שהם 'מבלבלין' תפלותו.

ותקונו: שיתן 'צדקה' ל'ארץ־ישראל', ועל־ידי־זה הוא נכלל ב'ארץ־ישראל', אשר עליה נאמר (יחזקאל כב, כד): "ארץ לא גשמה ביום זעם", כמו שדרשו רז"ל (זבחים קיג. על פסוק זה: "שלא ירד מי גשמי" המבול ל'ארץ־ישראל'. וכן בפרקי־דרבי־אלעזר פכ"ג;

"בשנת שש מאות שנה לחיי נח" בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו" (בראשית ז, יא)

ובשית מאה שנין לשתיתא - יתפתחון תרעי דחכמתא לעילא, ומבועי דחכמתא לתתא, ויתתקון עלמא לאעלא בשביעאה. כבר-נש דמתתקון ביומא שתייתאה מכי ערב שמטא לאעלא בשבתא, אוף הכי נמי. וסימניך (בראשית ז, יא): **"בשנת שש מאות שנה לחיי נח וגו', נבקעו כל מעינות תהום רבה"**. (זהר וירא קיז.)

[תרגום: ובשנת שש מאות ל'אלף הששי, יפתחו 'שערי החכמה למעלה, ויפתחו 'מעינות החכמה' למטה - ויתתקון העולם לפני ל'אלף השביעי, באדם שמכין עצמו ביום הששי משעה שהשמש עומדת לשקע, לפני ליום השבת - הכי נמי כאן].

נד.

(חיי-מוהר"ן תקכז)

לענין ה'קצים', שיש כמה גדולים שמחשבין קצים, ואומרים שראוי שיבוא משיח באותו הקץ שהם אומרים. כמו שארע בזמננו, שהיו אומרים על כמה פרטים [שנים]: "שאז יבוא משיח". וכן בדורות שלפנינו.

ורבנו ז"ל לא היה מסכים על-זה כלל. ואמר: "שבכל זמן שאומרים איזה קץ - אז בודאי לא יבוא משיח בשום אופן באותו הקץ שהם אומרים!"

וכבר מבאר בזהר-הקדוש (זהר חדש בראשית יב): "שמקלל מאד כל המחשבי קציו", כי "אין בן דוד בא אלא בהסח הדעת" (סנהדרין צז).

והנה עכשו אומרים העולם: "שיבוא משיח בשנת ת"ר לפרטקטון, ונדמה להם שיש רמזים בזהר-הקדוש על-יזה (וירא קיז. המובא לעיל).

ויקרא-רבה לא, י; שירה-שירים-רבה א, סו), **ועל-ידי- זה הוא נצול מ'מחשבות-זרות'.**

וזה: "תמידין תקנום". 'תקנום' - על-ידי 'ארץ-ישראל', שנאמר בה (דברים יא, יב): "ארץ אשר וכו' 'תמיד' עיני ה' אלקיך בה".

נו.

(ח"ב פג)

על-ידי 'תקוני-הפרית' וכו' - נעשה ב'ך- חורין' וכו' וכו', ונתבטל העצבות והליצנות הבאים ממרה-שחרה וכו', על-ידי 'יצרה-טוב', שהוא בחינת (קהלת י, יב): **"לב חכם לימינו".**

וב'ימין' הזה - מקים הנופלים לאהבות וליראות רעות - לאהבות ויראות קדושות וכו'.

ואז יכול הלב להתלהב בלמוד-התורה, ב"שלהובין דרחימותא" (זהר צו לג); ו'מים רבים' שהם 'אהבות ויראות חיצוניות', אי-אפשר להם לכבות 'התלהבות' הזאת, בבחינת (שירה-שירים ח, ז): **"מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה".**

וה'שכינה' היא מכסה בכנפיה על דמהון של ישראל ב'אהבה' הזאת, שלא ישלטו עליהם 'זרע מרעים' (ישעיה א, ד), שהם בחינת **"מי המבול" (בראשית ז, זי).**

וזה בחינת "כפוי הדם" (ויקרא יז, יג) וכו' - בחינת (משלי י, יב): **"על כל פשעים תכסה אהבה".**

וּבְאֵמֶת: אִי בּוֹדְאֵי לֹא יָבוֹא בְּשׁוּם אִפֶּן, וְיִכּוֹל לְהִיטֵת שְׂיָבוֹא קֶדֶם לְשָׁנַת ת"ר, אִי לְאַחֲרָיו. אָבֵל בְּשָׁנַת ת"ר, לֹא יָבוֹא בְּשׁוּם אִפֶּן, מֵאַחַר שֶׁהָעוֹלָם מְצַפֵּין לְאוֹתוֹ הַזְּמַן.

וְהַכֹּלֵל: בְּכָל עֵת וְזְמַן שֶׁנִּמְצְאִים מְחַשְׁבֵי קָצִים שְׂאוֹמְרִים: "שְׂיָבוֹא בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן!" - אִי דִיקָא לֹא יָבוֹא בְּשׁוּם אִפֶּן בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן.

רק "בא יבא לא יאחר" (חבקיok ב, ג), בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, בְּהַסְחָה־הַדַּעַת לְגַמְרֵי. הַיְנוּ: שֶׁלֹּא יַחֲשְׁבוּ כֹּלֵל עַל אוֹתוֹ הַקֶּץ שְׂיָבוֹא, וּפְתָאוֹם יָבוֹא, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

כת.

(אָבְנֵי הַבְּרִזָּל, שִׁיחוֹת וְסִפּוּרִים מִמוֹהֲרַנ"ת ז"ל כ)

בְּשָׁנַת ת"ר דְּבָרוּ בְּנֵי הָעוֹלָם: "שְׂיָבוֹא מְשִׁיחַ בְּשָׁנָה זוּ!" - וְאָמַר מוֹהֲרַנ"ת ז"ל: "שְׂבוֹדְאֵי לֹא יָבוֹא בְּשָׁנָה זוּ!" - וְמָה שֶׁכִּתוּב בְּזֵהָר (וִירָא קִיז): "שְׂבִשְׁנַת ת"ר יִפְתָּחוּן תְּרַעֵי דְחֻכְמָתָא!" - כּוֹנֵת הַדְּבָרִים הַזֵּה: "שְׂיָכוֹל לְהִיטֵת, שְׂמַהֲיִזִּים אִם יִתְחַיֵּל אָדָם דְּבַר שֶׁבְּקִדְשָׁה, יוֹכֵל לְגַמְרֵי!"

[וְזֶה לְשׁוֹן סֵפֶר 'זֵהָר חֵי' (לְהַרְבֵּי־הַקְּדוּשׁ מִקְאֵמָרְאָא זִיע"א) עַל הַזֵּהָר הַנ"ל: "וְאִי יִפְתָּחוּן תְּרַעֵי דְחֻכְמָתָא לְמִי שִׁדְרָה לְעַסֵּק בְּחֻכְמָה, יִהְיֶה כְּמַעֲזֵין מִמֶּשׁ הַנּוֹבֵעַ וְכוּ', וְכִבְּאָן אִינוּ מְדַבְּרֵי כֹּלֵל מִבִּיאוֹת מְשִׁיחַ, אֶלָּא מֵהַתְּגַלּוֹת חֻכְמוֹת וְרִזֵּי הַתּוֹרָה".]

נט.

(לְסוּטֵי־הַלְכוּת, מַתְּנֵה ה, לֵג)

עֶקֶר הַתְּקוּן עַל־יְדֵי בְּחִינַת מְשִׁיחַ "שְׂיָבוֹא בְּהַסְחָה־הַדַּעַת" (סַנְהֶדְרִין צז).

וְעֵינ־שָׁם (בְּגַמְרָא) שֶׁהִבִּיא שָׁם עֶקֶר מִימְרָא זֹאת רַק לְעַנְיֵן מְשִׁיחַ, כְּמוֹ

שֶׁאָמַר רַבִּי זִירָא שָׁם: "בְּמַטּוֹתָא מְנִיכּוּ, לֹא תִרְחַקוּנֵיהּ דְּתַנִּינָא" וְכוּ'.

[בְּבִקְשָׁה מִמְּכֶם, אֵל תְּדַבְּרוּ וְתַעֲשׂוּ חֻשְׁבוֹנוֹת מְתֵי הַמְּשִׁיחַ צְרִיךְ לְבוֹא, וְתִרְחַקוּ אוֹתוֹ עַל־יְדֵי־זֶה, כִּי לְמַדְנוּ: שֶׁמְשִׁיחַ הוּא מְשַׁלְּשָׁה דְבָרִים הַבָּאִים מִהַסְחָה־הַדַּעַת].

וְעֵינ־שָׁם מָה שֶׁאָמְרוּ שָׁם: "אִין בֶּן דָּוִד בָּא, עַד שִׁיתִּיאֲשׁוּ מִן הַגָּאֲלָה, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים לב, לו): 'וְאָפֶס עֲצוּר וְעֲזוּב', כִּי יִבְיָכוּל אִין סוֹמֵךְ וְאִין עוֹזֵר לְיִשְׂרָאֵל וְכוּ', כִּי הָא דְרַבִּי זִירָא וְכוּ'", כִּפְ"ל.

וְכֵן אַחֲר־כֵּן הֵאָרִיכוּ בְּזֶה (סַנְהֶדְרִין שָׁם): "שְׂאִין לְצַפּוֹת לְשׁוּם קֶץ שֶׁבְּעוֹלָם שְׂרוּצִים לְרַמּוּז בְּאִיזָה פְּסוּק" וְכוּ'.

כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ שָׁם: "תַּנִּינָא רַבִּי נֶתָן אוֹמֵר, מִקְרָא זֶה נוֹקֵב וְיוֹרֵד עַד הַתְּהוֹם (חֲבִקוּק ב, ג): 'כִּי עוֹד חָזוֹן לְמוֹעֵד, וְיִפַּח לְקֶץ וְלֹא יִכְזָב, אִם יִתְמַהֲמָה חִפָּה לוֹ, כִּי בֹא יָבֹא לֹא יֵאָחֵר'. לֹא כְּרַבּוּתֵינוּ שֶׁהִיוּ דוֹרְשִׁים וְכוּ', וְלֹא כְּרַבִּי שֶׁמְעוֹן וְכוּ'. וְאָמַר רַבִּי יִצְחָק: תִּפַּח עֲצָמָן שֶׁל מְחַשְׁבֵי קָצִין" וְכוּ'.

וְהֵנָּה: אֵלּוּ הַמִּימְרוֹת קָשָׁה לְהַבִּין, וְנִרְאִין לְכַאוּרָה כְּסוּתֵרִין זֶה אֶת זֶה, כִּי אִיךְ שִׁיךְ לִיאֲשׁ עֲצָמוֹ מִן הַגָּאֲלָה חֲסִי־שְׁלוֹם, הֲלֹא צְרִיכִין לְחַכּוֹת בְּכָל יוֹם שְׂיָבוֹא, וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ שָׁם (חֲבִקוּק שָׁם): "אִם יִתְמַהֲמָה חִפָּה לוֹ"?

אך אִם כִּי דְבָרֵיהֶם ז"ל, עֲמָקִים מְנֵי יָם, בְּפִרְט בְּעַנְיֵן זֶה שֶׁאָמְרוּ בְּעֲצָמָם: "שְׁנוֹקֵב וְיוֹרֵד עַד הַתְּהוֹם".

אך עִם־כָּל־זֶה, בְּהַכְרַח צְרִיכִין לְהַבִּין מִדְּבָרֵיהֶם אִיזָה רְמִזִּים אִיךְ לְהַתְּנַהֵג בְּזֶה, בְּאִפְּן שֶׁנִּזְכָּר לְהַתְּחַזֵּק בְּתַקְוַתְנוּ, לְקָרֵב וְלֹא לְרַחֵק חֲסִי־שְׁלוֹם.

וְהֶעֱקַר הוּא פְּשִׁיטוֹת וּתְמִימוֹת, לְהֶאֱמִין: שְׂבֹדָאֵי "בּוֹא יְבוֹא לֹא יֵאָחֵר".

אָךְ אֶסוּר לְחַבּוֹת לְשׁוּם קֶץ, לֹאמַר: "שְׂמַהֲרָאוּי שְׂיָבוֹא בְּשָׁנָה זֹאת!" - כְּמוֹ שֶׁטָּעוּ הַרְבֵּה עַל שָׁנָה זֹאת שְׁנַת ת"ר לְפָרְטִי-קָטָן, שְׂאֵמְרוּ: "שְׂבִשְׁנָה זֹאת יִהְיֶה הַקֶּץ!"

וְקַלְקְלוּ הַרְבֵּה בְּזֶה, כִּי גָרְמוּ כְּמָה כְּפִירוֹת וְחִלּוּל הַשֵּׁם, כִּי דִוְעָ.

וְכֵן בְּשָׁנִים הַקּוֹדְמִים אָמְרוּ כְּמָה קִצִּים, כְּגוֹן: בְּשָׁנַת תַּקנ"ז, וּבְשָׁנַת תַּק"ס, וּבְשָׁנַת תַּקפ"א וְכוּ', וְכֵן הַרְבֵּה.

וְשִׁמְעֵתִי: שָׁגַם עַל שְׁנַת ת"ק אָמְרוּ שֶׁהוּא הַקֶּץ, וְכֻלָּם חָטְאוּ בְּזֶה הַרְבֵּה, כְּמוֹ שֶׁקָּלְלוּ אוֹתָם רַבּוֹתֵינוּ ז"ל וְאָמְרוּ (סִנְהֶדְרִין שָׁם): "תִּפְּחַ עֵצְמָן שֶׁל מַחֲשַׁבֵי קִצִּיו, שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים כִּיֹּן שֶׁהִגִּיעַ הַקֶּץ וְלֹא בָּא" וְכוּ'.

אֲלָא אָנוּ צְרִיכִין לְקוֹזוֹת וּלְחַבּוֹת אֵלָיו תְּמִיד, וְאִי-עַל-פִּי-כֵן יִהְיֶה בְּבַחֲיַנַּת הַפְּסַח־הַדְּעַת, כִּי הוּא "קֶץ הַפְּלָאוֹת" (דְּנִיָּאל יב, ז), שְׂאִי-אֶפְשֶׁר לְהַבִּין שׁוּם רָמָז וּרְמִיזָא בְּעוֹלָם מְתִי יְבוֹא, כִּי "לִבָּה לְפּוֹמִיָּה לֹא גָלִי", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (קַהֲלַת-רַבֵּה יב, ט).

אָךְ אִי-עַל-פִּי-כֵן "בּוֹא יְבוֹא" בְּוֹדָאֵי, כְּמוֹעֲדוֹ וּבְזַמְנוֹ, פִּתְאֵם בְּהַפְּסַח־הַדְּעַת, בְּעֵת שֶׁלֹּא יִחְשְׁבוּ עַל אוֹתָהּ הַשָּׁנָה וְעַל אוֹתוֹ הַיּוֹם כֻּלָּל.

כִּי 'קֶץ הַגְּאֻלָּה' נִמְשָׁךְ, מְבַחֲיַנַּת "דְּרַכֵי הַשֵּׁם" שֶׁהֵם בְּחִינַת 'מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה', שְׂאִי-אֶפְשֶׁר לְהַבִּין כֻּלָּל.

כִּי הַגְּאֻלָּה תִּהְיֶה, רַק בְּצַדִּיקָה וְחִסְדֵי-חַנּוּם' לְבַד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה מֵח, יא): "לְמַעַנִי

לְמַעַנִי אֶעֱשֶׂה" וְכוּ' - אָךְ אִי-עַל-פִּי-כֵן יִהְיֶה בְּבַחֲיַנַּת 'מִשְׁפָּט'.

וְזֶה בְּחִינַת מִימְרָא הַנ"ל: "אֵין בֶּן דָּוִד בָּא, עַד שֶׁיִּתְיַאֲשׁוּ מִן הַגְּאֻלָּה" וְכוּ'.

הֵינּוּ שְׂיָבִינוּ: שְׁלֹפֵי מַעֲשִׂיהֶם אֵין תְּקוּנָה חֲסִי-וְשְׁלוֹם, וְאִי-עַל-פִּי-כֵן יִחְזְקוּ עֵצְמָן בְּכַח הַצְּדִיקִי-אֲמַת - לְחַטֵּף תּוֹרָה וּתְפַלֵּה וּמַעֲשִׂים-טוֹבִים כָּל מָה שְׂיֻכְלוּ, לְחַטֵּף וּלְקוֹזוֹת לְחֲסִדֵי-הַשֵּׁם, שֶׁיַּעֲשֶׂה 'צַדִּיקָה בְּמִשְׁפָּט', כִּי "וְכוּ' וְכוּ', עַד שֶׁיִּקְרָם (יִשְׁעִיָּה א, כז): "צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט תִּפְדָּה וְשָׁבִיָּה בְּצַדִּיקָה", בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן. (עֵין בְּפָנִים).

ל.

(עֲלִים-לְתַרוּפָּה, ג' תַּזְרִיעַת"ר)

וְתַזְכְּרוּ הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מָה שֶׁנַּעֲשֶׂה עִמָּנוּ בְּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁבָּאֵנוּ לְזֶה הָעוֹלָם בְּזֶה הַזְּמַן בְּמֵאָה הַשְּׁשִׁית' שֶׁל 'אֵלֶּף הַשְּׁשִׁי'. וְעַתָּה תִּתְחִיל בְּקָרוֹב אִם-יִרְצֶה-הַשֵּׁם ה'מֵאָה הַשְּׁבִיעִית'. וּבִזְאת הַמֵּאָה הִיא 'הַדּוֹשׁ שֶׁבַח־דּוֹשִׁים' בְּזֶה וְכִזָּה וְכוּ'.

"וְהַיָּמִים גָּבְרוּ מְאֹד עַל הָאָרֶץ, וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבֹהִים אֲשֶׁר תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם" (בְּרֵאשִׁית ז, יט)

לא.

(סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲטָה יב מֵה'בְּעַל-תְּפִלָּה')

גַּם אָמְרוּ (בְּנֵי הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת): שְׂאֵין רָאוּי לָהֶם לִישֵׁב כֻּלָּל בְּאוּרָא דְהָאֵי עֲלֵמָא, וַאֲיִן רָאוּי לָהֶם לְהַתְּעַרֵּב עִם בְּנֵי-הָעוֹלָם, שֶׁלֹּא יִטְמָאוּ אוֹתָן, כִּי שְׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם הֵם טְמֵאִים כְּגַגְדָּם.

והלבישו, ונתן לו אכילה שלו גריץ [מרק גריסים] וכו', והסיק את התנור, והניחו לישן על הפיעקליק [סמוך לתנור] וכו'.

וְכַל־כֶּךָ הָיָה עָרֵב וּמְתוֹק לְהַמְלֹךְ, שִׁמְעוֹלָם לֹא טָעַם טָעַם עָרֵב כְּזֶה, כִּי הָיָה עֵינָהּ וַיִּגַע וְכו'.

וְהַשָּׂרִי־מְלוּכָה חָפְשׁוֹ אֶת הַמְלָךְ, עַד שֶׁבָּאוּ לָשֵׁם, וְרָאוּ שֶׁהוּא יָשׁוּן, וְרָצוּ שִׁיחַזֵּר הַמְלָךְ לְבֵיתוֹ עִמָּהֶם.

וְאָמַר לָהֶם: "בֵּינֵן שְׂאֵתֶם לֹא הִצַּלְתֶּם אוֹתִי, וְכָל אֶחָד נִתְפָּזֵר לְהַצִּיל אֶת־עַצְמוֹ, וְזֶה הִצִּיל אוֹתִי, וְפֹה טָעַמְתִּי טָעַם מְתוֹק כְּזֶה - עַל־כֵּן הוּא יָבִיא אוֹתִי בַעֲגֻלָּה שְׁלֹו, וּבֵאלוֹ הַמְּלָבוּשִׁים, וְהוּא יֵשֵׁב אוֹתִי עַל 'כִּסֵּא־הַמְּלוּכָה'."

וְסִיִּם עַל־זֶה רַבְּנוֹ ז"ל: כַּאֲשֶׁר מוּבָא: "שִׁבְעַקְבוֹת־מְשִׁיחָא יְהִיָּה 'מְבוּל', מַעַן וְזַעַט שִׁיִּסָּן מֵיט 'אַפִּיקוֹרְסוֹת' [יירוֹ עִם אַפִּיקוֹרְסוֹת], לֹא שָׁל מִיָּם, רַק שָׁל מִחֲשָׁבוֹת־זְרוֹת'.

"וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים" (בְּרֵאשִׁית ז, יט), וְאַפְלוֹ "בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא הָיָה מְבוּל" (זְבַחִים קיג. פְּרָקִי־דְרָבִי־אַלְיַעֲזַר פֶּכֶ"ג; וַיִּקְרָא־רַבָּה לֹא, י; שִׁיר־הַשִּׁירִים־רַבָּה א, סו), "רַק מַחְמַת שֶׁהֵלֵךְ בְּכַה, נִתְּזוּ שָׁם הַמַּיִם" (עֵיִן זְבַחִים שָׁם בְּתוֹסְפוֹת).

דָּאֵם הַיִּיסָט: עָם וְזַעַט אַרְיִינְשֶׁפְרִיִצֵּן אֶפִּילוֹ אֵיִן דִּי כְּשָׂרְעֵ הַעֲרַצְעֵר [הַיִּנּוֹ: שִׁתִּיז גַּם בְּתוֹךְ הַלְּבָבוֹת הַכְּשָׁרִים].

וְעַם 'חֲכָמוֹת' לֹא יוֹכְלוּ לִתֵּן עֲצָה, וְכָל 'שָׂרֵי־הַמְּלוּכָה' נִתְפָּזְרוּ, וְכָל הַמְּלוּכָה לֹא יִתְחַזַּק עַל עֵמְדוֹ, וְזַעַט זִיךְ גֵּיט דְּעֶרְהֶאֱלֵטֵן, נָאֵר [לֹא יִחַזְקוּ מֵעַמְד רַק] 'פְּשׁוּטֵי יִשְׂרָאֵל' שְׂאוֹמְרִים 'תְּהִלִּים' בְּפִשְׁטוֹת וְכו'.

עַל־כֵּן יָשְׁבוּ עַצְמוֹן: שִׁיבְקָשׁוּ לָהֶם "הָרִים הַגְּבוּהִים" (בְּרֵאשִׁית ז, יט) בְּיֹתֵר מִכָּל הָעוֹלָם, וַיֵּשְׁבוּ שָׁם, כְּדִי שִׁיְהִי מְרוֹמָמִים מְאוּרָא דְּעֵלְמָא.

וְשִׁלְחוּ אֲנָשִׁים לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ "הָרִים הַגְּבוּהִים" כַּנֵּל, וְהִלְכוּ וּבִקְשׁוּ וּמָצְאוּ "הָרִים גְּבוּהִים" מְאֹד. וְהִלְכוּ כָּל בְּנֵי הַמְּדִינָה, וַיֵּשְׁבוּ שָׁם עַל "הָהָרִים הַגְּבוּהִים" - הַיִּנּוֹ: שֶׁעַל כָּל הָר וְהָר, יָשְׁבוּ שָׁם אֵיזָה קְבוּץ מְאֲנָשֵׁי הַמְּדִינָה הַנֵּל.

וְעָשׂוּ סְבִיב הָהָר 'חֲזָקַת גְּדוּל', וְהָיָה שָׁם חֲפִירוֹת גְּדוּלוֹת וְכִיּוּצָא סְבִיב הָהָר - עַד שֶׁלֹּא הָיָה אֶפְשָׁר בְּשׁוּם־אֶפֶן שִׁיבֵא אֲלֵיהֶם שׁוּם אָדָם וְכו'.

וְהַעֲמִידוּ שׁוֹמְרִים בְּרַחוּק מִן הָהָר, כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְקַרֵּב לָהֶם זֶר, וְהֵם הָיוּ יוֹשְׁבִים שָׁם עַל הַהָרִים, וְהָיוּ מִתְנַהֲגִים בְּמִנְהַג הַנֵּל. וְהָיוּ לָהֶם 'אַלְהוֹת רַבִּים', דְּהַיִּנּוֹ לְפִי הַמְּמוֹן'.

לב.

(כּוֹכְבֵי אֹר, סְפוּרִים נִפְלְאִים)

מַעֲשֵׂה מִמְטָר: מַעֲנִין שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ יִכְבֵּשׂ הַמְּלַחְמָה רַק עִם הַפְּשׁוּטִים 'אוֹמְרֵי תְהִלִּים בְּפִשְׁטוֹת' וְכו', וְלֹא עִם תְּהִלִּים בְּחֻמְרוֹת.

סִפֵּר רַבְּנוֹ ז"ל מְשָׁל: מִמְלָךְ שֶׁהֵלֵךְ לְצוּד חַיּוֹת, וְנָסַע לְבוּשׁ כְּאִישׁ פְּשׁוּט, כְּדִי שִׁיְהִי נֶקֶל לְהַצְחֹק.

וּבְאַמְצֵעַ פֶּתְאֵם יָרַד מְטָר גְּדוּל, מִמְשׁ 'מְבוּל מַיִם', וְכָל הַשָּׂרֵי־מְלוּכָה נִתְפָּזְרוּ אֶחָד לְאֶחָד וְכו'. וְהַמְלָךְ הָיָה בְּסִכְנָה גְּדוּלָּה, וְחָפְשׁ עַד שֶׁמָּצָא בֵּית כְּפָרִי אֶחָד, וְהָיָה שָׁם אִישׁ כְּפָרִי, וְלָקַח אֶת הַמְּלָךְ

על-כן כשיבוא משיח, הם יתנו ה'פּת־ר-
מלוכה' בראשו.

לג.

(לקוטי-הלכות, חנפה הלכה ו, א - על-פי
לקוטי-מוהר"ן ח"א ט, 'תהמת יבסימו')

"חנפה הוא בחינת תבת נח" (תקוני-זוהר
כט.), בחינת (בראשית ה, ד): "ותנח
התבה" וכו'. כי "בחנפה פסקו מי
המבול", כמו שפרש רש"י (שם ה, ג):
"שבכ"ז בכסלו פסקו הגשמים".

כי 'חנפה' הוא בחינת 'תבת נח' - הינו
בחינת ה'דבור היוצא באמת, בחינת
(שם ו, טז): "צהר תעשה לתבה" - שעל-ידי-
זה נצולין מ"מי המבול".

כי כשאדם עומד להתפלל, והמחשבות
מבלבלין אותו מאד מאד, וה'מחשבות-
זרות' הם בחינת "מי המבול", כמו שכתוב
במקום אחר (בסימן מד - מובא לעיל), ולפעמים
על-ידי הפגמים של אדם שפוגם ביותר,
מתגברין עליו הבלבולים מאד מאד.

וזה בחינת (בראשית זין, יט-כ): "והמים גברו
מאד על הארץ, ויכסו כל ההרים
הגבוהים וכו', חמש עשרה אמה מלמעלה
גברו המים" וכו' - הינו: שמתגברים
ה'בלבולים' ביותר למעלה מכל הישוב,
ואפלו מ"כל ההרים הגבוהים".

ד'הינו: שמתפשטים כל-כך ה'מחשבות-
זרות' וה'בלבולים' - עד שאין
רואה שום צד הצלה, ואין לו מקום לאחז
עצמו ולעמד שם - כי המים גברו מאד
למעלה מכל ההרים, וכאלו נפל לתוך
התהום ממש.

אזי מאין יבוא עזרו? ואיך אפשר לו
להתפלל או לעסק בעבודתו מתוך

חשכת תהום כזה, ואזי עקר התקון והצלה -
הוא רק על-ידי בחינת 'תבת נח', בחינת
"צהר תעשה לתבה" - ד'הינו: שידבר הדבור
באמת לפי מדרגתו ממקום שהוא.

ואזי על-ידי-זה - על-ידי ה'דבור של
אמת, בחינת 'תבת נח' - נכנעין מי
המבול. וכן על-ידי-זה רואה הפתח איך
לצאת מהחשך. וזה בחינת 'נר חנפה', בחינת
'תבת נח' וכו', כנ"ל.

"כל אשר נשמת רוח חיים באפיו"
(בראשית ז, כב)

לד.

(ח"א ה, א-ב-ג)

הנה יקר גנוחי ונה (שקוריו: 'קנעץ') מאיש
ישראלי, כי הוא 'שלמות החסרונות'!

כי על-ידי בחינת ה'נשימה', שהוא
ה'רוח-חיים', נברא העולם וכו'.

והוא גם-כן 'חיות האדם', כי 'חיות האדם'
הוא ה'נשימה', כמו שכתוב (בראשית
ב, ז): "ויפח באפיו נשמת חיים", וכתוב (שם
ז, כב): "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו",
וכמו שאמרו חכמים (מעשה טוביה, בית-חדש
פ"ב): "אם תחסר הנשימה, תחסר החיים".

נמצא: כי עקר חיות כל הדברים, הוא
ב'בחינת רוח'.

וכשיש 'חסרון' באיזה דבר, עקר ה'חסרון'
הוא בבחינת ה'חיות' של אותו
הדבר, ה'רוח-חיים' של אותו הדבר -
וה'אנחה' הוא 'אריכת הנשימה', ש"מאריך
רוחה" (התרגום של "ארה אפים" (שמות לד, ו); ירושלמי
תענית פ"ב ה"א).

וְעַל-כֵּן בְּשִׂמְתָאֲנַח עַל הַחֶסְרוֹן ו"מֵאַרְיֵה רוּחַה", מִמְּשִׁיךְ רוּח־הַחַיִּים לְהַחֲסֹרֶת, וּמִשְׁלִים ה' הַחֶסְרוֹן.

וְעַקֵּר ה' רוּח־הַחַיִּים, שְׁלֵמוֹת הַחֶסְרוֹן, מִקְבָּלִין מֵהַצַּדִּיק וְהָרַב שְׁבַדוֹר.

אֲךָ רְשָׁעִים, הַדּוֹבְרִים "עַל צַדִּיק עָתֵק בְּנִאָוָה וְבוֹז" (תהלים לא, יט), מִקְבָּלִין הַרוּחַ מֵהָרַב דְּקִלְפָּה, בְּחִינַת רוּחַ הַטְּמֵאָה, אֲךָ שְׂאִין לוֹ קִיּוֹם כָּלֵל, וְלִסּוּף כָּלָה וְנֶאֱבָד, "וּמִסְעֵר גּוֹפֵה וְנִשְׁמַתָּה" (תקונית זכר לה:); וְכִמּוֹ שְׁכַתּוֹב (דְּבָרִים ז, י): "וּמִשְׁלֵם לְשֹׁנָאֵיו אֶל פְּנֵיו לְהֶאֱבִידוֹ".

"וּמִשְׁלֵם" - לְשׁוֹן שְׁלֵמוֹת הַחֶסְרוֹן שְׁנִמְשָׁךְ לוֹ, בְּחִינַת אַרְיֵכַת הַרוּחַ.

וְזֶהוּ: "אֶל פְּנֵיו" - כִּי "פְּנֵיו" הוּא בְּחִינַת הַרוּחַ, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (ישעיה ג, ט): "הַפֶּרֶת פְּנֵיהֶם עֲנֹתָה בָּם", "זֶה הַחֶטֶם" (יבמות קכ.), שֶׁהוּא בְּחִינַת הַרוּחַ, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נִשְׁמַת חַיִּים" (בראשית ב, ז), "כֹּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאַפָּיו" (שם ז, כב).

אֲךָ הוּא "לְהֶאֱבִידוֹ" - כִּי אֵף שֶׁהוּא גָדוֹל לְפִי שְׁעָה, לִסּוּף נֶאֱבָד.

"וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתוֹ, לְרֹאוֹת הַקִּלּוֹ הַמַּיִם מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה" (בראשית ח, ח)

לה.

(לקוטי הלכות, סימני עוף טהור ג, ב - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א יא, 'אני ה' הוא שמי')
וְעַל-כֵּן נֶחַ הַצַּדִּיק, בְּשִׂרְצָה לְדַעַת אִם כָּבֵד נִכְנָעוּ וְנִתְבַּטְּלוּ מִימֵי

הַמַּבּוּל, שְׁלַח אֶת הָעוֹפּוֹת לַחֲקֹר וְלִידַע עַל-יָדָם דִּיקָא (עיר-שם).

כִּי "מֵי הַמַּבּוּל", זֶה בְּחִינַת פְּגַם-הַבְּרִית, בְּחִינַת (בראשית ו, יב): "כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכֹו" וְכוּ'.

ו"נח היה צדיק" (בראשית ו, ט), "וְצַדִּיק הוּא מֵאֵן דְּנָטִיר בְּרִית" (זכר נח נט:), וְזָכָה לְבְּחִינַת 'שְׁמִירַת-הַבְּרִית' בְּשָׁנֵי הַבְּחִינּוֹת, בְּבְּחִינַת 'יְחוּדָא-עֲלָא' ו'יְחוּדָא-תַּתָּא'.

בְּבְּחִינַת (בראשית ו, ט): "אֵלֶּה תוֹלְדוֹת נֹחַ נֹחַ" - "נֹחַ לְעָלָא, נֹחַ לְתַתָּא" (זכר שם), הֵינּוּ בְּחִינַת 'יְחוּדָא-עֲלָא' ו'יְחוּדָא-תַּתָּא'.

וְעַל-כֵּן נִצַּל מ'מֵי הַמַּבּוּל". וְהַצֵּלְתוֹ הָיָה עַל-יְדֵי ה'תְּבָה'. ו"תַּבַּת נֹחַ" זֶה בְּחִינַת 'דְּבוּרִים-קְדוּשִׁים', כְּמוֹכָא (לקוטי מוהר"ן ח"א קיב).

כִּי ה'דְּבוּר' מֵאִיר בְּכָל-מְקוֹם, וּמִתְגַּבֵּר וּמְכַנְיַע "מֵי הַמַּבּוּל", בְּבְּחִינַת (בראשית ז, יח): "וַתִּלָּךְ הַתְּבָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם" וְכוּ' - כִּי ה'דְּבוּר' הוּא בְּחִינַת (בבא-בתרא עג:): "צַפְרָתָא דְקָאֵי עַד קַרְסְלִיהָ בְּמֵיא, וְרִישֶׁיהָ מְטִי לְצִית שְׂמֵיא" וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן בְּשִׂרְצָה נֹחַ לְדַעַת אִם קָלוּ מֵי הַמַּבּוּל, אִם נִכְנָע הָרַע וְהִתְחִיל לְהִתְעוֹרֵר וְלְהִתְנוּצֵץ אֵיזָה טוֹב, שְׁלַח אֶת הָעוֹף, דִּהְיֵנוּ הַיּוֹנָה: "לְרֹאוֹת הַקִּלּוֹ הַמַּיִם" וְכוּ' (בראשית ח, ח).

כִּי הָעוֹפּוֹת הֵם בְּבְּחִינַת 'דְּבוּר', בְּחִינַת 'צַפְרָתָא הַנָּל' - שְׁעַל-יְדֵיזֶה עַקֵּר הַבְּרוּר שֶׁל "עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע" (שם ב, ט) - כִּי ה'דְּבוּר' מֵאִיר בְּכָל מְקוֹם, כְּנ"ל.

"וַתָּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לַעֲת עֶרְב, וְהָנָה עֲלֶיהָ זַיִת טָרֵף בְּפִיהָ" (בראשית ח, יא)

לו.

(לקוטי־הלכות, ברפת־השחר ה, מח)

זֶהוּ בְּחִינַת גְּדֻלַּת קִדְשַׁת חֲנֻכָּה, שְׁמִמְשִׁיכִין אֶז כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּבֵיתוֹ קִדְשַׁת גְּרוֹת הַמְּנוּרָה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מְכַנְיַעִין בְּכָל שָׁנָה מְלַכּוֹת־הַרְשָׁעָה, שְׂרָצוֹ לְהַשְׁפִּיחַ תּוֹרָתוֹ, וְגִזְרוּ אֶז בְּמָה שְׁמָדוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַז"ל (ויקרא־דבָּרָה יג, ה).

כִּי כָל־זֶה מְבַטְלִין, עַל־יְדֵי קִדְשַׁת גְּרוֹת חֲנֻכָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת קִדְשַׁת גְּרוֹת הַמְּנוּרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הָאֶרֶץ־הַרְצוּן'.

וְזֶה שְׁמוּבָא בְּסַפְרֵי־קִדְשׁ, מְגֻדֵל נוֹרָאוֹת קִדְשַׁת חֲנֻכָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַדְּלָקָת גְּרוֹת הַמְּנוּרָה' - עַד שְׁגַם בִּימֵי נֹחַ תִּכְבֵּה אַחַר הַמְּבּוּל (בראשית ח, יא): "בָּאָה הַיּוֹנָה וְהָנָה עֲלֶיהָ זַיִת טָרֵף בְּפִיהָ" - שְׁמֹרְמֹז עַל 'שְׁמֹן הַמְּנוּרָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲנֻכָּה, שְׁמַצִּיל מִ"שִׁטָּף מַיִם רַבִּים" (תהלים לב, ז), מְבַחֲחִינַת מַיִמי הַמְּבּוּל' הַמְּתַגַּבְרִים בְּכָל דּוֹר בְּכָל־פַּעַם, לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם חֲסוּשָׁלוֹם.

אִךְ עַקֵּר הַתְּקוּוֹן: עַל־יְדֵי "עֲלֶיהָ זַיִת", בְּחִינַת 'שְׁמֹן גְּרוֹת חֲנֻכָּה', בְּחִינַת 'שְׁמֹן הַמְּנוּרָה', בְּחִינַת הָאֶרֶץ־הַרְצוּן' - שְׁמַאִיר בְּכָל מַיִני חֲשָׁד, אֶפְלוֹ בְּחֻשְׁכַּת מַי הַמְּבּוּל' חֲסוּשָׁלוֹם.

כִּי הַכֹּל מִתְבַּטֵּל עַל־יְדֵי הָאֶרֶץ־הַרְצוּן' שְׁמֹרְמֹז בְּ"עֲלֶיהָ זַיִת" שֶׁהֵבִיָּאה הַיּוֹנָה לַעֲת עֶרְב" (בראשית שָׁם) - שְׁמֹרְמֹז עַל עַקְבוֹת־מְשִׁיחָא, בְּחִינַת (זְכַרְיָה יד, ז): "וְהָיָה לַעֲת עֶרְב יְהִיָּה אֹר".

וְעַל־כֵּן בְּאֵמַת מְבַאֵר בְּמִדְרַש־הַנְּעֻלָּם (זֶה־רִחֲדֵשׁ נח): עַל פְּסוּק "וְהָנָה עֲלֶיהָ זַיִת" הַנִּזְכָּר: "שְׁלּוּלָא גְרוֹת הַמְּנוּרָה', בְּחִינַת גְּרוֹת חֲנֻכָּה, כְּבָר אֲבָדָה פְּלִטַּת יְהוּדָה מִן הָעוֹלָם!" - כִּי עַקֵּר קִיוּמֵנוּ עֲתָה, הוּא עַל־יְדֵי הָאֶרֶץ־הַרְצוּן' הַנִּזְכָּר, שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּרוֹת הַמְּנוּרָה'.

"וַיֹּאמֶר ה' אֵל לְבּוֹ, לֹא אֶסַּף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאָדָמָה" (בראשית ח, כא)

לז.

(ח"א מט, ז)

"בִּינָה, דִּינִין מִתְעַרְיֵן מְנָה" (זֶה־רִחֲדֵי רכג, וַיִּקְרָא יי, אַחֲרֵי סָה), וְהִיא שְׂרָשׁוֹן, שְׁעַל־יְדֵיהָ נִמְתְּקִין.

וְזֶה (בראשית ו, ז): "וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבּוֹ" - בְּבְחִינַת "דִּינִין מִתְעַרְיֵן מְנָה".

"וַיֹּאמֶר אֵל לְבּוֹ לֹא אוֹסִיף עוֹד לְקַלֵּל" (שָׁם ח, כא) - בְּבְחִינַת הַמְּתַקֵּת הַדִּינִים בְּשְׂרָשׁוֹן'.

"כִּי יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו" (בראשית ח, כא)

לח.

(ח"ב פג)

"אֹר הָעֵינַיִן מְעוּרְרִין יוֹם נֶקֶם שְׁפִלְב' (ישעיה סג, ד), לְבַטֵּל שְׂאוֹר וְחֻמֵץ שֶׁל (בראשית ח, כא): "יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע הַנֶּשְׂאָר לוֹ מִנְעוּרָיו" (תְּקוּוֹת־זֶה־נא).

וְ"שְׂאוֹר" וְ"חֻמֵץ" שְׁפִלְב הָאָדָם - הוּא הַמְּסִית אֶת הָאָדָם שִׁיְהַרְהֵר אַחַר

תִּלְמִידֵי־חֲכָמִים שְׂבִדוּר' וְלוֹמַר זֶה נֶאֱהָ וְזֶה
לֹא נֶאֱהָ.

בְּבַחֲיַנַּת (הושע י, ב): "חֲלַק לִבָּם". "לִבָּם"
- הֵם 'ע"ב צְדִיקִים שְׂבִדוּר'.

לט.

(ספר-המדות, עניני 'יצר-הרע')

[א] מְרוּחַ פִּיּוֹ שֶׁל הַשְּׁקָרָן, נַעֲשֶׂה הַיִּצְר־
הָרַע, וּבְשִׁיבוֹא מְשִׁיחַ אָזִי לֹא יִהְיֶה שְׁקָר,
וּבְשִׁבִיל זֶה לֹא יִהְיֶה יִצְר־הָרַע בְּעוֹלָם (אמת ה;)
אָמוּנָה נד).

[ב] אֲהַבַּת אִשָּׁה לְבַעֲלָהּ, נִכְרַ בְּזוּבוֹיִם
וַיִּתּוֹשִׁים שְׂבִיבִית. גַּם עַל־יְדֵי אֲהַבְתָּם, יְכוּלִין
לִידַע כַּח הַיִּצְר־הָרַע, אִם כָּבֵד נַחֲלָשׁ, אִם
לֹא (אֲהַבָּה ח"ב ב).

[ג] אֵין הַיִּצְר־הָרַע תָּאֵב, אֶלָּא לְדַבֵּר שֶׁהוּא
אֲסוּר לֹא (הַרְהוּרִים יט).

[ד] עַל־יְדֵי בְקוּר־חֹלִים, נִצּוֹל מִיִּצְר־הָרַע
(הַרְהוּרִים מא).

[ה] אֵין יִצְר־הָרַע שׁוֹלֵט, אֶלָּא בְּמָה שֶׁעִינֵיו
רוֹאוֹת (הַרְהוּרִים מב).

[ו] לְדַחוֹת אֶת הַיִּצְר־הָרַע, יֹאמַר: "רַחֲמָנָא
נִגְעַר בֵּיהּ בְּשִׁטָּן" (הַרְהוּרִים מה).

[ז] לְבַטֵּל הַרְהוּרֵי זְנוּת: יִצִּיר דְמוֹת אָבִיו.
עֵצָה עַל הַרְהוּרִים, לְכַעַס עַל אֵיזָה דְבָר.
וְרַמְזו (תהלים ד, ה): "רְגִזוּ וְאֵל תַּחֲטְאוּ".

(שְׁמַעֲתִי מִרְבֵּנוּ ז"ל בְּפִרוּשׁ: שֶׁהַכְּנוּנָה, לְרַגֵּז וְלְכַעַס עַל־
עֲצָמוֹ. וְזֶה מְרַמֵּז בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (פְּרִכּוֹת ה): "לְעוֹלָם
יִרְגִּז אָדָם יִצְר־טוֹב עַל יִצְר־הָרַע, שֶׁנֶּאֱמַר: "רְגִזוּ" וְכוּ' -
הֵינוּ: לְרַגֵּז וְלְכַעַס עַל־עֲצָמוֹ, אֲבָל חֲלִילָה לְכַעַס מִמֶּשׁ, כִּי
עוֹוֹן הַכַּעַס חָמוּר מְאֹד כִּידוּע).

גַּם סִגְלָה: לְנַתֵּק מִמְקוֹמוֹ וְלִילֵךְ לְמִקְוֵם
אַחַר; גַּם טוֹב לְקַפֵּץ מִמְקוֹמוֹ (הַרְהוּרִים ח"ב כג).

[ח] כְּשִׂדּוּבְרִים עַל הָאָדָם, אָזִי יֵשׁ כַּח בְּיַצְר־
הָרַע, לְהַגְבִּיר אֶת־עֲצָמוֹ עַל זֶה הָאָדָם
שִׂדּוּבְרִים עָלָיו, וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עַל־זֶה
(מְרִיבָה עד).

[ט] עַל־יְדֵי נְתִינַת שְׁקָלִים, נִצּוֹל מִיִּצְר־הָרַע
(צְדָקָה ח"ב יט).

[י] הַצְּדִיק יְכוּל לְהַתְעַנֵּג, וְאֵינוֹ יֵרָא מִהַיִּצְר־
הָרַע, כִּי תוֹרָתוֹ מַגְנֶה עָלָיו (צְדִיק קד).

[יא] כְּשֶׁבָאִין שְׁנֵי מִצְוֹת לְיָדָהּ, תַּעֲשֶׂה זֹאת
הַמִּצְוָה שֶׁיֵּשׁ בֵּיהּ 'כְּפִית הַיִּצְר' יוֹתֵר (תְּשׁוּבָה
כא).

[יב] עַל־יְדֵי שְׁמִיעַת קוֹל שׁוֹפֵר מֵאָדָם כְּשֶׁר
- הַיִּצְר־הָרַע נִשְׁבֵּר, וְנִתְעוֹרֵר תְּשׁוּבָה בְּעוֹלָם
(תְּשׁוּבָה מה).

[יג] כְּשֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה אֵיזָה הַזֵּק, זֶה הַסִּימָן
שֶׁיִּצְר־הָרַע שׁוֹלֵט עָלֶיךָ (תְּשׁוּבָה נז).

[יד] מִי שֶׁאֵינוֹ יְכוּל לְבַטֵּל אֶת הַיִּצְר־הָרַע
עַל יְדֵי הַמְּשַׁכַּת אוֹתוֹ לְבֵית הַמְּדַרְשׁ, יֵדַע:
שֶׁעֲדִין בְּרִשְׁעָתוֹ קִים (תְּשׁוּבָה פא).

"וּמוֹרָאֲכֶם וַחֲתָכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ"

(בְּרֵאשִׁית ט, ב)

שְׁכַל־זְמַן שְׁתִּינּוֹק בֶּן יוֹמוֹ חִי, אֵין אֲתָה צָרִיךְ
לְשַׁמְרוֹ מִן הָעֵבְרִים; עוֹג מֶלֶךְ הַבֶּשֶׂן מֵת, צָרִיךְ
לְשַׁמְרוֹ מִן הָעֵבְרִים, שֶׁנֶּאֱמַר: "וּמוֹרָאֲכֶם
וַחֲתָכֶם יִהְיֶה" - אֵימְתִי יִהְיֶה מוֹרָאֲכֶם עַל
הַחַיּוֹת? - כָּל זְמַן שֶׁאַתָּם חַיִּים. (רש"י: שְׁבַת קנא:)

מ.

(ח"א נז, ו)

עֶקֶר הַמוֹרָא שְׁמַתִּירָאִין מִן הָאָדָם,
בְּבַחֲיַנַּת (בְּרֵאשִׁית ט, ב): "וּמוֹרָאֲכֶם
וַחֲתָכֶם" - אֵינוֹ אֶלָּא עַל־יְדֵי הַצְּלָם
אֶלְקִים" שְׂבִיבֵי הָאָדָם (שם א, כז).

וְעַל-יְדֵי הַ"צֶלֶם", הָאָדָם הוּא אָדָם. וּבְשֵׁפֶר "צֶלֶם" - אָזִי יוֹצֵא מִגֶּדֶר אָדָם לְגֶדֶר בְּהֵמָה.

וְאִז "סֵר מוֹרְאוֹ" (שַׁבֵּת קנא: - על בְּרֵאשִׁית ט, ב: "וּמוֹרְאֵכֶם וְחַתְּכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ").

"כִּי־רַק עֵשֶׂב נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל" (בְּרֵאשִׁית ט, ג)

מ.א.

(ח"ב ה, בַּסּוּף)

"וְאִנְחָנָא אַעֲשָׂבָא" (בְּבֵא-בְתָרָא עד:). "עֲשָׂבָא" - זֶה בְּחִינַת 'כָּל־חַיִּים הַמְּאֹכְלִים', כָּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית ט, ג): "כִּי־רַק עֵשֶׂב נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל".

הֵינּוּ: אַחַר שֶׁהֵינּוּ מִתְקַנִּים אֶת הַמַּחִין, הִנְחָנוּ עֲצֵמֵנוּ 'אַעֲשָׂבָא', הֵינּוּ עַל הַמְּאֹכְלִים, לְתַקֵּן אֶת הַמְּאֹכְלִים, שֶׁלֹּא יִזְיָקוּ וְיִפְגְּמוּ אֶת הַחֵלֶם חֲסִידֵי שְׁלֹמֹם.

וְתַקֵּין זֶה, 'תַּקֵּין הַמְּאֹכְלִים' - נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי 'חֲזוֹק הַמְּלֶאךָ', שֶׁנִּתְחַזַּק עַל-יְדֵי 'הַתְּחַדְּשׁוֹת הַרְצוֹן', עַל-יְדֵי הַשְּׂמֵחָה וְכוּ'.

"אֵךְ בָּשָׂר בִּנְפִשׁוֹ דָמוֹ לֹא תֹאכְלוּ" (בְּרֵאשִׁית ט, ד) - אֲסוּר 'אַבֵּר מִן הַחַי' -

"בָּשָׂר בִּנְפִשׁוֹ" - אֲסוּר לָהֶם 'אַבֵּר מִן הַחַי', כְּלוּמַר: כָּל זֶמֶן שֶׁנִּפְשׁוֹ בּוֹ, לֹא תֹאכְלוּ הַבָּשָׂר. (רש"י)

מ.ב.

(ח"ב פג)

כְּשֶׁהֶקְדוּשׁ בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה לְטַעַם מִמְצוֹת-עֲשֵׂה שֶׁל אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי שֶׁהוּא צָדִיק - אָזִי הֵיא בְּחִינַת 'אַבֵּר מִן הַחַי' שֶׁהוּא אֲסוּר בְּאִכְלָהּ, וְצָרִיךְ שְׁחִיטָה לְהַתִּירָהּ.

עַל-כֵּן צָרִיךְ שִׁבּוּא עָלָיו 'בוֹשָׁה', שֶׁהֵיא 'שְׂפִיכוֹת-דָּמִים', בְּחִינַת 'שְׁחִיטָה', שֶׁהֵיא מְטַהֶרֶת הַ"אַבֵּר מִן הַחַי".

וְאִזִּי יוּכַל הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ לְטַעַם מִהַמְצוֹת-עֲשֵׂה שְׁלוֹ, בֵּין מְצוֹת-עֲשֵׂה אַחַת, בֵּין מְצוֹת רַבּוֹת. כִּי הַמְצוֹת נִקְרָאִים 'מְטַעְמִים', כָּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית כז, ד): "וַעֲשֵׂה לִי מְטַעְמִים כַּאֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי", "מִמִּקְוֵי־יָדֶיךָ דַּעֲשֵׂה" (תְּקוּנַיִי-זָהָר נא:).

וּבְשֵׁנִשְׁפָּךְ דָּמוֹ עַל-יְדֵי הַ"בוֹשָׁה" - אָזִי צָרִיךְ לְשַׁמֵּר שֶׁלֹּא יִנָּקוּ מִמֵּנוּ הַחִיצוֹנִים הַיְדוּעִים, שְׂרוּצִים לִינֵק מִזֶּה הַדָּם הַנִּשְׁפָּךְ. עַל-כֵּן צָרִיךְ 'כְּסוּי' - שֶׁהַשְּׂכִינָה מְכַסֶּה דְמֵהוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁפָּךְ בְּ"אַהֲבָה" הַזֹּאת, בְּחִינַת: "כַּאֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי". וְזֶה בְּחִינַת "כְּסוּי דָם" (מְצוֹת כְּסוּי דָם, וַיִּקְרָא יז, יג).

וְזֶה (בְּרֵכוֹת יב:): "הַעוֹבֵר עֲבָרָה וּמִתְבַּיֵּשׁ בָּהּ, מוֹחֲלִין לוֹ" וְכוּ'. כִּי "עַל כָּל פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֶהְבָּה" (מְשַׁלֵּי י, יב). כִּי עַל-יְדֵי הַ"בוֹשָׁה", נִשְׁפָּךְ דָּמוֹ. וְאִז הַשְּׂכִינָה מְכַסֶּה דָמוֹ בְּ"אַהֲבָה", בְּבְחִינַת "כְּסוּי דָם". וְעַל-יְדֵי 'כְּסוּי' הַזֹּאת, נִתְכַּסֶּה כָּל פְּשָׁעֵינוּ מִמִּילָא.

וּבְעֵינֵינוּ 'שְׂפִיכוֹת-דָּמִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל' - יֵשׁ דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים וְנִסְתָּרִים הַרְבֵּה. בֵּין 'שְׂפִיכוֹת-דָּמִים עַל-יְדֵי בּוֹשָׁה', בֵּין שְׂאָר 'שְׂפִיכוֹת-דָּמִים מִמָּשׁ' וְכוּ' (עֵין בְּפָנִים).

"כִּי בְּצֶלֶם אֱלֹקִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם" (בְּרֵאשִׁית ט, ו)

מ.ג.

עֵינֵינוּ 'צֶלֶם אֱלֹקִים' - נִמְצָאִים בְּפִרְשַׁת בְּרֵאשִׁית בְּפָסוּק (בְּרֵאשִׁית א, כז): "בְּצֶלֶם אֱלֹקִים בָּרָא אֶת־ו".

"והיתה הקשית בענן, וראיתה לזכר ברית עולם"
(בראשית ט, טז) - עניני 'קשית'

ברית עולם - אזי (אסתר ג, י): 'וחמת המלך
שככה'.

משל: למלך שפעס על בנו, וכשהמלך
רואה המלכה בלבושין דנהירין,
אזי מרחם על בנו.

ו'אותיות התפלה' - היא ה'שכינה', כמו
שכתוב (תהלים נא, יז): "אדני
שפתי תפתח" - שה'דבור' הוא שם אדני.
ונקרא 'קשית' - כמו שפרש רש"י (בראשית
מח, כב): "בחרבי ובקשתי" - "לשון תפלה".

ו'קול הנגינה' - הם תלת גונין דקשית.
שיש בקול: אש, מים, רוח, שהם
'שלשה אבות' - שה'אבות' הם 'שלשה גונין
דנהירין', שבהם: "וראיתה לזכר" וכו'.

נמצא: מי שמנגן 'אותיות התפלה', ו'קול
הנגינה' הם בזכות ובבהירות גדול,
אזי מלביש את ה'שכינה', הינו ה'אותיות',
ב'לבושין דנהירין', וקדשא-בריך-הוא רואה
אותה, אזי: 'וחמת המלך שככה'.

וכשהלבושין נהירין בזכות ובבהירות -
נקרא 'זכות האבות'. אזי:
"וראיתה לזכר ברית עולם", הינו: 'וחמת
המלך שככה' - ונמתק הדינין.

גם על-ידי 'אמונת חכמים' - שפאמין:
"שכל דבריהם ומעשיהם אינו פשוט,
ויש בהם רזין!" - מלביש את ה'קשית'
ב'לבושין דנהירין'. אזי: "וראיתה לזכר
ברית עולם".

כי ה'צדיק' הוא בחינת 'קשית' - כמו
שאמר רבי שמעון בן יוחאי לרבי
יהושע בן לוי: "הנראה קשית בימך" וכו'
(כתבות עז):

מד.

(ח"א כט, ו-ט-בסוף)

עקר ה'דבור', תלוי ב'תקוני-הכללי' וכו'.

וזה בחינת: "ביזמוי דרבי שמעון, הוה
אמר חד לחברה: 'פתח פיה'. בתר
דשכיב רבי שמעון, הוה אמר חד לחברה
(קהלת ה, ה): 'אל תתן את פיה לחטיא את
בשרך'" (זהר אחרי עט. אמור קו).

כי "רבי שמעון היה קשית הברית" (תקוני-
זהר יא. צט. - כתבות עז: בראשית-רבה לה, ב; זהר
ויקרא טו. זהר-חדש בראשית יט.) וכו'. כי פשיש
'תקוני-הכללי' שהוא "קשית הברית" - אזי
הדבור מתר וכו'.

וזה בחינת 'משא-ומתן באמונה' וכו'.

'משא' - זה בחינת (תהלים לה, ה): "כי עזנתי
עברו ראשי 'פמשא' כבד יכבדו
ממני", שהם השם"ה לאוין וכו'.

'ומתן' - הוא בחינת 'תקוני-הכללי', שהוא
ה'צדקה', בחינת (משלי יח, טז):
"מתן אדם ירחיב לו". בחינת "קשית
הברית", שהוא ה'צדיק', בחינת (תהלים לו,
כא): "צדיק חונן ונותן".

מה.

(ח"א מב)

הנה על-ידי נגינה נמתקין הדינין, כמו
שכתוב בזהר-הקדוש (פנחס רטו):
"ה'קשית' - היא ה'שכינה'. ויתלת גונין
דקשית' - הם ה'אבות', והם לבושין
דשכינתא. וכשהיא מתלבשת בלבושין
דנהירין - אזי (בראשית ט, טז): "וראיתה לזכר

וְאִיתָא בְּזִהְרֵי-הַקְּדוֹשׁ (פְּנִיחַס שָׁם): "מִי שְׁעוּבְדוּי לְאַנְהָרָא בְּהוֹן מְטְרוֹנִיתָא, וּלְמַפְשֵׁט מְנַה לְבוּשִׁין דְּקְדְרוֹנִיתָא דְּפִשְׁטִין, וּלְקִשְׁטָא בְּלְבוּשִׁין דְּגוֹנִין נְהִירִין דְּרִזִּין דְּאוֹרִיתָא, מָה פְּתִיב בֵּיה: 'וְרֵאִיתִיהּ לְזִכְר בְּרִית עוֹלָם', דְּאוֹר ר"ז אֶתְקַרִי, וּבִהֵיא זְמַנָּא סָלַק מְנַה רְגָזָא דְּבְרִיהּ, 'וְחַמַּת הַמְּלֶכֶךְ שְׂכָכָה'."

[פְּרוּשׁ מְתוּק־מְדַבֵּשׁ: מִי שְׁמַעְשִׂיו הֵם כְּדִי לְהַאִיר בְּהֵם אֶת הַשְּׂכִינָה, וּלְהַפְשִׁיט מְמַנָּה לְבוּשֵׁי הַשְּׁחָרוּת' שֶׁל הַפְּשָׁטִים, וּלְקִשֵׁט אוֹתָהּ בְּלְבוּשִׁים שֶׁל גּוֹנִים הַמְּאִירִים שֶׁל סוּדוֹת הַתּוֹרָה - מָה נֶאֱמַר בּוֹ: 'וְרֵאִיתִיהּ לְזִכְר בְּרִית עוֹלָם', כִּי 'אוֹר' נִקְרָא 'ר"ז', לְפִי שְׁמִסְפָּרָם שְׁוָה - וּבְזִמְנָן הַהוּא שְׁז"א (זְעִיר־אֶפְיֹה, קִדְשָׁא־בְּרִיךְ־הוּא) רוֹאֶה אֶת הַמְּלֶכֶךְ מְקַשְׁטָת, מַעֲבִיר מְמַנּוֹ אֶת הַפַּעַם שֶׁהִיָּה לוֹ עַל בְּנוֹ, וּמִתְקַיֵּם: 'וְחַמַּת הַמְּלֶכֶךְ שְׂכָכָה', שֶׁנִּמְתְּקִים הַדִּינִים מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל].

גַּם זֶה בְּחִינּוֹת 'תְּקִיעוֹת' - כִּי "תְּקִיעָה שְׂבָרִים תְּרוּעָה", הֵם הָאֲבוֹת: 'אֲבָרָהם יִצְחָק יַעֲקֹב, וְסִימְנָה: 'קֶש"ת', הֵינּוּ: 'תְּקִיעָה' וְכוּ' (זֶהר פְּנִיחַס רל:).

"אֵין אִמֹר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם" (תְּהֵלִים יט, ד) - זֶה בְּחִינַת 'קֶש"ת', וְ'קוֹל' - 'תְּלַת גּוֹנִין דְּקֶש"ת'.

מו.
(ח"א מד)

"אוֹרָא דְּאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל מְחַפִּים" (בְּבֹא־בְתָרָא קנח:), וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְדַּבֵּךְ 'מַחוּ', הֵינּוּ: 'מַחֲשַׁבְתּוּ'.

וְזֶה פְּרוּשׁ (בְּרֵאשִׁית ט, טז): "וְרֵאִיתִיהּ לְזִכְר בְּרִית עוֹלָם."

"וְרֵאִיתִיהּ" - עַל־יְדֵי בְּחִינּוֹת 'אַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל'.

נִתְעוֹרַר וְנִתְתַּקַּן "בְּרִית עוֹלָם" - בְּחִינּוֹת 'תְּפִלָּה', "ח"י בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָא,

צְדִיק ח"י עֲלָמִין" (זֶהר פְּנִיחַס רמד: רנ. רנז. שׁוֹפְטִים רעד: תְּקוּנַיִזֶהר ג. ד. נ. ס. פה. וְעוֹד).

מז.
(ח"א נה, ח)

עַל־יְדֵי תְּפִלָּה כְּתוּבָנוּ, מִתְנוּצֵץ 'אוֹר זְכוּת אָבוֹת' וְכוּ', וְ"בְּאַתְר דְּאָבוֹת תְּמָן, שְׂכִינְתָא תְּמָן" (זֶהר שְׁלַח קעד.) וְכוּ'.

וְהוּא בְּחִינַת 'יְרֵשֶׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' וְכוּ', וְעַל־יְדֵי בְּחִינַת 'אַרְצֵי יִשְׂרָאֵל', לֹא דִי שְׁנַצּוּל מְרַעֲעִין שֶׁל רְשָׁעִים, אֲלָא גַם רוֹאֶה בְּהֵם מָה שֶׁהֵם רְצוּ לְרְאוֹת בּוֹ.

וְזֶה (תְּהֵלִים לז, לד): "כְּנֹה אֵל ה' וְשָׁמַר דְּרַבּוֹ" - זֶה בְּחִינַת 'תְּקוּן הַתְּפִלָּה', בְּחִינַת 'דְּרִיבַת הַקֶּשֶׁת', בְּחִינַת הַתְּפִלָּה. וְהוּן "תְּלַת גּוֹנִין דְּקֶש"ת" (זֶהר פְּנִיחַס רטו.), שֶׁהֵם 'אוֹר הָאֲבוֹת' הַמְתְּנוּצֵץ.

עַל־יְדֵי־זֶה (שָׁם): "וַיְרוּמְמָה לְרֵשֶׁת אֶרֶץ" - זֶהוּ בְּחִינַת 'אַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל'. וְעַל־יְדֵי־זֶה: "בְּהַפְרַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה" וְכוּ'.

מח.
(ח"ב ה, טו)

"וְסָלַק עֲנָנִי" (כְּתוּבוֹת קו.), זֶהוּ בְּחִינַת 'תְּקוּן־הַבְּרִית', בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ט, טז): "וְהִיָּתָה הַקֶּשֶׁת בְּעָנָן."

וְזֶהוּ: 'עָנָן' - רֵאשִׁי־תְּבוּת (תְּהֵלִים מז, י): "נִדְיָבִי עֵמִים נְאֻסְפוּ", בְּחִינַת 'צָרִים'. כִּי עַל־יְדֵי 'תְּקוּן הַצָּרִים', נַעֲשֶׂה 'תְּקוּן־הַבְּרִית'.

מט.
(ח"ב פג)

עַל־יְדֵי 'תְּקוּן־הַבְּרִית' שֶׁהוּא 'קֶש"ת', יְכוּל לְהוֹצִיא ה'חָצִים', שֶׁהִיא הַתְּפִלָּה

- שהוא "ח" ברכאן דצלותא, שהם תלת וויין, בחינת הציים" (תקוני-זהר מא. מח.).

ומקומם ב'ברית', בבחינת (תהלים פט, כט): "ובריתי נאמנת לו". אמונה זה בחינת תפלה, בבחינת (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה". ואז התחלת צמיחת קרן משיח' וכו'.

ג.

(ספורי-מעטיות, מעשה יב מה'בעל-תפלה')

השיב הגבור (להבעל-תפלה): גם אני עברתי על כל המקומות הללו וכו' (של אנשי המלך). והלכתי באשר אלך. וכאשר הלכתי ממקומי, שכחתי את הקשת שלי שם!

השיב ה'בעל-תפלה': "אני ראיתי את הקשת' הזה, וידעתי שבודאי הוא קשת' שלך, אך לא הייתי יכול למצא אותך!"

"וירא חם אבי כנען את ערות אביו, ויגד לשני אחיו בחוץ. ויקח שם ויפת את השמלה, וישימו על שכם שניהם וגו', וערות אביהם לא ראו" (בראשית ט, כב-כג)

נא.

(ח"א ז, ד)

ודע: שעל-ידי מצות ציצית, האדם נצול מ'עצת הנחש', מ'שואין של רשע', מבחינת נאוף'.

כי 'ציצית' שמירה ל'נאוף', פמובא ב'תקונים' (תקוני-זהר לז. - על בראשית ט, כג):

"ויקח שם ויפת את השמלה, וישימו על שכם שניהם" - זה בחינת 'ציצית'.

"וערות אביהם לא ראו" - כי 'ציצית' מכסה על 'עריין'.

אבל 'חם' זהו 'יצר-הרע', דמחמם גופה דברנש בעברה - הוא 'ארור', כמו שכתוב (שם שם, כה): 'ארור פנען, כמו שכתוב (שם ג, יד): 'ארור אתה מכל הבהמה'". (עדר-פאן ה'תקוני-זהר).

וה'שמלה', הינו 'ציצית' - הוא שמירה מ'עצת-הנחש', מ'זהמת-הנחש'.

"וירא חם אבי כנען את ערות אביו וגו'"
(בראשית ט, כב)

אמר הקדוש-ברוך-הוא להם: אתה בזית ערות אביו, חייך שאני פורע לך (ישעיה כ, ד): "כן ינהג מלך אשור את שבי מצרים, ואת גלות פוש, נערים וזקנים, ערום ויחף, וחשופי שתי ערות מצרים". (בראשית-דבא לו, ו)

ומי גרם לו כל הארירה הזאת? - על שבזה את כבוד אביו, כך עתיד הקדוש-ברוך-הוא לפרע מבני בניו של חם, ולבזותם על-ידי מלך אשור, שנאמר (ישעיה כ, ד): "כן ינהג מלך אשור את שבי מצרים ואת גלות פוש, ערום ויחף" וגו'. (תנחומא נח טו)

מהו "ערום ויחף"? - שהיה מבזה אותן ומוליכן ערומים. (תנחומא ישן, נח כא)

נב.

(ספר-המדות, בגדים ד)

מי שאינו נזהר להסתכל בערות אביו - לסוף שילכו בניו "ערום ויחף" (ישעיה כ, ד).

"ארור כנען, עבד עבדים יהיה לאחיו"
(בראשית ט, כה)

נג.

(ח"א ז, ד)

נמצא לעיל בפסוק (בראשית ט, כג): "ויקח שם ויפת את השמלה".

נד.

(ח"א קיז)

'אליהו' יבוא לרחק ה'שקר, שהוא מבחינת ה'נחש' הנקרא: "ארור"
(בראשית ג, יד).

ו"הנחש הביא מיתה לעולם, ו"השנה הוא אחד מששים במיתה"
(ברכות נז:).

וכיון שבמוצאי-שבת מתחיל 'התגלות אליהו' (עי' בפנים), נדחה ה'שקר' שהוא ה'נחש' - לכן קשה אז לישן.

כי אמרו רז"ל (קדושין מט:): "עשרה קבין שנה ירדו לעולם, תשעה נטלו עבדים". ו'עבד' הוא בחינת (בראשית ט, כה): "פנען עבד עבדים", והוא בחינת "ארור" (שם), בחינת ה'נחש'.

וכיון שב'מוצאי-שבת' הוא בחינת 'התגלות אליהו', ונדחה בחינת ה'נחש' שהוא בחינת "פנען עבד עבדים" - נדחה ה'שנה' שירדה לעבדים.

ועל-כן 'אליהו' בגימטריא 'ב"ן' - הפך בחינת 'עבד'.

נה.

(ח"ב א, י)

'שמירת הברית' - מי שפוגם בו, הוא בבחינת 'עבדות', בבחינת 'חס', שנאמר בו (בראשית ט, כה): "ארור פנען, עבד עבדים יהיה לאחיו".

[עי' שם עוד בפנים, מעניני 'עבדות' דסטרא-אתרא'. ועי' ח"ב ה, טו - מענין 'עבד' בקדשה].

ובודאי באמת הוא חלוק גדול בין ה'פלטין של מלך' ל'פלטין של עבד'. רק אה-על-פיי-כן אפשר לטעות ביניהם, הינו בין ה'אמת' וה'שקר', כי ה'שקר' מדמה עצמו לה'אמת', פי גם יש קשר מנפשות רבים, ואפשר לאדם לטעות. ואינו יודע היכן האמת ולהיכן יקרב עצמו.

ודע: שעל-ידי מצות 'פדיון-שבויים' - זוכה להבין בין שני הפתים הנ"ל, בין 'אמת' ל'שקר', בין 'מלך' ל'עבד' - פי ה'שקר' הוא בחינת 'עבד', בחינת 'ארור', בחינת (בראשית ט, כה): "ארור פנען עבד עבדים" וכו'.

נז.

(תני-מוהר"ן סו)

שיך לענין הנדפס בסוף ספורי-מעשיות (שיחות שאחר ספורי-מעשיות המובא לעיל) המתחיל: "דע: שיש שני מיני פלטין, באחד דר מלך, ובאחד דר עבד" וכו'.

בשעובדין השם ועדין הוא בבחינת "עבד" - עדין הוא בבחינת "ארור" חסו-שלום.

ויש בחינת 'עבד בקדשה' - בחינת (דברים לד, ה; יהושע א, איגטו; ועוד): "משה עבד ה'".

ודע: שיש מצוה, שעל-ידיה יוצאים מבחינת "עבד" - והיא 'מצות פדיון-שבויים'.

"ובני גמר אשכנז וריפת ותגרמה" (בראשית י, ג)

נח.

(תני-מוהר"ן רפ)

היה מדבר עמי מחדושי ה'בעל-שם-טוב' ז"ל שגלה חדשות בעולם, מה שלא

נו.

(שיחות שאחר ספורי-מעשיות)

דע: שיש שני מיני פלטין שדומין זה לזה. באחד דר בו 'מלך', ובהשני דר 'עבד'.

**"וַיְהִי כָּל הָאָרֶץ שְׁפָה אַחַת וּדְבָרִים אַחָדִים.
וַיֹּאמֶר ה' הֵן עַם אֶחָד וְשִׁפָּה אַחַת לְכָלָם
(בְּרֵאשִׁית י"א, א"ו)**

אבל ב'זמנא ד'אתי' מה פתיב (צפניה ג, ט): "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה, לקרא כלם בשם ה' ולעבדו שכם אחד", ובתיב (זכריה יד, ט): "ויהיה ה' למלך על כל הארץ, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד". (זהר נח עו)

ס.

(ח"א מח)

**לְעֵתִיד־לָבֵא שִׁתְּנִסּוּ אַמּוֹת הָעוֹלָם עַל־
יְדֵי 'מַצּוֹת סִפָּה', אִז נִתְקִים
(צפניה ג, ט): "אז אהפך אל כל העמים שפה
ברורה".**

**'שִׁפָּה' ה' רֵאשִׁי־תְבוֹת שֶׁל (תְּחִלִּים קכו, ג):
'שִׁכַּר פִּרְי ה'בְּטָן' - הִינּוּ בְּחִינַת
'סִפָּה' (עין בפנים).**

**גַּם אִז נִתְהַפֵּךְ "רִיב לְשׁוֹנוֹת" (תְּחִלִּים לא, כא),
וְלֹא יִהְיֶה בְּחִינַת 'רִיב', וְיִהְיֶה "שִׁפָּה
אַחַת" (בְּרֵאשִׁית י"א, א), "לְעַבְדוֹ שְׁכֵם אֶחָד"
(צפניה ג, ט). וְאִז יִתְגַּבֵּר 'אַמַּת', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(מְשִׁלֵי יב, יט): "שִׁפַּת אַמַּת תִּכּוֹן לְעַד", הִינּוּ:
אִפְלוּ עִבּוּ"ם יִחְזְרוּ "לְעַבְדוֹ שְׁכֵם אֶחָד".**

**"וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ: הֲבֵנָה נִלְבְּנָה לְבָנִים"
(בְּרֵאשִׁית י"א, ג)**

סא.

(חיי-מוהר"ן, השמטות בסוף הספר - ג'דפס בסוף
ספרי-מעטיות דפוס ראשון שנת תקע"ה)

**"עַל מִשְׁקַל שְׁנֵי סִלְעִים מִילַת, נִתְגַּלְגַּל
הַדָּבָר וַיֵּרְדוּ אֲבֹתֵינוּ לְמִצְרַיִם" (שִׁבְת
(י). "מִשְׁקַל שְׁנֵי סִלְעִים מִילַת" - הִינּוּ:
בְּחִינַת 'מִלִּי', הִינּוּ: בְּחִינַת 'דְּבוּרִים' שְׁשׁוּיִם
שְׁנֵי סִלְעִים'.**

נִתְגַּלְגַּל מִקֵּדָם סְפוּר כְּזֶה. רַק ב'כְּתַבֵּי־הָאָרִיז"ל
נִמְצָא גַם־כֵּן בְּאִיזָה מְקוֹמוֹת מֵעֵין זֶה וְכו'.

**אֶחָד־כָּף עָנָה וְאָמַר: שְׁעַלְזָה אֵין שׁוּם
אֶחָד מִסְתַּכַּל, שְׁכַל מַה שְׁגָלוּ,
לֹא הָיָה רַק בְּחֻלְק אַסְיָה'.**

**וּבְאַמַּת בְּהַתּוֹרָה־הַקְדוּשָׁה מְבֹאֵר הַכֹּל -
כִּי הַתּוֹרָה מְסַפֵּרַת מִכָּלָם, כְּגוֹן
"אַשְׁכְּנִז" מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה (בְּרֵאשִׁית י, ג). רַק
שְׂאִין הַתּוֹרָה עוֹשָׂה סְפוּר גְּמוּר מִכָּלָם. רַק
שֶׁהִיא מְדַבֵּרַת מֵהֵם, וּמְשַׁלִּיכָה אוֹתָם.**

**וּבְמִקוֹם שֶׁהִיא רוֹצָה, עוֹשָׂה סְפוּר גְּמוּר,
כְּגוֹן מ'לָבָן' וְכִיּוֹצֵא, שֶׁהִיא עוֹשָׂה
מֵהֵם אִיזָה סְפוּר. אֲבָל אֶף־עַל־פִּי־כֵן בְּהַתּוֹרָה
מְרַמְזִים כָּלָם.**

**אֲבָל גְּדוּלֵי הַקְּדֻמוֹנִים לֹא גָלוּ רַק מ'חֻלְק
אַסְיָה'. וּבְאַמַּת הָיוּ מְדִינוֹת רַבּוֹת גַּם
בְּשָׂאֵר חֻלְקֵי הָעוֹלָם, גַּם קֵדָם מִתַּן־תּוֹרָה וְכו'.**

"יִקְטָן" (בְּרֵאשִׁית י, כה)

"יִקְטָן" - שִׁהְיָה עֲנִיו וּמִקְטִין עֲצֻמוֹ, לְכַף זָכָה
לְהַעֲמִיד כָּל הַמְּשַׁפְּחוֹת הַלָּלוּ.

(רש"י, בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ו, ד: לו, ז)

לְמָה נִקְרָא שְׁמוֹ "יִקְטָן"? - שִׁהְיָה מִקְטִין אֶת־
עֲצֻמוֹ וְאֵת עֲסָקָיו. וּמָה זָכָה? - זָכָה לְהַעֲמִיד
שְׁלֹשׁ־עֶשְׂרֵה מְשַׁפְּחוֹת גְּדוּלוֹת. (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ו, ד: לו, ז)

נט.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, בָּנִים ח"ב ב; עֲנָוָה ח"ב א)

סִגְלָה לְבָנִים - לְהַקְטִין אֶת־עֲצֻמוֹ.

[הַרְבַּ מְטַשְׁעָה־רִין ז"ל, צִין לְמַדְרַשׁ הַנִּלְכָּה.]

"על-ידי-זה נתקנאו בו אחיו וירדו למצרים" - פי "עקר גלות-מצרים' היה, לתקן פגם-הדבור, שפגמו בו דור-הפלגה' שקלקלו ב'דבור' ואמרו (בראשית יא, ג): 'הבה נלבנה לבנים'" (שער-הכננות פסח).

"ויאמרו: הבה נבנה לנו עיר ומגדל, וראשו בשמים, ונעשה לנו שם" (בראשית יא, ד)

סב.
(ח"ב סז)

יש צדיק, שהוא היפי והפאר והחן של כל העולם בלו, בבחינת (בראשית לט, ו): "ויהי יוסף יפה-תאר ויפה-מראה", בחינת (תהלים מח, ג): "יפה נוף משוש כל הארץ" - פי זה ה'צדיק-האמת' שהוא בחינת 'יוסף', הוא ה'הדור והיפי של כל העולם'.

וכשזה הצדיק נתפרסם ונתגדל בעולם - אזי נפתחין העינים של העולם, שכל מי שנכלל בזה ה'חן-האמת' של זה הצדיק שהוא החן והיפי של העולם, דהינו: שמתקרב אליו ונכלל בו - נפתחין עיניו ויכול לראות, והעקר להסתכל על-עצמו, על כל המדות, איך הוא אוהז בהם וכו'.

וגם יכול לראות ולהסתכל בגדלת השם, ולהסתכל בעולם, על-ידי שנפתחו עיניו על-ידי התגלות הפאר של הצדיק-האמת.

פי כשזה הצדיק נתגלה ונתפרסם בעולם - זה בחינת 'שם'. דהינו: שנתפרסם, ויש לו 'שם' בעולם. ובתוך זה ה'שם' של ה'צדיק-האמת', מלבש ומשתף שמו יתברך, פי "שמו משתף בשמנו" (ירושלמי

תענית פ"ב ה"ו).

נמצא: כשנתגדל 'שם הצדיק', נתגדל 'שמו יתברך'. וכל מה שנתגדל יותר 'שם הצדיק', נתגדל יותר 'שמו יתברך' כביכול, פי "שמו משתף בשמנו", כנ"ל. ו"שם ה'" - הוא בחינת (זכריה יד, ט): "ה' אחד ושמו אחד".

ואזי כשנתגלה הפאר והיפי של הצדיק האמת, ונתגדל שמו, שזה בחינת 'הגדלת שמו יתברך' כביכול כנ"ל וכו' - אזי יש להעולם 'בעל-הבית', שהוא משגיח על העולם. וזה בחינת (תקוני-זוהר יח: כד. - על בראשית א, א): "בראשית", "ראש בית".

אבל יש חסוֹשֵׁלוֹם ההפך ממש: כשנתפרסם חסוֹשֵׁלוֹם, מי שאין בו "שם ה'" ככל.

וכשנתפרסם ונתגדל שמו של זה - כביכול נתמעט ונתעלם "שם ה'", ואזי נתגדלין בעולם 'בעלי שמות וקדריים' שקורין: 'טאטירין' [מכשפים], ובאין לעולם חסוֹשֵׁלוֹם, דברים שאין מועיל להם כ"אם 'שמות הטמאה' חסוֹשֵׁלוֹם - שכל-זה הפך "שם ה'", כי נתעלם "שם ה'" חסוֹשֵׁלוֹם.

ואזי נסתלקין ונכנעין 'מאורי-אור' חסוֹשֵׁלוֹם, שהם בחינת 'מאור העינים' וכו', ואזי מתגברין 'מאורי-אש'.

ומזה באין 'שרפות' בעולם חסוֹשֵׁלוֹם, על-ידי שמתגברין ונתגדלין בשם, אלו ה'מפרסמים של שקר', שעל-ידי-זה נתעלם "שם ה'" חסוֹשֵׁלוֹם, ונכנעים 'מאורי-אור', ומתגברין 'מאורי-אש' וכו'.

וכשנסתלק ונתעלם ה'ראש-בית', שהוא ה'פאר', בחינת "שם ה'" - אזי מתגברין חסוֹשֵׁלוֹם 'שמות הטמאה

שֶׁל הַחִיצוֹנִים, שֶׁזֶה בְּחִינַת ה'מְפָרְסָמִים
שֶׁל שָׁקֵר, כַּנ"ל.

וְהֵם בְּחִינַת רֹאשׁ שֶׁל הַסְטֵרֵא־אֲחָרָא,
שֶׁהוּא כְּנֶגֶד רֹאשׁ הַנ"ל דְּקֻדְשָׁה.
בְּחִינַת "רֹאשׁ כָּל חוּצוֹת" (איכה ד, א) - שֶׁזֶהוּ
בְּחִינַת רֹאשׁ דְּסְטֵרֵא־אֲחָרָא, בְּחִינַת
מְפָרְסָמִים שֶׁל שָׁקֵר, בְּחִינַת שֵׁם הַטְּמָאָה
שֶׁל הַחִיצוֹנִים חֲסוּשָׁלוֹם.

וְאִזִּי אֵין בֵּית, וּמִתְגַלְגְּלִים בְּחוּצוֹת חֲסִי-
וְשָׁלוֹם. וְעַל-כֵּן נִקְרָא: "רֹאשׁ כָּל
חוּצוֹת" - כִּי נִתְעַלַּם חֲסוּשָׁלוֹם בְּחִינַת
"רֹאשׁ בֵּית", וְאִזִּי אֵין בֵּית, וּמִתְגַלְגְּלִים
בְּחוּצוֹת חֲסוּשָׁלוֹם.

וְעַל-זֶה נֹאמֵר (איכה ד, א-ב): "תִּשְׁתַּכַּכְנָה
אֲבֵנֵי קֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, בְּנֵי
צִיּוֹן הַיְקָרִים הַמְסֻלָּאִים בַּפִּז" וְכו' - דְּהֵינּוּ:
שִׁישְׁרָאֵל קְדוּשִׁים מִתְגַלְגְּלִים חֲסוּשָׁלוֹם
"בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת", כִּי נִסְתַּלַּק וְנִתְעַלַּם
הַ"רֹאשׁ בֵּית", דְּהֵינּוּ: ה'צַדִּיקֵהָאֲמַתִּי,
וְנִתְגַבֵּר חֲסוּשָׁלוֹם הַהֶפֶךְ, שֶׁהוּא בְּחִינַת
שֵׁם שֶׁל הַטְּמָאָה שֶׁל הַחִיצוֹנִים, בְּחִינַת
"רֹאשׁ כָּל חוּצוֹת", כַּנ"ל.

סג.

(ספורי-מעשיות, מעשה יב מה'בעל-תפלה')

וַיְהִי הַיּוֹם, וַהֲיָה מְדִינָה שֶׁהָיָה שָׁם
'עֲשִׂירוֹת גְּדוּל', שֶׁהָיוּ כָּלָם עֲשִׂירִים.

אֲדָּה הָיָה דִרְכָם וְהִנְהַגְתָּם, זָר וּמִשְׁנָה מְאֹד -
כִּי הַכֹּל הָיָה מִתְנַהֵג אֲצֻלָּם כְּפִי
הָעֲשִׂירוֹת - שֶׁהָיָה עֲרֹךְ מַעֲלַת כָּל אֶחָד
וְאֶחָד כְּפִי הָעֲשִׂירוֹת שָׁלוֹ.

שְׁמִי שִׁישׁ לֹו כֶּךָ וְכֶךָ אֲלָפִים אוֹ רַבְבוֹת -
יֵשׁ לֹו מַעֲלָה זֹו, וּמִי שִׁישׁ לֹו כֶּךָ וְכֶךָ
מִמּוֹן - יֵשׁ לֹו מַעֲלָה אַחֲרָת; וְכֵן כִּיּוֹצֵא בְּזֶה,

כָּל סֵדֵר הַמַּעֲלוֹת - הָיָה אֲצֻלָּם כְּפִי הַמּוֹן
שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְכו' וְכו'.

גַּם אָמְרוּ: שְׂאִין רְאוּי לָהֶם לִישֵׁב כָּלֵל
בְּאוּרָא דְהָאֵי עֲלָמָא, וְאִין רְאוּי לָהֶם
לְהִתְעַרְבַּ עִם בְּנֵי-הָעוֹלָם, שְׁלֵא יִטְמְאוּ
אוּתָן, כִּי שָׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם הֵם טְמָאִים כְּנֶגְדָם.
עַל-כֵּן יִשְׁבוּ עֲצָמָן: שְׂיִבְקָשׁוּ לָהֶם ה'הָרִים
הַגְּבוּהִים' (בְּרֵאשִׁית ז, יט) בִּיּוֹתֵר מִכָּל
הָעוֹלָם, וַיִּשְׁבוּ שָׁם, כְּדֵי שְׂיִהְיוּ מְרוֹמְמִים
מְאוּרָא דְעֲלָמָא.

וְשָׁלְחוּ אֲנָשִׁים לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ "הָרִים
הַגְּבוּהִים" כַּנ"ל, וְהִלְכוּ וּבִקְשׁוּ
וּמָצְאוּ "הָרִים גְּבוּהִים" מְאֹד. וְהִלְכוּ כָּל בְּנֵי
הַמְּדִינָה, וַיִּשְׁבוּ שָׁם עַל "הָהָרִים הַגְּבוּהִים"
- הֵינּוּ: שָׁעַל כָּל הָר וְהָר, יִשְׁבוּ שָׁם אֵיזָה
קְבוּץ מְאֲנָשֵׁי הַמְּדִינָה הַנ"ל.

וְעָשׂוּ סְבִיב הָהָר 'חֲזִיקַת גְּדוּל', וְהָיָה שָׁם
'חֲפִירוֹת גְּדוּלוֹת' וְכִיּוֹצֵא סְבִיב הָהָר
- עַד שְׁלֵא הָיָה אֲפָשֵׁר בְּשׁוּם-אֶפֶן שְׂיִבֵּא
אֲלֵיהֶם שׁוּם אָדָם וְכו'.

וְהָעֲמִידוֹ שׁוּמְרִים בְּרַחוּק מִן הָהָר, כְּדֵי
שְׁלֵא יִתְקַרַב לָהֶם זָר, וְהֵם הָיוּ
יוֹשְׁבֵי שָׁם עַל ה'הָרִים, וְהָיוּ מִתְנַהֲגִים
בְּמִנְהַג הַנ"ל. וְהָיוּ לָהֶם 'אֵלֹהוֹת רַבִּים',
דְּהֵינּוּ: לְפִי ה'מּוֹן'.

"כִּי שֵׁם בָּלַל ה' שִׁפְתַת כָּל הָאָרֶץ" (בְּרֵאשִׁית יא, ט)

סד.

(ח"א נח, י)

"בְּבַלְיִים" (שַׁבַּת לא.) - הֵינּוּ: ה'דוֹר' הַפּוֹגְמִים
בְּה'דְבוּר', בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית יא, ט):
"כִּי שֵׁם בָּלַל ה' שִׁפְתַת כָּל הָאָרֶץ".

לְהַקִּים אוֹתָהּ, בְּבַחֲיִנַת (עמוס ט, יא): "אֲקִים
אֶת סֶפֶת דָּוִד".

וְ'סִפָּה' - "זוֹ שָׂרָה שְׂפָכְתָה בְּרוּחַ-
הַקֹּדֶשׁ" (מגלה יד. "וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמָה
'סִפָּה'? שְׂפָכְתָה בְּרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ"). וְ'שָׂרָה' זֶה
'מַלְכוּת', בְּבַחֲיִנַת (משלי יט, כא): "עֲצַת ה' הִיא
תְּקוּם".

לְעֵיל סוּף פְּרֻשַׁת בְּרֵאשִׁית -
נִמְצְאִים עוֹד פֶּמָּה עֲנִינֵי "נח"

"וַיִּשֶׂם אֱשֶׁת נַחֹר מַלְכָּה וְגו', וְאָבִי יִסְכָּה"
(בְּרֵאשִׁית יא, כט)

"יִסְכָּה" - זוֹ שָׂרָה עַל-שֵׁם שְׂסוּכָה בְּרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ.
(רש"י: מגלה יד.)

סה.

(ח"א כא, ג)

'סִפָּה' - הוּא בַּחֲיִנַת: "שְׂפָכְתָה בְּרוּחַ-
הַקֹּדֶשׁ" (מגלה יד. "וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמָה
'סִפָּה'? שְׂפָכְתָה בְּרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ").

סו.

(ח"א מט, ה)

כְּשֶׁה'תַּפְּלָה', הִינּוּ בַּחֲיִנַת 'מַלְכוּת',
בְּשִׁפְלוּת וּבְקִטְנוּת - צְרִיךְ

הַפְּטַרַת פְּרַשַׁת נֹחַ

”נָתַן נִשְׁמָה לָעָם עָלֶיהָ, וְרוּחַ לַהֲלָכִים בָּהּ”
(ישעיה מ"ב, ה')

א.

(ח"א נט, א)

זֶה הָאִישׁ, הַמְּשַׁתְּדֵל לְקָרֵב וּלְעֲשׂוֹת נְפָשׁוֹת, הוּא בּוֹנֵה בַּחֲנִינֵת 'הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ'.

”וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבָּצֶךָ” (ישעיה נד, ז')

א.

(ח"א קה)

הַנֵּה הָעוֹלָם צְרִיכִין רַחֲמִים גְּדוֹלִים, הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת הֵן בְּגַשְׁמֵי וְכוּ'.

וְהַנֵּה אֵיתָא בְּזִהַר (נְשֵׂא קלז:): ”אֵית רַחֲמִים וְאֵית רַחֲמִים, אֵית רַחֲמִים פְּשׁוּטִים' דְּזַעֲרֵר־אֲנַפִּין, וְאֵית רַחֲמִים גְּדוֹלִים' דְּעִתִּיקָא־סְתִימָאָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (ישעיה נד, ז): ”וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבָּצֶךָ”.

וְאֲנִי צְרִיכִין רַחֲמִים, אֲךָ בְּעוֹזְנֵינוּ־הַרְבִּים בְּדוֹר הַזֶּה אֵין מִי שִׁיתְּפִלֵּל כָּךְ, שְׂיוֹכַל לְהַמְשִׁיךְ הַרַחֲמִים, מַחֲמַת שְׁאִין מִי שְׂיִבִיר גְּדֻלַּת הַבוֹרָא כָּל כָּךְ, מִפְּנֵי גְדֻלַּת הַגְּלוּת וְהַדְּחָקוֹת. וְהַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא בְּעֲצָמוֹ צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל עַל־זֶה וְכוּ'.

וְהַנֵּה לְמִשְׁלַל: כְּשֵׁישׁ בְּעִיר שְׁנֵי עֲשִׂירִים, אֶחָד יֵשׁ לוֹ עֲשִׂירֹת פְּשׁוּט, וְהַשְּׁנֵי הוּא עֲשִׂיר גְּדוֹל מְאֹד וּמִפְּלֵג בְּעֲשִׂירֹת עֲצוּם

וְהוּן רַב מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר אֵי־אֶפְשֶׁר לְהַעֲרִיף עֲשִׂירוֹתוֹ.

וְהַצָּרֵךְ אָדָם אֶחָד לִישׁוּעָה גְּדוֹלָה, הָעוֹלָה לְסֶפֶד רַב. וְהוּא אֵינֹו יְכוֹל לְהַתְּקַרֵּב לְבַקֵּשׁ מִבְּקָשׁוֹ, כִּי אִם לְהַעֲשִׂיר הַקָּטָן בְּמַעֲלָה, כִּי לְהַעֲשִׂיר הַגְּדוֹל אֵי אֶפְשֶׁר לוֹ לְבוֹא אֵלָיו.

אָבֵל זֶה הָעֲשִׂיר הַקָּטָן, אֶהֱעֵל־פִּי שֶׁהוּא רוֹצֵה לְעֹזֵר לוֹ בְּכָל יְכָלָתוֹ, אֶהֱעֵל־פִּי־כֵן לֹא יוֹכַל לְקַבֵּל מִבְּקָשׁוֹ מִמֶּנּוּ, כִּי אֵין בִּיכָלָתוֹ לְמַלְאֵת מְשָׁאֲלוֹתָיו שֶׁל זֶה הָאִישׁ, כִּי מְשָׁאֲלוֹתָיו גְּדוֹלִים מִיכָלָתוֹ.

עַל־כֵּן עֲצָה הִיעוֹצָה לְזֶה הָאִישׁ הַצָּרִיךְ יְשׁוּעָה, שְׂיַעֲשֶׂה כַּךְ: שְׂיִלַּךְ לְזֶה הָעֲשִׂיר הַקָּטָן שְׂבֻכָל יְכוֹל לְהַתְּקַרֵּב אֵלָיו, וּלְעוֹרֵר רַחֲמִים אֵלָיו. שְׂיִבֹּא אֵלָיו, וַיֹּאמֶר לוֹ:

”הַנֵּה אֲנִי נֹצֵרֵךְ לִישׁוּעָה גְּדוֹלָה, וְאֲנִי יוֹדֵעַ שְׂאֵתָה חָפֵץ לְרַחֵם עָלַי, אָבֵל אֵין בִּיכָלָתֵךְ לְמַלְאֹת מְשָׁאֲלוֹתַי.

עַל־כֵּן מִבְּקָשֵׁי מִמֶּךָ: כִּי הֲלֹא אֵתָה רוֹצֵה לְרַחֵם עָלַי, יְהִיָּה זֹאת הַרַחֲמָנוּת שְׂלָךְ עָלַי: שְׂאֵתָה תִלַּךְ לְהַעֲשִׂיר הַגְּדוֹל מְאֹד - לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מִמֶּנּוּ 'שְׂיִמְלֵא מְשָׁאֲלוֹתַי', כִּי לְעֲצָם עֲשִׂירוֹתוֹ הַגְּדוֹל, הוּא יְכוֹל לְמַלְאֵת מְשָׁאֲלוֹתַי בְּכַפְלֵי־כַפְלִים, רַק שְׂאֲנִכִי אֵינִי יְכוֹל לְכַנֵּס וּלְבוֹא לְאִישׁ גְּדוֹל כַּזֶּה, אָבֵל אֵתָה יְכוֹל לְבוֹא אֵלָיו.

תְּרַחֵם עָלַי בְּזֶה: לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ עֲבוּרִי, שְׂיִמְלֵא מְשָׁאֲלוֹתַי. וּבְזֶה תוֹשִׁיעֵנִי בְּוָדָאֵי כָּל צָרָכֵי יְשׁוּעָתִי בְּשִׁלְמוֹת”.

כְּמוֹ-כֵן הוא ממש כְּבִיכּוֹל - שְׁאֵנוּ מְבַקְשִׁים אֶצֶל ה'רַחֲמִים פְּשׁוּטִים, שְׂיַעֲזָרוּ רַחֲמִים אֶצֶל ה'רַחֲמִים הַגְּדוֹלִים, וּמִשָּׁם יִקְבְּלוּ רַחֲמִים לְהוֹשִׁיעֵנו כָּל צָרָכֵינוּ בְּשִׁלְמוֹת וְכוּ'. וְהֵבֵן הַיֵּטֵב, כִּי הֵם דְּבָרִים נִפְלְאִים וְנוֹרָאִים מְאֹד. [עֲנֵן עוֹד בַּפְּנִים. וְעֲנֵן לְקוֹטֵי-הַלְכוֹת, עַד-בִּי-תַחֲמוּן ג, א].

"עֲנִיָּה סַעְרָה" (ישעיה נד, יא)

ב.

(ח"א ח, ג)

עַל-כֵּן נִקְרָאִים יִשְׂרָאֵל (ישעיה נד, יא): **"עֲנִיָּה סַעְרָה"** - כִּי הֵם עִכְשָׁו תַּחַת מְמִשְׁלַת עֶשָׂו **"אִישׁ שְׂעִיר"** (בְּרֵאשִׁית כז, יא), בַּחֲנִיַּת רִוְח־סַעְרָה.

"וְכָל בְּנֵי לְמוּדֵי ה', וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךְ" (ישעיה נד, יג)

ג.

(ח"א כב, א)

'מוֹכִיחֵי-הַדּוֹר' - הֵם **"לְמוּדֵי ה'"** (ישעיה נד, יג) - הֵינּוּ: שְׁלוֹמְדֵינָן כְּבִיכּוֹל אֶת הַשֵּׁם, שְׁנוֹתֵינוּ לֹא 'עֵצוֹת', וְהֵם הוֹלְכִים בְּשִׁלְיָחוֹתוֹ לְיִשְׂרָאֵל, לְהוֹכִיחֵם וּלְתַחַזְּרֵם לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרָךְ.

וּכְשֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרָךְ גּוֹזֵר 'גְּזֵר-דִּין' בְּעוֹלָם, וְ"הַדִּין הוּא הַתּוֹרָה" (בְּרֵכוֹת ו), כִּי צָרִיךְ לְהִיּוֹת 'דִּין-תּוֹרָה'. וּמִחֲמַת שֶׁהֵם **"לְמוּדֵי ה'"** - הוּא מְתִיעֵץ עִמָּהֶם, וּמְגַלֵּה לָהֶם הַדִּין-תּוֹרָה שְׂגֵזֵר עַל הַדּוֹר.

וְהֵם - מְכַסִּים זֶה הַדִּין-תּוֹרָה, וְחוֹתְמוּן אוֹתוֹ, בְּבַחֲנֵת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ד, יב): **"מַעֲנֵן חַתוּם"** - שְׁלֹא יִינָקוּ מִפְּנֵי הַחִיצוֹנִים, שְׁלֹא יִהְיֶה נַעֲשָׂה מִפְּנֵי חֲסוֹשׁ-שְׁלוֹם **"דִּין אַכְזָרִי"** (עַל-פִּי יִשְׁעֶיהָ יג, ט; יְרַמְיָה ל, יד; מִשְׁלֵי יז, יא).

וְזֶה בַּחֲנִיַּת (ישעיה ח, טז): **"חַתוּם תּוֹרָה בְּלְמוּדֵי"** - הֵינּוּ: בְּ"לְמוּדֵי ה'", נַחֲתֵם הַדִּין-תּוֹרָה, שְׁלֹא יִינָקוּ מִפְּנֵי הַחִיצוֹנִים.

וְהֵם, כְּשֶׁנִּגְלָה לָהֶם הַדִּין-תּוֹרָה' - הוֹלְכִים וּמוֹכִיחִים הַדּוֹר, כְּדִי לְתַחַזְּרֵם לְמוֹטֵב, לְהַמְתִּיק הַדִּין. וְאֶפְלוּ בְּשַׁעַת 'מוֹסַר', נִזְהָרִין לְתַחַתִּים וּלְתַחַתִּיר, שְׁלֹא יִינָקוּ מִפְּנֵי הַחִיצוֹנִים, בְּבַחֲנֵת (אִיּוֹב לג, טז): **"וּבְמִסְרָם יַחַתֵּם"**.

וְאֵלוּ ה' "לְמוּדֵי ה'", מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה נד, יג): **"וְכָל בְּנֵיךְ לְמוּדֵי ה', וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךְ"** - כִּי הוֹלְכִים **"לְפֶשֶׁר"** (עֲנֵן "פְּשָׁרָה" - עַל-פִּי סִנְהֶדְרִין ה: ו. שְׁלַח־עֲרוּף, חֲשׁוֹן-מִשְׁפָּט יב), וְ"לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שְׂבֻשְׁמִים" (עַל-פִּי שִׁבְתָּ קטז, מְגִלָּה יג, בְּבֵא-בְתָרָא י. סִנְהֶדְרִין קא:).

וּלְפָנָיו יִתְבָּרָךְ - מְקַטְיָנִים הַדְּבָר, וּמְמַלְיָצִים טוֹב בְּעַדָם. וּלְפָנָיו יִשְׂרָאֵל - מְגַדִּילִים הַחֲטָא מְאֹד.

כְּמוֹ שֶׁמְצִינּוּ אֶצֶל מֹשֶׁה (דְּבָרִים-יבָּה א, ב; זֹהָר נח טז:): **"שְׂאֹמֵר לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרָךְ** (שְׁמוֹת לב, יא): **לְמָה יַחֲרָה אַפָּךְ בְּעַמֶּךָ. וּלְיִשְׂרָאֵל אָמַר** (שָׁם לב, ל): **אֲתֵם חֲטָאתֶם חֲטָאָה גְדוֹלָה"**.

ד.

(ח"א סט)

הַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ, גּוֹזֵל מִפְּנֵי בְּנָיו, עַל-יְדֵי שְׂגוּזָל וְנוֹטֵל הַתְּנוּצָצוֹת אוֹר נִפְשָׁה שֶׁל אִשֶּׁת חֲבֵרוֹ שְׂגוּזָל מִפְּנֵי. וְזֶה שְׂאֹמְרוֹ חֲז"ל (בְּבֵא-קִמָּא קיט:): **"הַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ, כְּאֵלוֹ גּוֹזֵל מִפְּנֵי נֶפֶשׁ בְּנָיו וּבְנוֹתָיו"**.

וְזֶה סוּד פְּנֵי הַגְּמָרָא (בְּבֵאֵר קַמָּא קג): "הַגּוֹזֵל אֶת חֵבְרוֹ שְׂוֵה פְּרוּטָה, יוֹלִיכֵנוּ אַחֲרָיו אִפְלוּ לְמִדֵּי".

וְהוּא פְּלִיאָה נִשְׁגָּבָה מְאֹד, לָמָּה תַּפְסוּ מְדֵי דוֹקָא?

אָדָּה דַע: שֶׁהַגְּמָרָא הִיא נֶעְלָמָת וְנִסְתָּרָת מְאֹד, וְזֶה פְּנֵי הַגְּמָרָא הֵאָמַת: "הַגּוֹזֵל וְכוּ' יוֹלִיכֵנוּ אַחֲרָיו אִפְלוּ לְמִדֵּי" - הֵינּוּ: "לְמוֹדֵי ה'", הֵינּוּ: ה'בְּנִים', כְּמָה שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה נד, יג): "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה'" - שְׁצַרִּיךָ לְהַחְזִיר לוֹ אִפְלוּ ה'בְּנִים' שֶׁגָּזַל מִמֶּנּוּ עַל-יְדֵי שֶׁגָּזַל אֶת מְמוֹנּוֹ. וְזֶה: "לְמוֹדֵי" - בְּחִינַת: "לְמוֹדֵי ה'" הַנ"ל.

[שִׁיחוֹת-הַר"ן קלג: מַה שֶׁכָּתוּב בְּהַתּוֹרָה (ח"א ס"ט ה"ל) מִגְדֵּל אֶסּוּר גְּזֵלָה וְחִמְדָּה אִפְלוּ בְּמַחְשָׁבָה, פְּרוּשׁ עַל (בְּבֵאֵר קַמָּא קג): "הַגּוֹזֵל אֶת חֵבְרוֹ יוֹלִיכֵנוּ אַחֲרָיו אִפְלוּ לְמוֹדֵי" - דְּהֵינּוּ לְמוֹדֵי ה', הֵינּוּ ה'בְּנִים' וְכוּ'. שְׁמַעְתִּי מִפִּירֵי-הַקְּדוּשׁ שֶׁאָמַר: "שֶׁכָּךְ שָׁמַע שֶׁהָיוּ לוֹמְדִים בֵּן הַגְּמָרָא הַנ"ל בְּמָקוֹם שֶׁשָׁמַע"!] .

ה.

(ח"ב ז, י-בסוף)

'חֲרוֹת' זֶה בְּחִינַת 'יּוֹבֵל', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'כְּלָלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד'. כִּי 'יּוֹבֵל' לִי הוּא אוֹתִיּוֹת (יִשְׁעִיָּה נד, יג): "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יי", דְּהֵינּוּ: 'כְּלָלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד'. כִּי "בְּנֵיךָ" - זֶה 'בֵּן'. "לְמוֹדֵי ה'" - הֵם 'תַּלְמִידִים'.

הַתּוֹרָה הַזֹּאת מְדַבֵּרַת מִכָּל הָעֵשֶׂר סְפִירוֹת' וְכוּ'. 'תַּלְמִידִים' הֵם "לְמוֹדֵי ה'" - דָּא 'נִצְח' 'הוֹד'.

ו.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן הַתּוֹרָה "אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי אִם צָרִיךְ לַעֲצָה" - בְּהוֹסְפוֹת מִכְּתַב-יַד רַבֵּנוּ ז"ל, הַנִּדְפָּס בְּסוּף הַסֵּפֶר)

אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי אִם צָרִיךְ לַעֲצָה' - אָזִי יִשְׁאֵל עֲצָה מ'בְּנִים קְטַנִּים', אוֹ מ'בְּנֵי הַצַּדִּיקִים' וְכוּ', הֵן בְּגִשְׁמֵי וְהֵן בְּרוּחַנִי. כִּי שָׁם

גָּמַר הָעֲצָה, וְעַל-פִּיהֶם יִהְיֶה כָּל דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם, וְעַל-יָדָם נִמְתְּקוּ הַדִּינִים.

דְּהַנָּה יָדוּעַ: כִּי מְקוֹר הָעֲצָה, הוּא בְּה'חֲכָמָה' הַמִּתְפַּשֵּׁט וּמִתְהַוֶּה עַל-יְדֵי ה'דַּעַת', וְנִגְמַר עַל יְדֵי ה'כְּלִיּוֹת' כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (בְּרַכּוֹת סא): "שֶׁהַכְּלִיּוֹת יוֹעֲצוֹת" - כִּי ה'כְּלִיּוֹת' הֵם 'כְּלֵי-הַהוֹלָדָה' לְהוֹצִיא מִכַּח אֶל הַפַּעַל.

וְעַל-כֵּן יִשְׁאֵל לְהַצַּדִּיק' בְּעֲצָמוֹ, אוֹ לְתַלְמִידֵי הַצַּדִּיקִים' - כִּי הָאָדָם אֵינּוּ שׂוֹאֵל בְּעֲצָה אֶל-אִם-כֵּן צָר לוֹ, דְּהֵינּוּ: כְּשֶׁהוּא שְׂרוּי בְּצַעַר, וְאֵינּוּ יוֹדַע מַה לַּעֲשׂוֹת, אִם כָּךְ, וְאִם כֵּן. וּפַעַם הוּא בְּמָקוֹם דְּחוּק יוֹתֵר, "אֲשֶׁר אֵין יָכוֹל לְנַטוֹת יָמִין וּשְׂמָאל" (עַל-פִּי בַמִּדְבָּר כב, כו). וְכִשְׁהוּא שׂוֹאֵל בְּעֲצָה לְהַצַּדִּיק - אִזּוֹ הַצַּדִּיק יִתֵּן לוֹ עֲצָה.

אוֹ יִשְׁאֵל לְבְּנֵי הַצַּדִּיקִים' - כִּי שָׁם נִמְתְּקָה הָעֲצָה. כִּי ה'דִּינִים' הֵם לְמַטָּה, וְנִקְרָאִים 'צִמְצוּמִים', וְזֶה הוּא "מָקוֹם צָר" (עַל-פִּי בַמִּדְבָּר שם). וְהַצַּדִּיק נוֹתֵן לוֹ 'עֲצָה', וּמְמַשִּׁיךְ "חֶסֶד אֵל" (תְּהִלִּים נב, ג), לְ'אַבְרָהָם' - לְ"הַכְּלִיּוֹת הַיוֹעֲצוֹת".

וְהֵם נִקְרָאִים 'בְּנֵי הַצַּדִּיקִים' - כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה נד, יג): "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה'", וְנֶאֱמַר (שָׁם יד, כז): "ה' צָבָאוֹת יַעֲזֵב". וּמִמֶּתִיק לוֹ הַדִּין הַהוּא, וּמְרַחֵב לוֹ ה'מָקוֹם צָר", וְאִפְלוּ מ'בְּנֵי הַצַּדִּיקִים'.

"בְּצַדָּקָה תִּבְנוּנֵי, רַחֲמֵי מַעֲשֵׂק, כִּי לֹא תִירָאִי וְגו'. הֵן גּוֹר יְגוֹר אָפֶס מֵאוֹתֵי, מִי גָר אֶתְּךָ, עָלֶיךָ יִפּוֹל" (יִשְׁעִיָּה נד, יד-טו)

ז.

(ח"א רכח)

דַּע: שֶׁכְּשֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסַתְּפֵל בְּנִשְׁמָה שְׂתוּכָל לְהַחְזִיר בְּנֵי-אָדָם בְּתִשׁוּבָה

ולעשות גרים - אזי הוא יתברך בעצמו בכיכול מבקש ורואה שיהיה מחלקת עליו.

כי (יבמות כד:): **"אין מקבלין גרים לימות המשיח ולא בימי שלמה, משום שלחן מלכים"** - פי אז אינן מתגירין מאהבה, רק מחמת שרואין גדלת ישראל.

ועקר הגרים הוא: כשמתגירין בעת שיששראל סחופים בעני ודחק, כמו שכתוב (ישעיה נד, טו): **"מי גר אתך"** - **"בעניותך"** (יבמות שם ברש"י, וכן הוא גרסת עין-יעקב; ילקוט-שמעוני, ישעיה נד רמז תעט) וכו'.

ועל-כן בהכרח שיהיה מחלקת על מי שמחזיר בני אדם למוטב ומגיר גרים, כדי שלא יהיה לו שום שלוה, כי אז מי שמתקרב אליו הוא באמת, ואזי יכול לגיר גרים באמת, לא משום שלום ונחת כנ"ל.

ת.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, סז - על-פי לקוטי-מזהר"ן ח"א רטו, כ"ד מיני פדיונות; וח"ב ד, ו'את הערבים')

וזהו: בחינת (ישעיה נד, יד): **"בצדקה תפונני, רחמי מעשק" וכו', ונסמך לזה מענין גרים,** כמו שכתוב שם (פסוק טו): **"הן גור יגור וכו', מי גר אתך עליך יפול"**.

"בצדקה תפונני" - לשון קיום והעמדה לעולם, כמו שכתוב (משלי יב, יט): **"שפת אמת תפון לעד"**, וכמו שכתוב (תהלים קיט, ז): **"פוננת ארץ ותעמד" וכו', וכן הרבה.**

"רחמי מעשק" - בחינת 'תאות-מזון' וכו', שהוא בחינת 'שמד' וכו'.

"כי לא תיראי" - שיתבטלו ה'יראות-הנפולות. פי תזכה על-ידי הרצון הנמשך על-ידי ה'צדקה, ל'יראה-קדושה'.

וזהו: **"הן גור יגור אפס מאותי"** - שהגרים שנתגירו בלעדית, רק מחמת גדלה וכבוד. **"אפס מאותי"** - פי לא יתקימו. **"מי גר אתך"** - **"בעניותך"** ו**בבזיונה וכו'** (יבמות כד: ברש"י, וכן הוא גרסת עין-יעקב; ילקוט-שמעוני, ישעיה נד רמז תעט), ואף-על-פי-כן לא הניחו את הרצון. **"עליך יפול"** - פי הם יתקימו לנצח.

פי מתחלה מדבר שם מגאלה האחרונה השלמה שאין אחריה גלות, כמו שכתוב שם (ישעיה נד, ח): **"בשעה קצה הסתיתי פני רגע ממה, ובחסד עולם רחמתיך וכו', וברחמים גדולים אקבצך"** - שכל אלו ה'רחמים גדולים, ר'רחמים רבים, חסד עולם לנצח, הכל נמשך מ'רצון העליון, על-ידי פדיון של בחינת משה'.

ועל-כן נסמך אחר-כך: **"בצדקה תפונני" וכו'** - פי עקר המשכת-הרצון נמשך על-ידי 'צדקה' שנותניו, שתגיע להצדיק.

עין בישעיה קאפיטל [מזמור] נ"ד [פאן בהפטורה] - ששם פתובים פסוקים הנ"ל: **"בשעה קצה הסתיתי פני רגע ממה, ובחסד עולם רחמתיך" וכו', עד:** **"בצדקה תפונני" וכו' הנ"ל.**

ושם נאמר פסוק (נד, יב): **"ישמתי פדכד שמשתיך"** - שמרמז על תקון הנפלא הנמשך על-ידי פדיון הנ"ל שממתיק כל ה'פ"ד בתידינים' וכו'.

"הוֹי כָּל צָמָא לְכוּ לַמַּיִם" (ישעיה נה, א)

"חֲסִדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים" (ישעיה נה, ג)

ט.

(ח"א נח, ה)

שְׁתִּיָּה' כָּלוּל בַּדַּעַת, בְּבַחֲיַנַת (ישעיה נה, א): **"הוֹי כָּל צָמָא לְכוּ לַמַּיִם"** שְׁהִיא **'בְּאֵר'**, בְּחִינַת (מְשַׁלֵּי ה, טו): **"וְנוֹזְלִים מִתּוֹךְ בְּאֵרֶךְ"**.

י.

(ח"א סה, ד)

עַל-יְדֵי 'הַתְּחַדְּשׁוּת-הַתּוֹרָה' שְׂזוֹכִין עַל-יְדֵי הַרְשִׁימוֹ שֶׁל הַבְּטוּל' - עַל-יְדֵי מְקַרְרִין הַיְסוּרִין וּמְכַבִּין 'צְמֵאוֹן-הַנֶּפֶשׁ' - בְּבַחֲיַנּוֹת (ישעיה נה, א): **"הוֹי כָּל צָמָא לְכוּ לַמַּיִם"**.

כִּי 'הַרְגָּשַׁת הַיְסוּרִין' הוּא בְּחִינַת 'צְמֵאוֹן-הַנֶּפֶשׁ', כִּי 'צְמֵאוֹן' הוּא עַל-יְדֵי מְלִיחוֹת, וּמְלִיחוֹת הוּא בְּחִינַת 'יְסוּרִין' וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינּוֹת (תְּהִלִּים צד, יב): **"אֲשֶׁרִי הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר תִּיְסָרְנוּ יְהוָה, וּמִתּוֹרַתְךָ תִּלְמָדְנוּ"** - כִּי עַל-יְדֵי הַיְסוּרִין, זוֹכֶה לְהַתְּחַדְּשׁוֹת-הַתּוֹרָה. וְזֶה סִימָן שֶׁפָּעַל עַל-יְדֵי הַיְסוּרִין וְקִבְּלָם כְּרֵאוּי - כְּשֶׁזוֹכֶה אַחַר כֵּן לְחִדוּשֵׁי-דְאוּרֵיתָא' וְכוּ'.

"וְאֶכְרַתָּה לָכֶם בְּרִית עוֹלָם" (ישעיה נה, ג)

יא.

(ח"א מד)

"בְּרִית עוֹלָם" (בְּרֵאשִׁית ט, טז) - בְּחִינּוֹת 'תְּפִלָּה', **"ח"י בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָא, צְדִיק ח"י עֲלֵמִין"** (זֶהר פְּנִיחַס רַמְד: רַג. רַנז. שׁוּפְטִים רַעַד: תְּקוּנֵי-זֶהר ג. ד. נ: ס. פַּה. וְעוֹד). [עֵינן לְעִיל פְּרִשְׁתַּנְח, בְּפִסּוּק (בְּרֵאשִׁית ט, טז): **"וְרֵאִיתִיָּה לְזִכַּר בְּרִית עוֹלָם"**].

יב.

(ח"א יו, ו)

כְּשֶׁנִּתְעַלָּה הַרְגְּלִין עַל-יְדֵי הַרְקוּדִין, וְנִתְבַטַּל הַגְּאוּה, הֵינּוּ הַעֲבוּדָה-זָרָה' - עַל-יְדֵי-זֶה נִמְתַּקֵּין הַדִּינִים וְכוּ', וְנִמְשָׁכִין 'חֲסִדִים'.

וְאִז - הַרְגְּלִין הֵם בְּבַחֲיַנַת 'רְגְּלֵי הַסִּידוֹ יִשְׁמֹר' (שְׁמוּאֵל-א ב, ט), הֵינּוּ בְּבַחֲיַנַת 'חֲסִדִים' - הֵינּוּ בְּחִינַת: **"חֲסִדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים"** (ישעיה נה, ג). **"הַנְּאֻמָּנִים"** דִּיקָא - כִּי נִתְבַטַּלוּ הַמִּינּוֹת וְהַכְּפִירוֹת.

יג.

(ח"ב ב, ב)

'שְׁמוּשֵׁי-חֲכָמִים', זֶה בְּחִינַת 'הִלְכוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת (ישעיה נה, א): **"חֲסִדֵי דָוִד" - "שֶׁהִלְכָה כְּמוֹתוֹ"** (סְנֵהֲדִרִין גא:). [עֵינן לְקוּטֵי-הִלְכוֹת, בְּצִיעַת-הַפֶּתַח ה, לב].

יד.

(לְקוּטֵי-הִלְכוֹת, קְרִיאַת-שְׁמַע ה, טו)

עַבְשׁוֹ כָּל תְּקוּנָתוֹ - הוּא רַק עַל-יְדֵי אֲמַתִּיּוֹת הָעֲצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַתְּמִימוֹת הַנִּמְשָׁכִין מִ'הַתְּנוּצָצוֹת מְשִׁיח' שֶׁהַתְּחִיל לְהַתְּנוּצֵץ מִיְמֵי הָאָרִיז"ל.

וְכָל מַה שֶׁמִּתְקַרְבִּין יוֹתֵר לְבִיאַת מְשִׁיחַ, אַף-עַל-פִּי שֶׁהַצְּרוּת-הַנֶּפֶשׁ מִתְגַּבְּרִין יוֹתֵר - אָבֵל בְּרַחֲמֵיו גַּם 'הַתְּנוּצָצוֹת מְשִׁיח' מִתְנוּצֵץ בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר, וְכִמוֹ שֶׁמִּסְפָּרִים עֵינָן זֶה בְּשֵׁם הָרַב הַקְּדוֹשׁ מִבְּאֵרֵי-שׁוּב זְכוֹר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָה.

וְעַקֵּר אֵלוֹ הָעֲצוֹת-הָאֲמַתִּיּוֹת' - נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת 'שְׁעַר-הַחַמְשִׁים' שֶׁיִּגְלֶה

מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ. וְכָל הָעֲצוֹת' פְּלוּלִים בְּסֵפֶר
 תְּהִלִּים, שֶׁהֵם "חֲסִדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים" (ישעיה
 נח, ג), "שֶׁהֵם בְּחִינַת 'נֹצֵחַ' וְ'הוֹד', בְּחִינַת
 עֲצוֹת קְדוֹשׁוֹת וְנִפְלְאוֹת מְאֹד" (זהר בַּלֵּק קצח:)

- הֵינוּ: לְצַעֲקַת תָּמִיד לְהַשְׁמִיחַ יְהוָה אֵיךְ
 שִׁיחֵיהָ.

לקוטי תפלות

פרשת נח

מפתח התפלות

[א] "כי השחית כל בשר את דרכו" (בראשית ו, יב) - שנוזפה ל'שמירת הברית', ולהנצל מ'פגם הברית'; ועל-ידי-זו נזפה ל'שמירה בדרכים'. [ח"א לא]

[ב] "קח כל בשר בא לפני" (בראשית ו, יג) - שנוזפה להנצל מקלפת "קח כל בשר", לחקור אחר חובות בני-אדם, ולהנצל מעון לשון-הרע ורכילות, שלא לדבר דבורים רעים על שום ישראל שפעולם. [ח"א לח]

[ג] "צהר תעשה לתבה, ואל אמה תכלנה מלמעלה, ופתח התבה בצדה תשים, תחתים שנים ושלשים תעשה" (בראשית ו, טז) - שנוזפה למצא הפתחים לצאת מתוך עמק החשך והסטרא-אחרא המסבבים עלינו, ובפרט בשעת התפלה, על-ידי 'דבורי האמת' שיצאו מפינו באמת לאמתו; וי'איר לנו 'אור האמת'. [ח"א ט]

[ד] "ומי המבול היו על הארץ וגו'. והמים גברו מאד מאד על הארץ, וכסו כל ההרים הגבהים אשר תחת כל השמים" (בראשית ז, י) - שנוזפה לתן צדקה ל'ארץ-ישראל; ועל-

ידי-זו נזפה לגרש 'מי המבול', שהם ה'מחשבות-זרות' וה'בלבולים' המבלבלים אותנו מ'התפלה', כמו ב'ארץ-ישראל' שלא ירד שם 'מי המבול'. [ח"א מדר]

[ה] "ומי המבול היו על הארץ" (בראשית ז, י) - שנוזפה על-ידי 'אהבת השם-יתברך', להנצל שלא ישלטו עלינו 'מי המבול'. [ח"א מב]

[ו] "כי יצר לב האדם רע מנעוריו" (בראשית ח, כא). [ח"ב א]

[ז] "כי יצר לב האדם רע מנעוריו" (בראשית ח, כא). [ח"ב מב]

[ח] "ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ" (בראשית ט, ב); "כי בצלם אלקים עשה את האדם" (בראשית ט, ו) - ענין 'צלם אלקים'. [ח"א נו]

[ט] "והיתה הקשת בענן, וראיתה לזכר ברית עולם" (בראשית ט, טז) - שנוזפה להתפלל בנגינה, ולהלביש השכינה בלבושין דנהירין,

ועל-ידי-זה ימתקו הדינים; וּשְׁנֹזֶפֶה לְאִמוּנַת-
חַכְמִים, לְהֶאֱמִין שְׁכַל דְּבָרֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם יִשׁ
בָּהֶם רָזִין. [ח"א מב]

[י] "וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם" (בראשית יא, ד) - שְׁנֹזֶפֶה
לְגִדְל וּלְפָאָר וּלְרוֹמָם שֵׁם הַצְּדִיקִים-הָאֱמִתִּים

בְּעוֹלָם, שֵׁם הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְשִׁתָּף בְּשָׂמָם.
וְנֹזֶפֶה לְהַנְצִיל מ'בְּעֲלֵי שֵׁם וּפְרָסוֹם', שְׂאִין שָׂמָם
נִמְשָׁךְ מ'שֵׁם הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ', רַק מ'שִׁמוֹת הַטְּמָאָה',
'שִׁמוֹת הַחֲצוּנִים' רַחֲמָנָא-לְצֻלָן. [ח"ב לג]

לְדַרְךָ לְשָׁלוֹם, וּבְשִׁמְךָ אֶעֱבֹר הַדָּרֶךְ
בְּשָׁלוֹם, וְאָשׁוּב לְבֵיתִי לְשָׁלוֹם.

וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִיַּי הַזִּיקוֹת וְהַפְסַד
בְּדַרְךָ, בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת,
בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן, וְשָׁמַר צַאתָנוּ וּבּוֹאָנוּ,
לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

☪ [א] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א לא ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לא, 'אית לן בירא')
"כִּי הַשְּׂחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרֹכּוֹ" (בראשית ו, יב)
שְׁנֹזֶפֶה ל'שְׂמִירוֹת-הַבְּרִית', וּלְהַנְצִיל מ'פָּגַם-
הַבְּרִית' - וְעַל-יַדֵּי-זֶה נֹזֶפֶה לְשִׁמְרָה בְּדַרְכִּים

וְעֲזָרָנִי וְזַפְנֵי לְשִׁמְרַת-הַבְּרִית בְּאֱמֶת,
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב,
וְהַצִּילֵנִי מֵעַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים.

☪ [ב] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א לח ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לח, 'מרכבת פרעה וחילו')
"קִץ כָּל בָּשָׂר בָּא לְפָנָי" (בראשית ו, יג)
שְׁנֹזֶפֶה לְהַנְצִיל מִקְּלַפַּת "קִץ כָּל בָּשָׂר", לְחַקֵּר אַחַר
חֻבוֹת בְּנֵי-אָדָם, וּלְהַנְצִיל מֵעוֹן לְשׁוֹן-הָרַע וּרְכִילוֹת,
שֶׁלֹּא לְדַבֵּר דְּבוּרִים רָעִים עַל שׁוֹם יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּעוֹלָם

וְתַשְׁמְרֵנִי בַחֲסָדֶיךָ הַגְּדוֹלִים וְהַנּוֹרָאִים,
מִכָּל מִיַּי פָּגַם-הַבְּרִית
שֶׁבְּעוֹלָם, שְׁלֹא אֶפְגַּם בְּטַפֵּי הַמַּחַח חֶסֶת-
וְשָׁלוֹם, בֵּין בְּשׁוֹגֵג בֵּין בְּמַזִּיד בֵּין בְּאִנּוּס
בֵּין בְּרִצּוֹן.

וּבְכֵן יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּעַזְרֵנִי
וְתַשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִדְּבוּרִים רָעִים, וְלֹא
אֶפְגַּם אֶת דְּבוּר פִּי לְעוֹלָם, וְלֹא יֵצֵא מִפִּי
שׁוֹם דְּבוּר רָע עַל שׁוֹם יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּעוֹלָם,
וְלֹא אֶחְקֹר אַחַר חֻבוֹת בְּנֵי-אָדָם.

וּמַחֲל לִי, וּסְלַח לִי, וּכְפַר לִי, עַל מַה
שֶׁפָּגַמְתִּי בְּבְרִית-קִדְשְׁךָ, מִנְּעוּרַי
עַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְזַפְנֵי מִהָרָה לְתַקוּן-הַבְּרִית
בְּשְׁלֵמוֹת, בְּקִדְשָׁהּ וּבְטַהָרָה כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב.

רַק תְּעַזְרֵנִי וְתַטֶּה אֶת לְבָבִי, שֶׁאֲזַכֶּה
לְחַקֵּר תָּמִיד, אַחַר כָּל זְכוֹת וְטוֹב
שֶׁאֶפְשֵׁר לְמַצֵּא בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
אֲפֹלוּ בְּהַגְרוּעַ שֶׁבְּגְרוּעִים. וְאֲזַכֶּה לְהַתִּיגַעַ

וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִסְּכַנַּת דְּרָכִים.
וְתַשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי, מִכָּל מִיַּי
צָעַר וַיִּסּוּרִין וְעַכּוֹב בְּדַרְךָ, וּמִכָּל אוֹרֵב
וְאוֹיֵב וּמִסְטִין.

וְתִהְיֶה תָּמִיד עִמִּי, בְּשַׁבְּתִי בְּבֵיתִי,
וּבְלַכְתִּי בְּדַרְךָ, בְּשִׁמְךָ אֲצֵא

וְלִטְרַח אַחַר זֶה, לַחֲתֹר לְמַצֵּא אֵיזָה זְכוּת,
אִפְלוּ בְּהַפְּחוֹת שְׂבַפְּחוֹתֵימִים.

וְתַתִּיחַ עִמִּי תָמִיד, וְתַעֲזְרֵנִי שִׁיעֲלָה
בְּיָדִי, שְׂאֲזֹכָה לְמַצֵּא בְּהֵם תָּמִיד
צַד זְכוּת וְטוֹב, וְאֲזֹכָה לְדוֹן אֶת כָּל אָדָם
לְכַף-זְכוּת תָּמִיד.

וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִעֶוֶן הַגְּדוֹל
וְהַחֲמוּר מְאֹד, שֶׁהוּא עוֹן
לְשׁוֹן-הָרַע וּרְכִילוֹת הַחֲמוּר בְּיוֹתֵר,
הַשְּׂקוּל כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ הָעֵבְרוֹת הַגְּדוֹלִים
שֶׁבַתּוֹרָה, שֶׁהֵם: עֲבוּדַת-זָרָה, וְגִלוּי-
עֲרִיּוֹת, וְשִׁפְיֹכוֹת-דָּמִים, וְעוֹן לְשׁוֹן-הָרַע
שְׂקוּל כְּנֶגֶד כָּלֵם.

מָרָא דְעֲלָמָא כְּלָא, רַחֵם עָלַי לְמַעַנְךָ,
וְהִיָּה עִם פִּי תָמִיד בְּעֵת דְּבוּרֵי.
וְזַכְּנִי שְׂאֲשֹׁמֵר פִּתְחֵי פִּי, שֶׁלֹּא יֵצֵא מִפִּי
שׁוֹם דְּבוּר לְשׁוֹן-הָרַע וְאֲבִק לְשׁוֹן-הָרַע,
עַל שׁוֹם יִשְׂרָאֵל שְׂבַעֲעוֹלָם, וְלֹא דְבוּר
שְׂאִינוּ הַגּוֹן.

וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִיַּיִ דְּבוּרִים רָעִים,
מִלְּשׁוֹן-הָרַע, וּמִרְכִילוֹת,
וּמִדְּבָרִים-בְּטִלִּים, וּמִלִּיצָנוּת, וּמִחֲנִיפוּת,
וּמִשְׂקָרִים, וּמִלְּגִלוֹת סוּד שְׂאִין צְרִיכִים
לְגִלוֹת, וּמִנְּבוּל-פֶּה, וּמִלְּגִלוֹת וְלוֹמֵר
דְּבָרֵי-תוֹרָה וְיִרְאֵת-שָׁמַיִם בְּמָקוֹם וּבְזִמָּן
שְׂאִין רָאוּי לְאִמְרָם וּלְגִלוֹתָם, וּמִכָּל מִיַּיִ
דְּבוּרִים שְׂאִינָם טוֹבִים.

וּמִכָּל מִיַּיִ הַבֶּל-פֶּה הַפּוֹגֵמִין אֶת
הַדְּבוּר הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהוּא רוּחַ פִּיו
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

אֲבִינוּ שְׂבַשְׁמַיִם, מַה נֹּאמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב
מְרוֹם, וּמַה נִּסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן

שְׂחָקִים, כִּי מֵרַב רְגִילוֹתֵנוּ בְּדְבוּרִים
פְּגוּמִים, אִין אָנוּ יוֹדְעִים שׁוֹם דְּרַךְ אִיךָ
לְהִרְחִיק עֲצָמָנוּ מֵהֵם מַעֲתָה.

עַל-כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי, שְׂתַעֲזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ,
וְתִדְרִיכֵנִי וְתוֹרֵנִי דְרַךְ יִשְׂרָאֵל, בְּאִפְן
שְׂאֲזֹכָה לְשֹׁמֵר עֲצָמֵי בְּרַחֲמֶיךָ, שֶׁלֹּא
אֲכַשֵּׁל בְּשׁוֹם דְּבוּר שְׂאִינוּ טוֹב, וְלֹא אוֹמֵר
דְּבַר שֶׁלֹּא כְּרַצוֹנְךָ.

וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ מִסְטָרָא "דְּקִץ כָּל
בְּשָׂר", מִכָּל בְּנֵי-אָדָם הָרָעִים
שֶׁהֵם עֲזִי-פָנִים שְׂבַדוּר, הַחוֹקְרִים
וּמַחֲפָשִׁים תָּמִיד אַחֲרַי חוֹבוֹת בְּנֵי אָדָם,
וּמִבְּקָשִׁים תָּמִיד לְמַצֵּא חֵב וּפְגָם בְּכָל
אֶחָד וְאֶחָד.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ מֵהֵם
וּמִהַמוֹנָם, וְאֵל תִּשְׁמַע דְּבָרֵיהֶם,
וְאֵל יַעֲלֶה קְטָרוֹגָם לְפָנֶיךָ כָּלֵל, וְתַסֵּתֵם
הַפְּרָגוּד בְּפָנֵי דְבָרֵיהֶם הָרָעִים, וְאֵל יִכְנָסוּ
דְּבָרֵיהֶם בְּאֲזָנֶיךָ כָּלֵל.

כִּי אֲתָה יִדְעָתָ אֶת לְבָבְךָ הָרַע, וְהֵם
עוֹמְדִים עָלֵינוּ בְּכָל-עֵת, וּמִקְטָרְגִים
עָלֵינוּ, וְרוֹצִים לְרַחֲקֵנוּ חֶסֶד וְשָׁלוֹם
מִעֲבוּדְתֶךָ בְּאִמָּת, וּמֵהֵם נִמְשְׁכוּ וּבָאוּ
עָלֵינוּ כָּל הַקְּטָרוֹגִים וְהַנְּסִיווֹנוֹת
וְהַבְּלוּלִים, אֲשֶׁר עַל-יָדָם נִתְרַחֲקֵנוּ
מִעֲבוּדְתֶךָ בְּאִמָּת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲתָה
יִדְעָתָ אֶת כָּל מַה שְׂעֵבֵר עָלֵינוּ עַד
הַנָּה, וְכָל מַה שְׂעוֹבֵר עָלֵינוּ בְּכָל-עֵת בְּכָל
יוֹם וּבְכָל שָׁעָה, כִּי רַבִּים קָמוּ עָלֵינוּ מְאֹד.

"יהוה מה רבו צרי, רבים קמים עלי. סבוני כמים כל היום, הקיפו עלי יחד".

והאמת ידעתי יהוה אלהי ואלהי אבותי, כי "בי אני אדוני

העון" ואנכי סבותי בנפשי כל אלה, על-ידי שלא שמרתי את-עצמי, ופגמתי בבְרִית-הַלְשׁוֹן ובבְרִית-הַמַּעֲוָר.

אשר על-ידי הפגמים האלה, נמשך להם דבורים, שיש להם כח לדבר ולהלשין ולקטרג עלינו חס-ושלום.

"מציל עני מחזק ממנו, ועני ואביון מגוזלו". הצילני נא מיד אויבי ומרודפי. הצילני אבי שבשמים, הצילני נא גואל חזק פודה ומציל.

הצילנו ומלטנו ופדנו, מפל מיני שונאים ומלשינים ומקטרגים בגשמיות וברוחניות, חוסה עלינו למענה, ולמען אבותינו, ולמען כל הצדיקים אמתיים אשר אנו חוסים בהם תמיד.

יודע תעלומות, רחם רחם, הצל הצל, הושיענו והצילנו "מחרב מפיהם ומיד חזק אביון". ותשפיע עלינו כח וגבורה מאתך בזכות הצדיקי-אמת.

ותעזרנו ותושיענו, שנזכה להכניע ולהשפיל עדי ארץ, כל המתנגדים החולקים על האמת. ונזכה לעקר ולשבר ולבטל, כל המקטרגים והמלשינים על הרחוקים הבאים להתקרב אליך באמת, "החפצים ליראה את שמך".

אף-על-פי שאין אנו פדאים להתקרב אליך לפי מעשינו, אף-

על-פי-כן "רחמיך רבים יהוה", רחמיך רבים מאד, עשה אתה עמנו מה שתרצה, וכרצונך עשה עמנו, ומי יאמר לך מה תעשה.

אבל מי שם אותם לדין ושופט, לדון אותנו חס-ושלום, ולקטרג עלינו חלילה, מי בקש זאת מידם לרמס על הנרדפים חלילה, "כי אתה אשר הפית רדפו, ואל מכאוב חלליך יספרו. אפלה נא ביד יהוה, כי רבים רחמיו וביד אדם אל אפלה".

חנני ועזרני, שאזכה לאכפיא הסטרא-אחרא, סטרא "דקץ כל בשר", תחת הדבור של הקדשה.

ואזכה להוציא בלעם מפיהם, להוציא מהסטרא-אחרא, כל הדבורים רעים, וכל הדבורים פגומים, שינקו מהם על-ידי 'פגם הדבור' שפגמתי בו בשוגג ובמזיד באנס וברצון.

ובלם אזכה לתקן ברחמיך הרבים, עד שאזכה להוציא כל הדבורים מן הסטרא-אחרא, ולהשיכם כלם לשרשם שבקדשה, עד אשר הרשעה כלה כעשן תכלה, ועולתה תקפץ פיה, "כי יסכר פי כל דוברי שקר".

ותמלא פיהם חצץ, ותעקם ותעקר את פיהם ולשונם, של כל המקטרגים ומלשינים ודוברים רעות, על עמך ישראל הפשרים החפצים ליראה את שמך באמת.

ותתן בלבם שישובו מדרך הרעה, ויטו לבם באמת אל האמת,

מֵאֵד בְּפִי, וּבַתּוֹךְ רַבִּים אֶהְלֶנּוּ. כִּי יַעֲמֵד
לִימִין אַבְיּוֹן, לְהוֹשִׁיעַ מִשׁוֹפְטֵי נַפְשׁוֹ.”

⊗ [ג] לקוטי-תפלות ח"א ט ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ט, 'תהמת יבסימו';
וח"א קיב, 'צהר תעשה לתבה')

”צהר תעשה לתבה, ואל אמה תכלנה
מלמעלה, ופתח התבה בצדה תשים, תחתים
שנים ושלשים תעשה” (בראשית ו, טז)

שנזכה למצא הפתחים ליצאת מתוך עמק החשך
והסטרא-אחרא המסבבים עלינו, ובפרט בשעת
התפלה - על-ידי 'דבורי האמת' שיצאו מפינו
באמת לאמתנו, ויאיר לנו 'אור האמת'

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק
וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, הַבּוֹחֵר בַּתְּפִלַּת עַבְדֶּיךָ.

שְׁתַּרְחַם עָלַי וְעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
וּתְזַכְּנוּ בַּחֲסִדֶיךָ הָעֲצוּמִים,
לְהַתְּפִלֵּל וּלְהַתְּחַנֵּן תְּפִלוֹתֵינוּ וּתְחַנּוּתֵינוּ
לְפָנֶיךָ, בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם. הוֹרְנוּ מֵה
שְׁנֵדְבַר, הַבִּינְנוּ מֵה שְׁנֵשָׂאֵל.

וּזְכֵנִי, שְׂאוּצֵי דְבוּרֵי הַתְּפִלָּה לְפָנֶיךָ
בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, בְּאֵפֶן שְׂיֵאִיר לִי
'אור האמת', לִיצֵא מִתּוֹךְ עֵמֶק הַחֲשָׁךְ
וְהַמְּחַשְׁבוֹת-זָרוֹת וְהַקְּלָפוֹת, הָעוֹמְדִים
עָלַי וּמְסַבְּבִים אוֹתִי בְּכָל-עֵת, וּבַפֶּרֶט
בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה.

שְׂכַלְם בָּאִים עָלַי וּמְסַבְּבִים אוֹתִי מִכָּל
צֵד וּמִכָּל פְּנֵה, בְּכַמָּה מִיָּנִי
סְבוּבִים וּבְלִבּוּלִים הַרְבֵּה מְאֹד, בְּלִי שְׁעוֹר
וְעֶרֶךְ וּמְסָפָר.

וַיִּתְגַּלֶּה הָאֵמֶת בְּעוֹלָם, וַיִּקְיָם מִקְרָא
שְׁכָתוֹב: ”יַעֲזֹב רָשָׁע דְרָכּוֹ וְאִישׁ אֶוֹן
מִחֲשָׁבוֹתָיו, וַיֵּשֶׁב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל
אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלַּח”.

”יומם יצוה יהוה חסדו, ובלילה שירה
עמי, תפלה לאל חיי”, ועל-ידי
'אור החסד בקר דאברהם' שתמשיך
עלינו ברחמיך הרבים, על-ידי-זה תזכנו
להכניע ולאכפיא סטרא ד"קץ כל בשר",
שהוא ה'רוח סערה', תחת הדבור דקדשה.

וַיִּקְיָם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: ”רוּחַ סְעָרָה
עוֹשֶׂה דְבָרוֹ”. וַיִּתְבַּטְּלוּ מִן
הָעוֹלָם, מַעְלֵינוּ וּמַעַל גְּבוּלָנוּ, כָּל
הַדְּבוּרִים רָעִים שֶׁבְּעוֹלָם.

וּנְזַכֶּה לְדְבוּר דְקַדְשָׁה בְשִׁלְמוֹת, וּלְתַקֵּן
פְּגָם-הַדְּבוּר. וּנְזַכֶּה שְׂיֵצֵא
הַדְּבוּר בְּקַדְשָׁה מִפִּינוּ, בְּשִׁיר וְשִׁבַח וְרִנָּן
וְהִלֵּל לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

וּתְזַכְּנוּ מַעֲתָה, שְׁלֵא יֵצֵא מִפִּינוּ שׁוֹם
דְּבוּר פְּגוּם כָּלֵל. רַק כָּל
דְּבוּרֵנוּ, יִהְיוּ רַק דְּבוּרִים קְדוּשִׁים, בְּתוֹרָה
וּתְפִלָּה, וּתְחַנּוֹת וּבִקְשׁוֹת וְשִׁירוֹת
וּתְשֻׁבּוֹת וְהוֹדָאוֹת, לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
וְהַקְּדוּשׁ, וּבִירְאֵת-שָׁמַיִם וְעַבּוֹדַת הַשֵּׁם-
יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד, בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּקַדְשָׁה
וּבְטָהֳרָה גְּדוּלָה כְּרִצּוֹנָךְ הַטּוֹב.

”ימלא פי תהלתך, כל היום תפארתך.
תהלת יהוה ידבר פי, ויברך כל
בשר שם קדשו לעולם ועד. אברכה את
יהוה בכל עת, תמיד תהלתו בפי. פי יספר
צדקתך, כל היום תשועתך. אודה יהוה

עַד שְׁאִינִי יְכוּל לִפְתּוֹחַ פִּי בַתְּפִלָּה, וְאִינִי יְכוּל לְהוֹצִיא אֶפְלוֹ דְבוּר אֶחָד בַּתְּפִלָּתִי כְּרָאוּנִי, מִגְדֹּל הַחֹשֶׁךְ וְהַמְּחַשְׁבוֹת-זְרוֹת וְהַבְּלוּלִים וְהַמְּנִיעוֹת וְהַמְּסַכִּים הַמְּסַבְּבִים אוֹתִי מִכָּל צַד בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה.

וְאִין לִי שׁוּם פֶּתַח תְּקוּהָ וְהַצְלָה לְהַנְצִיל מֵהֶם, כִּי-אִם עַל-יְדֵי דְבוּר הָאֱמֶת. כְּאֲשֶׁר גָּלִיתָ לָנוּ עַל-יְדֵי חֲכַמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים: "אֲשֶׁר עַל-יְדֵי דְבוּר הָאֱמֶת, תִּאִיר לָנוּ בְּתוֹךְ עִמְקֵי הַחֹשֶׁךְ וְהָאֶפְלָה, לְצֵאת מִחֹשֶׁךְ לְאוֹר גְּדוֹל". כִּי אַתָּה חִפְּץ בְּאֱמֶת, וְקָרוֹב אַתָּה לְכָל אֲשֶׁר יִקְרְאוּךָ בְּאֱמֶת.

וְעַל-כֵּן בָּאתִי לְחִלוֹת פְּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי, וְלְהַשְׁתַּטַּח לְפָנֶיךָ, וְלִפְרֹשׁ כַּפֵּי אֵלֶיךָ, שְׁתַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאֱמֶתִיִּים עָלַי, עַל עֲנִי וְאֶבְיוֹן כְּמוֹנִי.

וְתִשְׁפִיעַ עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים 'אוֹר הָאֱמֶת', שְׁאֲזַכֶּה לְדַבֵּר לְפָנֶיךָ דְבוּרֵי הַתְּפִלָּה בְּאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ. וְאֲזַכֶּה לְהוֹצִיא כָּל דְבוּרֵי הַתְּפִלָּה מִפִּי, בְּאֱמֶת בְּרוּר זָךְ וְצָלוּל.

לְמַעַן אֲזַכֶּה, שְׁיֵאִיר לִי אוֹר הָאֱמֶת, לְמַצֵּא הַפְּתָחִים בְּתוֹךְ הַחֹשֶׁךְ הַגְּדוֹל הַמְּתַגַּבֵּר עָלֵינוּ בְּכָל עֵת, הַרוֹצֵה לְהַחֲשִׁיךְ וּלְהַסְתִּיר מִמֶּנּוּ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם אוֹרֶךְ הַגְּדוֹל.

וְאִם חָטָאתִי עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מִנְּעוּרַי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּפְגַמְתִּי לְפָנֶיךָ פְּגָמִים הַרְבֵּה מְאֹד, וְשִׁנִּיתִי וְשַׁלַּשְׁתִּי עָלֵיהֶם פְּעָמִים אֵין מִסְפָּר.

וּבְכָל-פַּעַם עַל-יְדֵי כָּל חָטָא וּפְגָם, הוֹסַפְתִּי עָלַי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם

חֹשֶׁךְ עַל חֹשֶׁךְ, וּמִסְגָּר עַל מִסְגָּר, וּמְסַכִּים וּמְחִיצוֹת עַל מְסַכִּים וּמְחִיצוֹת, וּמְנִיעוֹת עַל מְנִיעוֹת, וּבְלוּלִים עַל בְּלוּלִים.

עַד אֲשֶׁר בָּאתִי בְּתוֹךְ עִמְקֵי הַחֹשֶׁךְ וְאֶפְלָה גְדוֹלָה מְאֹד, וְנִחַשְׁכוּ וְנִסְתְּרוּ מֵעֵינַי כָּל מִינֵי פְתָחִים שְׂיֵשׁ שָׁם, לְצֵאת עַל יָדָם מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, "טְבַעְתִּי בֵּינוֹן מְצוּלָה וְאִין מַעְמָד, בָּאתִי בְּמַעְמְקֵי מַיִם וְשַׁבַּלְת שְׁטַפְתָּנִי".

הֵן עַל-זֶה בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, חֲמַל חֲמַל, חוּס חוּס, רַחֵם רַחֵם, הַצֵּל הַצֵּל.

וּבְשֵׁם שְׁגָבְרוּ עָלֵינוּ רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים וְגָלִיתָ לָנוּ עֲצָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, כֵּן יִהְיוּ נָא מַעֲיָךְ וְרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ בְּחַסְדֶיךָ הַנּוֹרָאִים וְהַנִּפְלְאִים, שְׁנֹזְכָה לְקַיֵּם עֲצָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת: "שְׁנֹזְכָה לְהוֹצִיא מִפִּינוּ 'דְבוּרֵי-אֱמֶת' לְפָנֶיךָ, בַּתְּפִלוֹתֵינוּ וּתְחִנוּתֵינוּ וּבִקְשָׁתֵינוּ!"

עַד אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה שׁוּם כַּח לְשׁוּם חֹשֶׁךְ וְאֶפְלָה, לְמַנַּע אוֹתָנוּ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם מִתְּפִלָּתֵנוּ וְעִבּוּדָתֵנוּ.

וּבְכָל מִינֵי חֹשֶׁךְ וְאֶפְלָה הַרוֹצִים לְהִתְגַּבֵּר עָלֵינוּ בְּכָל-עֵת, וּבִפְרֹט בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, בְּכָל־נוֹכַל לְמַצֵּא הַפְּתָחִים - עַל-יְדֵי דְבוּר הָאֱמֶת שְׁנוֹצִיא מִפִּינוּ - לְצֵאת עַל-יְדוֹ מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, מִחֹשֶׁךְ לְאוֹר גְּדוֹל. "כִּי אַתָּה תִּאִיר גְּרִי, יְהוָה אֱלֹהֵי יִגִּיהַ חֲשָׁכִי". וַיִּקֵּם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "יְהוָה אוֹרִי וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָא, יְהוָה מַעֲוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד".

וּבְכֵן תַּחֲנֵנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, וְתַעֲזְרֵנוּ
 לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתֵנוּ לְפָנֶיךָ, דְּרֹךְ
 הַשַּׁעַר וְהַשְּׁבֵט הַשִּׁיף לְשֵׁרֵשׁ נַשְׁמָתֵינוּ,
 אֲשֶׁר מִשָּׁם נִחְצַבְנוּ. כְּדֵי שֶׁתַּעֲלֶה תְּפִלָּתֵנוּ
 דְּרֹךְ הַשַּׁעַר הַהוּא הַשִּׁיף לְתַפְּלָתֵנוּ
 הַשְּׁמַיְמָה, דְּרֹךְ אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וִירוּשָׁלַיִם,
 וּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, וְקַדְשֵׁי-קֳדָשִׁים - עַד
 שֶׁתַּעֲלֶה תְּפִלָּתֵנוּ לְ"מִכּוּן שְׁבִתְךָ".

☪ [ד] לקוטי-תפלות ח"א מד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מד, 'מחאת פפים בתפלה')

"וּמִי הַמַּבּוּל הָיוּ עַל הָאָרֶץ וְגו'. וְהַמַּיִם גָּבְרוּ
 מְאֹד מְאֹד עַל הָאָרֶץ, וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים
 אֲשֶׁר תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם" (בראשית ז, י"ט)
 שְׁנִזְכָּה לַתֵּן צְדָקָה לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְעַל-יַד־יְזַכֶּה
 נִזְכָּה לְגַרֵּשׁ מִי הַמַּבּוּל, שֶׁהֵם ה'מַחְשְׁבוֹת-זְרוֹת'
 וְה'בְּלוֹבָלִים' הַמְּבַלְבְּלִים אוֹתֵנוּ מ'הַתְּפִלָּה',
 כְּמוֹ ב'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' שֶׁלֹּא יֵרֵד שָׁם מִי הַמַּבּוּל'

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק
 וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב.

שְׁתַּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, וְתַעֲזְרֵנוּ
 וְתוֹשִׁיעֵנוּ תָּמִיד, שְׁנִזְכָּה
 לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלָּתֵנוּ לְפָנֶיךָ בְּכָל לַב וְנַפֶּשׁ,
 בְּכוֹנָה גְדוּלָה וְעֲצוּמָה, בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה
 בְּאֵמֶת, וּבְאִמוּנָה שְׁלֵמָה, וּבִירְאָה וּבְאַהֲבָה,
 וּבְמַחְשְׁבָה זָכָה וְנוֹכֹנָה. וְתַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֵיךָ
 מִכָּל מִיּוֹנֵי 'מַחְשְׁבוֹת-זְרוֹת' שֶׁבְּעוֹלָם.

וְתַזְכְּנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, שֶׁתְּהִיָּה תְּפִלָּתֵנוּ
 תָּמִיד עַל "אֲדַמַת קֳדָשׁ",
 שְׁנִזְכָּה לְקַדֵּשׁ הַמָּקוֹם שְׁאֵנוּ עוֹמְדִים
 עָלָיו, לְהַתְּפַלֵּל ב'קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל',

וְלַהַמְשִׁיךְ אֶל הַמָּקוֹם שְׁאֵנוּ עוֹמְדִים עָלָיו
 לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ, 'אוֹיֵר הַקְּדוֹשׁ שֶׁל אֶרֶץ-
 יִשְׂרָאֵל'.

וְתַזְכְּנוּ לַתֵּן צְדָקָה לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל,
 וְנִזְכָּה לְהַחְזִיק יָדֵי עֲנִיִּים הַגּוֹנִים
 הַדְּרִים ב'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, עַד שְׁנִזְכָּה
 שְׁנִהְיֶה נְכַלְלִים ב'אוֹיֵר דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'.

וְעַל-יַד־יְזַכֶּה נִזְכָּה לְגַרֵּשׁ מִי הַמַּבּוּל'
 מֵאִתְּנוּ, שֶׁהֵם ה'מַחְשְׁבוֹת-
 זְרוֹת' וְה'בְּלוֹבָלִים', הַמְּבַלְבְּלִים אוֹתֵנוּ
 תָּמִיד, וּמוֹנְעִים אוֹתֵנוּ מֵעֲבוֹדַתְךָ הָאֱמִתִּית,
 וּבִפְרָט בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, שֶׁכָּלם בָּאִים
 עָלֵינוּ וּמְבַלְבְּלִים אֶת תְּפִלָּתֵנוּ מְאֹד.

עַד אֲשֶׁר "כָּשָׁל כַּח הַסֶּבֶל". כִּי
 בְּעוֹנוֹתֵינוּ-הַרְבִּים "גָּבְרוּ הַמַּיִם מְאֹד
 עַל הָאָרֶץ, וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים",
 עַד אֲשֶׁר קָשָׁה לְעַמֵּד נֶגֶד בְּלוֹבָלִים
 וּמַחְשְׁבוֹת-זְרוֹת רַבּוֹת כְּאֵלֶּה, כִּי הַרְבִּינוּ
 לְפַשַׁע מְאֹד.

רְבוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְרֵא דְעֵלְמָא כְּלָא,
 אַתָּה יַדְעָתָ מִי וּמִי עוֹמְדִים עָלֵינוּ,
 בְּפָרֵט בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת
 לְבָבֵנוּ, רְאֵה נָא בְּעֵינֵינוּ וּדְחַקֵּנוּ וְעַמְלָנוּ
 וְלַחְצָנוּ, "הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים כִּי בָאוּ מַיִם
 עַד נַפְשׁ, טְבַעְתִּי בִּינוֹן מְצוּלָה וְאִין מְעַמֵּד,
 בְּאִתִּי בְּמַעְמָקֵי מַיִם וְשִׁבְלַת שְׁטַפְתָּנִי".

רְבוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, "אֵל תִּשְׁטַפְנִי שְׁבִלַת
 מַיִם, וְאֵל תִּבְלַעֵנִי מְצוּלָה, וְאֵל
 תִּאֲטַר עָלַי בְּאֵר פִּיָּה. הַצִּילֵנִי מִטֵּיט וְאֵל
 אֲטַבְּעָה, אֲנַצְלָה מִשׁוֹנְאֵי וּמִמַּעְמָקֵי מַיִם".

אֲנֵנִי יְהוָה, חוֹס וְרוֹחַם עָלַי, חוֹסָה עָלַי
 כְּרַב רַחֲמֵיךָ, הַצִּילֵנִי נָא, מִלְּטָנִי

נָא, פְּדַנִי נָא, חַנּוּנִי נָא. אֵהָהּ יְהוָה, הַצֵּל
הַצֵּל, "שִׁטְחֵתִי אֵלַיךָ כַּפִּי".

כִּי בַתְּהוֹמוֹת וּבִלְבוּלִים כָּאֵלֶּה אֲשֶׁר
"גָּבְרוּ מְאֹד עַל הָאָרֶץ" בַּיָּמִים
הָאֵלֶּה, אֵינִי יוֹדֵעַ שׁוּם עֲצָה וְתַחֲבוּלָה
לְהַנְצִיל, כִּי אִם עָלֶיךָ לְבַד נִשְׁעָנְתִּי.

כַּשֵּׁם שֶׁהַצֵּלְתָּ אֶת 'אוֹר אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'
מִיַּי הַמְּבוּל', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב:
"אֶרֶץ לֹא גִשְׁמָה בַּיּוֹם זֶעַם". כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים תִּזְכְּנִי, שְׂיִהְיֶה הַמָּקוֹם שְׂאֵתְפַלֵּל
עָלָיו, קָדוֹשׁ בְּקִדְשֵׁי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'.

וְתַעֲבִיר וְתִסְלַק מִשֵּׁם "מִי הַמְּבוּל",
"מִיִּם הַזְּדוֹנִים", שֶׁהֵם
הַמַּחְשְׁבוֹת-זְרוֹת וְהַבְּלוּלִים הַמְּבַלְבְּלִים
אֶת הַתְּפִלָּה.

וְלֹא יִהְיֶה כַח לְשׁוּם בְּלוּל, וְלֹא לְשׁוּם
מַחְשְׁבוֹת-זְרוֹת וּכְפִירוֹת, לְבַלְבֵּל אֶת
תְּפִלְתִּי חֲסוּשָׁלוֹם בְּשׁוּם בְּלוּל שֶׁבָּעוֹלָם.

וְתִהְיֶה תְּפִלְתִּי זָכָה וְנִכּוֹנָה צַחָה וְנִקְיָה,
וְתַעֲלֶה לְרַחֲמִים וּלְרִצּוֹן לִפְנֵי
כֹּסֵא כְבוֹדְךָ, עַד שְׂאֲזֹכָה עַל-יַדִּי הַתְּפִלָּה,
לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת עֲלִיוֹנוֹת סוּדוֹת הַתּוֹרָה,
וְתִתְפָּאֵר וְתִתְנַשֵּׂא עִם תְּפִלוֹתֵינוּ בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת, וְיִהְיֶה לָךְ שֶׁעֲשׂוּעִים גְּדוּלִים
מִתְּפִלוֹתֵינוּ וְתַחֲנוּתֵינוּ וּבִקְשָׁתֵנוּ.

וַיִּקְרָם בָּנוּ מִקְרָא שְׁכַתוֹב: "וְהֵייתָ
עֹטֶרֶת תְּפָאֶרֶת בְּיַד ה', וְצַנִּיף
מְלוּכָה בְּכַף אֱלֹקֶיךָ".

שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה עֲדִיךָ כָּל בֶּשֶׁר יָבוֹאוּ".
שָׁמַע תְּפִלְתֵנוּ וְאַנְקוֹתֵינוּ
וְאַנְחוֹתֵינוּ מֵעַמְקֵי עַמְקִים, וְאֵל תְּסַתִּיר

פְּנִיךָ מֵאַתָּנוּ, וְאֵל תְּעַלֵּם אֶזְנֶךָ מִשׁוֹעַתֵנוּ
וְצַעֲקֵתֵנוּ. "אֵל תַּעֲזֹבֵנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֵל
תִּרְחַק מִמֶּנִּי. חוֹשָׁה לְעִזְרָתִי יְהוָה
תְּשׁוּעָתִי".

☪ [ה] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"א מ"ב ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פג, 'על-ידי תקוונ-הברית')
"ומי המבול היו על הארץ" (בראשית ז, י)
שְׂנוֹזָפָה עַל-יַדֵּי 'אַהֲבַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ' -
לְהַנְצִיל טַיִלָּא יִשְׁלְטוּ עָלֵינוּ "מִי הַמְּבוּל"

וְנִזְכָּח שְׂיִתְלַהֵב לְבַנּוּ בְּלִמּוּד-הַתּוֹרָה,
בְּשִׁלְהוּבִין דְּרַחֲמֵימוֹתָא, וְ"מִיִּם
רַבִּים" שֶׁהֵם 'אַהֲבוֹת וַיְרֵאוֹת חִיצוֹנִיּוֹת',
"לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאַהֲבָה, וְנִהְרֹת
לֹא יִשְׁטְפוּהָ".

וְעַל-יַדֵּי אַהֲבָה הַזֹּאת, תְּכַסֶּה הַשְּׂכִינָה
בְּכַנְפֶיהָ עַל דְּמָהוֹן שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא יִשְׁלְטוּ עָלֵיהֶם "זֶרַע
מֵרַעִים", שֶׁהֵם "מִי הַמְּבוּל".

☪ [ו] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"ב א ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב א, 'תקעו ממשלה')
"כי יצר לב האדם רע מנעוריו" (בראשית ח, כא)

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ דְּעֵלְמָא כְּלָא,
יוֹדֵעַ כָּל הַתְּעַלּוּמוֹת, צוֹפֵה
וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת. אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת
עֲצָם הַקְּנָאָה שֶׁנִּתְקַנְאוּ בָּנוּ הַמְּלֹאכִים,
מִחַמַּת שֵׁישׁ בְּכַחֲנוּ לְהַשִּׁיג הַתְּכִלִּית הַזֶּה
לְמַשַּׁל עָלֵיהֶם.

וּבְפָרְטוּ בְּהַחְלוּשֵׁי-כַח שְׂבִישְׂרָאֵל, כְּמוֹנֵי
הָעֲנִי וְהָאֲבִיּוֹן, הַפְּגוּם
וְהַמְקַלְקֵל. אֲשֶׁר מִנְעוּרֵינוּ הִתְגַּרְוּ בָּנוּ
וְהִבְעִירוּ בָּנוּ אֵשׁ הַתְּאֹת, "כִּי יֵצֵר לֵב
הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו".

וּבְעֵצָם כְּסִילוֹת דַּעַתְנוּ, לֹא חֲסָנוּ עַל
נַפְשֵׁנוּ, לְהִתְחַכֵּם וּלְהִתְגַּבֵּר עַל
הַתְּאֹת, עַד אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ הַרְגֵל אֲצִלְנוּ כָּל
הַתְּאֹת רַעוֹת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה בָּאנוּ לְכַמֵּה חֲטָאִים
וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, בְּשׁוֹגֵג
וּבְמִזִּיד בְּאִנְס וּבְרִצּוֹן, כְּפִי אֲשֶׁר יוֹדֵעַ כָּל
אֶחָד וְאֶחָד אֶת נִגְעֵי לְבָבוֹ וּמִכְאוּבֵי נַפְשׁוֹ,
עַד אֲשֶׁר עוֹנוֹתֵינוּ עָבְרוּ רֵאשֵׁינוּ, כְּמִשָּׂא
כְּבֵד יִכְבְּדוּ מִמֶּנּוּ.

וְעַתָּה מַה נַּעֲשֶׂה וּמַה נַּפְעֵל, כִּי אֵין אָנוּ
יוֹדְעִים שׁוֹם דְּרָךְ וְעֵצָה אֵיךְ
לְהִתְגַּבֵּר עַל כָּל הַתְּאֹת רַעוֹת, אֲשֶׁר כָּבַר
הַרְגֵלְנוּ בָּהֶם מְאֹד.

אֲתָהּ יְהוָה, אֵיכָה נַעֲשֶׂה, אֲתָהּ יְהוָה,
לְהִיכֵן נִבְרַח, אֲתָהּ אֲדוֹנֵי, וְאֲנִי
שָׂאוֹל בְּעוֹלָם-הַזֶּה לְזִמְן מוֹעֵט מְאֹד, כְּצֵל
עוֹבֵר, וּכְאֶבֶק פּוֹרַח. וּמָה אָשִׁיב שְׁלַחֵי
דְּבָר, וּמָה אַעֲשֶׂה לְיוֹם פְּקֻדָּה, "וּמָה
אַעֲשֶׂה כִּי יָקוּם אֵל, וְכִי יִפְקֹד מָה
אַשִׁיבֵנו".

וְאֲתָהּ טוֹב וּמְטִיב לְרַעִים וּלְטוֹבִים,
וְהַקְדַּמְתָּ תְּרוּפָה וְצָרִי לְמִכּוֹתֵינוּ.
כִּי יִדְעַתְּ, כִּי בְּשֶׁר-זוֹדֵם אֲנַחְנוּ, וּמִחֲמַר
קִרְצָנוּ. הֵן בְּעוֹן חוֹלְלָנוּ וּבְחֲטָא יַחְמַתְנוּ

אֲמֵנוּ. וְ"יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו",
וְ"אֵין צַדִּיק בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא
יַחֲטָא".

אֵף כִּי קִטְנֵי-עֶרְךָ, שְׂפִלֵי-קוֹמָה, חֲלוּשֵׁי-
כַח, עֲצוּבֵי-רוּחַ, עוֹלָלִים לֹא רָאוּ
אוֹר, הַמְּלוֹכְלָכִים בְּחֲטָאת-נְעוּרֵיהֶם, מְלֵאִים
חֲטָא וְעוֹן וּפְשָׁע. אֲשֶׁר לוֹלֵא רַחֲמֶיךָ
וְחֲסָדֶיךָ הָעֲצוּמִים וְהַנּוֹרְאִים מְאֹד, לֹא
הָיָה לָנוּ חֲסִי-וְשָׁלוֹם שׁוֹם תְּקוּהָ כָּלֵל.

כִּי אֵיכָכָה נַפְצָה פֶּה, וְאֵיךְ נִשָּׂא עֵינַי.
וְאֵיךְ הָיִינוּ יְכוּלִים לְבֹא לְפָנֶיךָ
בְּחֲטָאתֵינוּ, וּלְהַעֲזִיז פָּנֵינוּ, וּלְהַקְשׁוֹת
עָרְפָנוּ, לְבֹא וּלְהִתְוֹדוֹת לְפָנֶיךָ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, וּלְהִתְחַרֵּט עַל
מַעֲשֵׂינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ.

אֲבָל חֲסָדֶיךָ רַבִּים מְאֹד, "חֲסָדֶיךָ יְהוָה
מְלֵאָה הָאֶרֶץ, חֲסָדֵי יְהוָה כִּי לֹא
תִמְנֹנוּ", כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ לְעוֹלָם, "כִּי
הַהָרִים יִמוּשׁוּ וְהַגְּבָעוֹת תִּמּוּטִינָה"
וְחֲסָדֶיךָ מֵאֲתָנוּ לֹא יִמוּשׁ לְעוֹלָם, אֵף אִם
עָשִׂינוּ מַה שָּׁעֲשִׂינוּ.

עַל-כֵּן גְּלִיתָ לָנוּ מִרְחוֹק, עֵצָם פְּלֵאֵי
חֲסָדֶיךָ הָעֲצוּמִים וְהַרְבִּים
וְהַנּוֹרְאִים וְהַגְּדוּלִים מְאֹד מְאֹד, בְּלֵי שְׁעוֹר
וְעֶרְךָ וּמִסְפָּר, עַד אֵין-סוּף וְאֵין תְּכֵלִית.

וְקִבַּעְתָּ לָנוּ יוֹם רֵאש־הַשָּׁנָה הַקָּדוֹשׁ,
יוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא,
בְּרֵאש־חֲדָשׁ. שְׂאֹז אֲתָהּ בְּעֵצְמָךְ מִבְּקֵשׁ
כְּפָרָה כְּבִיכּוֹל. כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרָנָם-לְבִרְכָה: "הִבִּיאוּ עָלַי כְּפָרָה, עַל
שְׂמַעֲטָתִי אֶת הַיָּרַח". וְאֲתָהּ בְּעֵצְמָךְ
מִתְחַרֵּט כְּבִיכּוֹל עַל מַעֲשֵׂיךָ, עַל שְׂמַעֲטָתְךָ

את הלכנה, אשר משם נמשכים כל חטאינו.

על-כן נתת לנו פתחון-פה, לבוא ולהתודות לפניך, ולהתחרט על מעשינו, ביום הדין הגדול שהוא ראש-השנה, כי הלא גם אתה בעצמך מתחרט ומבקש כפרה אז.

הן על-זה באנו לפניך, לחלות פניך, ולהשתטח לפני רחמי כסא כבודך, ואנו תולים עינינו אליך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעשה למען רחמיה וחסדיך הפשוטים, ותשב בעצמך על משפטינו, "כי המשפט לאלהים הוא".

ולא תתן פח ורשות חסו-שלום, לשום אדם שבעולם, ולא לשום בית-דין שלמעלה ושלמטה, ולא לשום מלאך ושרף, ולא לשום נכרא שבעולם, לשפט ולדון אותנו חלילה.

"חלילה לך מעשות כדבר הזה", כי אם אתה לבד תדין ותשפט אותנו, ברחמיה הרבים ובחסדיך הגדולים. "מלפניך משפטנו יצא, עיניך תחזינה מישרים".

כי אתה לבד יודע את מקומנו, כי "אתה מקומו של עולם, ואין העולם מקומך", ורק אתה לבד יודע לדון אותנו כלנו לכף-זכות תמיד.

"רחמיה רבים יהוה, כמשפטיך חייני", כי אתה יודע את מקומו של כל אחד ואחד מאתנו עמך ישראל, איך נולד, ואיך נמשך נשמתו לזה העולם, ובאיזה מקום היה בגשמיות

וברוחניות מעודו עד היום הזה, ואתה מלא רחמים, ומטה כלפי חסד תמיד.

אבינו שבשמים, רחמן אמתי, חסדן אמתי, חמל עלינו בעת צרה הזאת, אשר "באו בנים עד משבר, וכח אין ללדה", עשה עמנו חסד-חנם, ממה שלא יחסר עמך, וזכנו מעתה להיות כרצונך באמת, לסור מרע, ולעשות הטוב בעיניך תמיד.

🌀 [ז] לקוטי-תפילות ח"ב מב 🌀

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פג, 'על-ידי תקונן-הבריית')

"כי יצר לב האדם רע מנעוריו" (בראשית ח, כא)

מלא רחמים, זכנו אותנו ואת כל ישראל, ל'אור-העינים' האמתיים, להסתפל ולראות האמת תמיד, ונביט ונראה נפלאות יהוה תמיד באמת.

"גל עיני", ועיני כל ישראל, ונביט נפלאות מתורתך אשר גלית על-ידי צדיקיך האמתיים, אשר אתה לבד יודע נפלאות תורתם שגלו בעולם.

ועל-ידי 'אור-העינים', יעלו כל הבקשות והתחנות אשר אנו מתפללים אל הבית-המקדש. ועל-ידי-זה תעורר הגאולה התלויה בלב, כמו שכתוב: "כי יום נקם בלבי, ושנת גאולי באה".

ועל-ידי-זה תבטל מאתנו 'שאר וחקמין' של "יצר לב האדם רע שנשאר לנו מנעורנו", אשר זה ה'שאר והחקמין שבלב', הוא המסית את

ותמשיך עלי "צ'לם אלהים", "אור פני
מ'לך חיים".

ותחנני מאתך במתנת-חנם, ותשפיע
עלי שפע החכמה והבינה
והדעת דקדושה, עד אשר אזכה ל'הארת-
פנים דקדושה'.

ותזכני, שתהיה אכילתי בקדושה
גדולה תמיד, בבחינת 'ענג
שבת', עד שלא יהיה להסטרא אחרא
שום חלק מאכילתי.

ואזכה להכניע הכבוד לפני המח,
ויתגבר המח והשכל דקדושה
על הכבוד הפועס, ולא יהיה שום שליטה
וממשלה להכבוד כלל, רק כל הממשלה
והשליטה יהיה להמח שלי.

עד אשר אזכה, שיאיר בפני "צ'לם
אלהים", ואזכה להיות ב'גדר האדם-
דקדושה'. ותעזרני ותושיעני להכניע
ולשבר ולבטל ממני 'מדת הבהמיות',
ואזכה לצאת מ'בהמה' ל'אדם'.

עד אשר על-ידי-זה, יהיה מוראי על
כל חית הארץ, ועל כל השונאים,
כמו שכתוב: "ומוראכם וחתכם יהיה על
כל חית הארץ".

ותגרוש מפנינו כל האויבים וכל
השונאים שבעולם, ותקים בנו
מקרא שכתוב: "וכתתי מפניו צ'ריו,
ומשנאיו אגוף. האירה פניו על עבדך,
הושיעני בחסדך. פניו האר בעבדך,
ולמדני את חקיך".

האדם להרהר אחר תלמידי-חכמים
שבדור, ולומר: "זה נאה וזה לא נאה".
על-ידי-זה חלק לבנו, ונעלמו מאתנו
השבועים-ושנים צדיקים שבדורנו, ואין
אנו יודעים בברור אחד מהם.

רחם עלינו למענך, ותסיר ותבער
ותבטל מאתנו ה'שאר והחמץ
שבלב', עד שזוכה להאמין בכל
הצדיקים, ולבלי להרהר אחריהם כלל,
ולא לעשות שום חלוק ביניהם כלל, רק
כלם יהיו נאים ואהובים ויקרים בעינינו
מאד מאד.

☪ [ח] לקוטי תפלות ח"א נז ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א נז, 'שאלו את רבי יוסי בן קסמא')

"ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ"

(בראשית ט, ב)

"פי בצ'לם אלקים עשה את האדם" (בראשית ט, ו)

- ענין 'צ'לם אלקים' -

ותרחם עלי מעתה, ותחמל עלי
בחמלתך הגדולה, ותטיב לי
מטובך האמתי, ותהיה עמי תמיד.

ותצילני מעתה מן הכעס ומן
הקפדות, שלא אכעס ולא
אקפיד, אפלו בלבי, על שום אדם, ולא
על שום דבר שבעולם, ולא אבא לידי
כעס וקפדות לעולם.

ותאיר עלי באור פניו, ותצוה ברחמיך
להחזיר לי ה'מחין-דקדושה',
שנסתלקו ממני על-ידי 'עון הכעס'.

ובְּרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם וְכָל-טוֹב,
וּתְגַמְּלֵנוּ חַסְדִּים טוֹבִים תָּמִיד.

וּבְכֵן תִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁפִּיעַ
עָלֵינוּ אֱמוּנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְתִזְכְּנוּ
לְאֱמוּנַת-חַכְמִים בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת.

וְאִזְכָּה לְהֵאֲמִין בְּחַכְמִים וְצַדִּיקִים
אֲמֵתִיִּים, שְׁכָל דְּבָרֵיהֶם
וּמַעֲשֵׂיהֶם אֵינוֹ פְּשוֹט אֶלָּא יֵשׁ בָּהֶם רְזִין.

וְאִזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה לְאַנְהָרָא לְמִטְרוּנֵיתָא,
וְלַהֲפָשִׁיט מִנָּה לְבוּשֵׁין
דְּקִדְרָנוּתָא דְּפִשְׁטִין, וְלַהֲלַבֵּישׁ אוֹתָהּ
בְּלְבוּשֵׁין דְּנִהְיָרִין דְּאֲנוּן רְזִין-דְּאוּרֵיתָא.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אִזְכָּה לְהַמְתִּיק וְלַבְטֵל כָּל
הַדֵּינִים מֵעָלֵינוּ, וּמַעַל כָּל
עַמְךָ יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

⊗ [י] לקוטי-תפלות ח"ב כג ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית - לעיני כל ישראל')

"וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם" (בראשית יא. ד)

שְׁנֵזְפָה לְגַדֵּל וּלְפָאֵר וּלְרוֹמֵם שֵׁם הַצַּדִּיקִים-
הָאֲמֵתִיִּים בְּעוֹלָם, שְׁשֵׁם הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מִשְׁתַּף
בְּשֵׁמֶם. וְנֵזְפָה לְהַנְצִיל מ'בְּעֵלֵי שֵׁם וּפְרָסוּם, שְׂאִין
שֵׁמֶם נִמְשָׁף מ'שֵׁם הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, רַק מ'שְׁמוֹת
הַטְּמָאָה, 'שְׁמוֹת הַחַצּוֹנִים רַחֲמָנָא-לְצַלָּן

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, קְדוּשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֵךְ,
וְשְׁמֵךְ מִשְׁתַּף בְּשֵׁם הַצַּדִּיקִים הָאֲמֵתִיִּים.

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֵךְ, וְקַדֵּשׁ אֶת שְׁמֵךְ,
בְּעָבוּר כְּבוֹד שְׁמֵךְ, וְזַכְּנוּ שְׁיִתְגַּדֵּל
וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵךְ הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם עַל יְדֵינוּ.

מְלֵא רַחֲמִים, אֲדוֹן כָּל, יוֹדֵעַ תְּעַלּוֹמוֹת,
אַתָּה יוֹדֵעַ "אַתְּ כָּל הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר

⊗ [ט] לקוטי-תפלות ח"א מב ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מב, 'וירא בצר להם')

"וְהִיְתָה הַקְּשִׁית בְּעֵנֶךָ, וְרֵאִיתִיהָ

לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם" (בראשית ט. טז)

שְׁנֵזְפָה לְהַתְפַּלֵּל בְּנִגְיָנָה, וְלַהֲלַבֵּישׁ הַשְּׂכִינָה
בְּלְבוּשֵׁין דְּנִהְיָרִין, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְתְּקוּ הַדֵּינִים.
וְשְׁנֵזְפָה ל'אֱמוּנַת-חַכְמִים', לְהֵאֲמִין שְׁכָל דְּבָרֵיהֶם
וּמַעֲשֵׂיהֶם יֵשׁ בָּהֶם רְזִין

שְׁמַעָה אֱלֹהִים רְנָתִי הַקְּשִׁיבָה תְּפִלָּתִי".
עֲזָרְנִי יְהוָה אֱלֹהֵי, שְׁאִזְכָּה
לְהַתְפַּלֵּל בְּכוֹנָה גְּדוּלָה וּבְשִׁמְחָה רַבָּה
וְהַתְעוֹרְרוֹת הַלֵּב בְּאַמֵּת.

וְתִזְכְּנִי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים וְתַעֲזָרְנִי לְסִדֵּר
תְּפִלָּתִי לְפָנֶיךָ בְּקוֹל גִּילָה וְרִנָּן,
וְאִזְכָּה לְנַגֵּן אוֹתִיּוֹת הַתְּפִלָּה, וְקוֹל הַנְּגִינָה
יְהִיָּה יָפֵה וְזָךְ וְצַח בְּזָפוֹת וּבְבִהִירוֹת גְּדוּלָה,
עַד שְׁאִזְכָּה לְהַלְבִּישׁ אֶת שְׂכִינַת עֲזָךְ
בְּלְבוּשֵׁין דְּנִהְיָרִין.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּמְלֵא רַחֲמִים עַל עַמְךָ
יִשְׂרָאֵל, וְתִרְאֶה בְּצָרוֹתֵינוּ
וְעֲנִינֵינוּ וְעַמְלָנוּ וְדַחְקָנוּ, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ
וּמְמוֹן. וְתִשָּׁיב חַמְתְּךָ מֵאַתָּנוּ.

וַיִּקְרָם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְרֵאִיתִיהָ לְזָכֹר
בְּרִית עוֹלָם", וְתִזְכֹּר בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ
אֲבָרְהָם יִצְחָק יַעֲקֹב, וְתִרְחַם עָלֵינוּ
בְּזָכוֹתֶם, וְתִאֲזִין תְּפִלָּתֵנוּ, וְתִקְשִׁיב שׁוֹעַתֵנוּ.

וַיִּרְאֶה לְפָנֶיךָ רְנוּנֵנוּ, וַיִּקְרָם מִקְרָא
שְׁכָתוֹב: "וַיִּרְא בְּצָר לָהֶם,
בְּשָׁמְעוֹ אֶת רְנָתָם".

וְתִמְתִּיק וְתַבְטֵל מֵעָלֵינוּ וּמַעַל כָּל
עַמְךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, כָּל הַדֵּינִים
שְׁבַע עוֹלָם. וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁפַע טוֹבָה

נעשה תחת השמש", עתה בדורותינו אלה, ואיך בעונותינו הרבים, נתערבב ונתבלבל העולם עתה מאד מאד, בלי שעור וערך.

כי כל הצדיקים האמתיים פאריהדורות, נסתלקו בימינו בעונותינו הרבים, אשר אתה לבד ידעת, גדל עצם מעלתם ותקפם וקדשם, אשר שמך משתף בשמם, וכל מה שנגדל שמם ביותר, נגדל שמך ביותר. ובעונותינו הרבים נסתלקו קדם הזמן, אוי מה היה לנו בדורות האלה.

ומגדל עכירת דעתנו, אין מי שידע כאב צרה וצוקה הזאת, עד היכן הדבר מגיע, עד היכן שלטה המכה הגדולה הזאת, מכות מפלאות פאלו, הפלא ופלא, "מכה אשר לא כתובה בתורה, זו מיתת הצדיקים האמתיים" אשר נסתלקו בדורותינו, בעונותינו ובחטאינו ובפשעינו.

אוי, אוי ואבוי, אוי לנו מה שאבדנו בעונותינו, "חבל על דאבדין ולא משתכחין". "הצדיק אבד, ואין איש שם על לב. ואנשי חסד נאספים, באין מבין פי מפני הרעה נאסף הצדיק".

רבנו של עולם, מלא רחמים, יעוררו רחמיה על בניה, יהמו מעיה עלינו, חוס וחסל ורחם על שארית פליטת עמך בית ישראל.

מלא רחמים, איך תוכל להתאפק מלרחם על נפשות העשוקות, על נפשות עמך ישראל המתגוללים בחוצות ובשוקים וברחובות, שהם נפשות יקרים מאד מאד, והם נשפכים בראש כל חוצות.

אשר עליהם קונן ירמיה הנביא, קינות הרבה על כל נפש ונפש, כמו שכתוב: "איכה יועם זהב, ישנא הכתם הטוב, תשפכנה אבני קדש בראש כל חוצות. בני ציון היקרים המסלאים בפז, איכה נחשבו לנבלי חרש, מעשה ידי יוצר".

רבנו של עולם, רבנו דעלמא כלא. אתה לבד ידעת, עצם יקרת תפארת קדשת הנפשות היקרים האלה, האבני קדש האלה, הנשפכים עתה בראש כל חוצות, "ואין איש מאסף אותם הביתה".

כי נסתלקו בעונותינו, הצדיקים האמתיים, הנקראים 'ראש-בית', שהם הבעלי-בית של העולם, אשר אז בהיותם בעולם, ושמם נתגדל בעולם, אז היה להעולם בעל-הבית, ואז היינו אנחנו כלנו נקראים בני-בית.

ומיום שנסתלקו בחטאינו, ונתעלם פארים והדרם וחרם הקדוש והנורא, אנחנו נעים ונדים ומטלטלים, ונפשות יקרות מעמך בית-ישראל מתגוללים בראש כל חוצות. כי נסתלקו מן העולם, הבעלי-בית של העולם, שהם הצדיקים הגדולים הנקראים 'ראש-בית'.

ואפלו מעט הרשימו שנשאר משמם, על-ידי ספריהם הקדושים ותלמידיהם היקרים, מעלימים גם-כן מאד מאד, בכמה מיני העלמות והסתרות בלי שעור.

כי בכל-פעם נתגדלים בעולם בעלי שם ופרסום, שאין שמם נמשך כלל

משם-יהוה, אדרבא על-ידם נתעלם שם-יהוה, ומתגברים שמות החיצונים חס-ושלום.

ובעונותינו-הרבים נתערבב העולם מאד, עד אשר אין אתנו יודע עד מה, מי ומי "ההולכים בתורת יהוה" באמת, אשר שםם נמשך משם-יהוה, ומי להפך, ומי מערב משניהם, מטוב ורע, ממאורי-אור ומאורי-אש, "ואנחנו לא נדע מה נעשה, כי עליך עינינו".

זכנו ברחמיך, לקום בכל לילה בחצות ממש, ולהתאבל על חרבן בית-המקדש שנחרב בעונותינו, ועל-ידי-זה נזכה לעורר רחמיך, שתנחם ותשמח אותנו מהרה, ותשים לאבלי ציון 'פאר' תחת 'אפר'.

ונזכה להכניע המאורי-אש כנגד המאורי-אור. ויתגבר שם הקדש, שם-יהוה, שם הצדיקים-האמתיים, על שם הטמאה, שמות החיצונים, ויתבטל השקר לגבי האמת. ויתגלה ויתגדל ויתפרסם בכל העולם, שם הצדיקים-האמתיים, ופארום והדרם וחנם הקדוש והנורא.

ונזכה להכלל בשםם, ובפאר הדרת קדשתם, עד אשר יפתחו עינינו באמת, ונסתפל על-עצמנו היטב באמת, בכל הארבע יסודות, לזככם ולטהרם ולקדשם, מכל התאות-רעות ומדות-רעות

הנמשכים מהם, ולבררם מרע לטוב, ולזפות לכל המדות-טובות ומעשים-טובים.

וברחמיך הרבים, תשמרנו ותצילנו, מכל מיני חלאים ומחוששים ומכאובים, הנמשכים משמות הטמאה והחיצונים חס-ושלום, שהם נקראים מאורי-אש.

אבינו שבשמים, מושל בכל, שומר עמו ישראל לעד. שמרנו והצילנו מהם, שמך הגדול יעמד כנגדם, ותכניע ותשבר ותמגר ותבטל המאורי-אש כנגד מאורי אור, ויתבטל שם הטמאה, שמות החיצונים, מן העולם, ויתגדל שם הקדש בעולם.

רבנו של עולם, מלפנו ואלהינו, מלא משאלותינו ברחמים, וזכנו לבא לכל מה שבקשנו מלפניך, באפן שנזכה להכלל באמת בתוך שמך הגדול והקדוש, לעולמי עד ולנצח נצחים.

ויתגדל ויתקדש שמך הגדול על ידינו תמיד, ויקים מקרא שפתוב: "ויראו גוים את שם יהוה, וכל מלכי הארץ את כבודך. יהי שם יהוה מברך, מעתה ועד עולם".

"עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך, והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל, עשה נפלאות לבדו, וברוך שם כבודו לעולם, וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן".

עניני גשמים לימות הגשמים

ה'גשמים' נתברך ה'פרוטה', הינו ה'נפים'
 "דפריטא שפותה" (שם כה:).

ואלו בני-אדם המכחישים כל הנפים,
 ואומרים שהכל 'דרד-הטבע', ואם
 רואים איזהו נס, הם מכסים את ה'נס' עם
 'דרד-הטבע', שאומרים: 'שזה דרך הטבעים'
 - נמצא: א) שפוגמים ב'תפלה'! כי ה'תפלה'
 היא נפים' שמשנה את הטבע. ב) ופוגמים
 ב'אמונה'! שאין מאמינים בהשגחת הבורא
 יתברך. ג) ופוגמים ב'ארץ-ישראל'! שהוא
 'מקום הנפים' בנ"ל.

וזוה שאמרו חז"ל (סנהדרין צז:): "אין משיח
 בן-דוד בא, אלא עד שתכלה פרוטה
 מן הכיס" - הינו: שיכלו האפיקורסים שאין
 להם אמונה בנפים, ומכסים כל הנפים
 ב'דרד-הטבע', כי עקר הנפים בארץ-ישראל
 בנ"ל.

וזוה פרוש: "עד שתכלה פרוטה מן הכיס"
 - כ'שתכלה' בני-אדם 'המכסים'
 בכליות הנפים, הכלולים ב'מלאך דפריטא
 שפותה" (תענית כה:), ותתרבה 'אמונה'
 בעולם - אז יבא 'משיח' - כי עקר הגאולה
 תלוי בזה.

ג.

(ח"א יג, ה; הוספות מפתב-יד רבנו ז"ל
 השיך להתורה הזו, הנדפס בסוף הספר)
 "כד הוה אצטריך עלמא למטרא" (תענית
 כג:). 'למטרא' - הינו: 'לתורה', כמו
 שכתוב (דברים לב:): "יערף כמטר לקחי".

א.

(ח"א ד, בסוף)

"שיתין מחוזה" (בבא-בבא עג:). רמז על
 בחינת "ששים גברים" (שיר-
 השירים ג, ז), שמשם בא 'פרנסה', כמו
 שאמרו: "גבורות גשמים" (ברכות פ"ה מ"ב;
 תענית פ"א מ"א).

ב.

(ח"א ז, א; ח"א ט, ה)

עקר ה'גשמים' בארץ-ישראל, כי שם
 ה'תהומות', הינו ה'נפים', הינו
 'אמונה', 'תפלה'.

וזוה שאמרו חז"ל (תענית ח:): "אין הגשמים
 יורדין אלא בשביל אמונה" - הינו:
 בחינת 'ארץ-ישראל', בחינת 'תפלה', בחינת
 'אמונה' - כי 'ארץ-ישראל שותה תחלה'
 (שם י), ושתייתה מה'תהומות', לשון (רות א,
 ט): "ותהם כל העיר", שעל דבר נפי
 'תמהין' העולם - ששם ה'תהומות' בחינת
 'נפים'.

וזוה שאמרו חז"ל (שם כה: על שיר-השירים ב,
 יב): "קול התור נשמע בארצנו", לענין
 'גשמים' - כי עקר ה'גשמים' נשמע ב'ארץ-
 ישראל' - כי שם ה'תהומות', הינו ה'נפים',
 הינו: 'אמונה', 'תפלה'.

וזוה שאמרו חז"ל (שם ח:): "בשעה
 שהגשמים יורדין, אפלו פרוטה
 שבבים מתברכת". 'פרוטה שבבים' -
 שפעמים נתכסה פח הנפים, ועל-ידי

ד.

(ח"א מ)

על-ידי 'עבודה-זרה', נמנע ה'מטר' - כמו שכתוב (דברים יא, טז): "ועבדתם אלהים אחרים וכו', ולא יהיה מטר".

וכש'אין 'מטר', אין 'שבע'.

וכש'אין 'שבע', אין 'שלוש' - כמו שכתוב (תהלים עב, ג): "ישאו הרים שלום לעם", כמו שפרש רש"י.

[זה לשונו: ומהו ה'שלוש' שה'הרים' נושאים כשהן עושין פרות - אין עין הבריות צרה, וקורא איש לרעהו 'אל תחת גפן ואל תחת תאנה' (כמו שכתוב בזכריה ג, י) על לעתיד-לבוא, מרב שלום שיהיה אז].

וכש'אין 'שלוש', אזי אין איש עוזר לחברו. וכל אחד צריך לנסע ולטלטל ממקום למקום בשביל פרנסתו.

ה.

(ח"א ס, ג)

כל מיני 'עשירות' - דהינו: כל מיני דגן, וכל האילנות ועשבים, וכל מיני מתכות, הם רק על-ידי 'גשמים'.

וכן כל ה'אוצרות' - הם על-ידי 'גשמים', כמו שכתוב (דברים כח, יב): "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב לתת מטר ארצה" וכו'.

וה'גשמים' - הם מבחינת ה'נשימה', שמכניסין ומקבלין אויר מן החוץ, כמו שכתוב (איוב לז, י): "מנשמת אל-יתן קרח ורחב מים במוצק".

וזה בחינת (משלי י, טז; יח, יא): "הון עשיר קרית עזו", הינו שה'עשירות' הוא על-ידי בחינת ה'נשימה', שהוא אויר הקר שמקבלין בכל רגע מן החוץ. וזהו: 'קרית עזו', בחינת (איוב לז, ו): "גשם מטרות עזו".

וזה שכתוב (ירמיה יד, כב): "היש בהבלי הגוים מגשמים". כי "בהבלי הגוים" - שהם בחינת ה'פסק הנשימה', בחינת "הבל היפי" (משלי לא, ל) - אין שם בחינת 'גשמים' - כי 'גשמים' הם רק על-ידי ה'נשימה' (עין בפנים).

ו.

(ח"א פח; ח"א קיד)

ה'ברכות' וה'שפע', הם בחינת 'מטר'.

ז.

(ח"ב א, יב)

כל הדברים נחלקים זה מזה ב'מראה' 'טעם' ו'ריח'. בשביל זה הדבר המגדל כל הצמחים, נקרא בשם 'מט"ר', ראשי-תבות: מ'ראה, ט'עם, ר'יח.

ח.

(ח"ב ה, א)

כל ה'רפואות' הם על-ידי 'עשבים', וגדלים רק על-ידי 'אמונה' - כמו שאמרו רז"ל (תענית ח): "אין הגשמים יורדין אלא בזכות אמונה, שנאמר (תהלים פה, יב): 'אמת מארץ תצמח, וצדק משמים נשקה'".

שכשיש 'אמונה' - אז יורדין 'גשמים', וצומחים 'עשבים', ואזי יש 'רפואות'.

אבל על-ידי 'נפילת האמונה' - אין 'גשמים', ואזי אין 'רפואה'.

ט.

(ח"ב ה, טז)

גם כשה'ראה' בשלמות, זה בחינת 'תקון השנה' - כי ה'שנה' על-ידי ה'ראה'. כי ה'ראה' היא 'קר ולח', ועל-ידי 'קר ולח', על-ידי זה עקר השנה.

ועל-כן בשעת גשמים' אז הוא זמן שנה, כי אז ערב לאדם השנה מאד, וזה מחמת שהגשמים' הם קר ולח, קרירות ולחות'. וכן בבקר השנה ערבה אז גם-כן, כי אז יורד השל, ואזי גם-כן הוא קר ולח'.

י.

(ח"ב ח, יב)

שנה ודמיון' הוא תלוי בה'ראה', כי עקר שנה ודמיון' הוא על-ידי קר ולח'. ועל-כן בעת הגשמים', אז נופל שנה' על האדם, וה'ראה' היא קר ולח, שעל-ידיה בא שנה ודמיון', הינו ה'דמיונות' הבאין לאדם בעת השנה, שזה בחינת 'פח'המדמה'.

יא.

(ח"ב ס)

ה'גשמים' נעשין על-ידי ה'אדים' העולים מן הארץ, כמו שכתוב (בראשית ב, ו): "ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה".

וכשיש מלחמות ושפיכות דמים' - אזי נעשה מן ה'אדים' הנ"ל, שפיכות דמים'.

וזה שכתוב (יחזקאל לה, ח): "ותגר את בני ישראל על-ידי הרב בעת אידם" - הינו בחינת אדים' הנ"ל, שעל-ידם נעשה ה'שפיכות דמים'.

וכן בכמה אמות: מצרים' ועמון' ומואב, כשנבא על מפתחם, נאמר שם: "בעת אידם" - בחינת אדים' הנ"ל, שעל-ידם נעשה השפיכות דמים'.

ועל-כן כשיש מלחמות ושפיכות דמים' - אזי האדמה נותנת פחה לשם - כי מן ה'אדים' העולים ממנה, נעשה ה'שפיכות דמים'.

ועל-כן אין יורדין גשמים' - כי ה'גשמים' נעשין מן ה'אדים', ועכשו נעשה מן ה'אדים' ענין אחר, דהינו שפיכות דמים' כנ"ל.

וזה שאמרו רז"ל (תענית ח): "בשעת גשמים, אפלו גיסות פוסקות בו" - כי כשיש גשמים', נפסקים ה'גיסות' וה'מלחמות'.

יב.

(ח"ב ס)

על-ידי מי שאומר תורה ברבים, ושומעים תלמידים שאינם הגונים - על-ידיה בא גם-כן עצירת גשמים' - כי על-ידי כבוד התורה בא גשמים', בבחינת (שמות טז, י): "וכבוד ה' נראה בעיני". ועל-ידי הענין בא גשמים'.

וזה בחינת (תהלים כט, ג): "אל הכבוד הרעים, ה' על מים רבים" - הינו בחינת גשמים' שבאים על-ידי כבוד השם', בחינת כבוד התורה'.

ו"הלומד תורה לתלמיד שאינו הגון, הוא כזורק אבן למרקולים" (חלין קלג): ו'מרקולים' פרושו: "מר קלוס, הינו חלופה הכבוד" (תוספות סנהדרין סד, עבודה זרה ג).

נמצא: כשלומד תורה לתלמיד שאינו הגון - הוא הפך הכבוד. ועל-כן בא על-ידיה עצירת גשמים' - הפך הכבוד, שעל-ידו באין גשמים'.

וזה בחינת (משלי כו, א): "כמטר בקציר, כן לא נאווה לכסיל כבוד" - הינו כשלומד תורה לתלמיד שאינו הגון, שזה בחינת: שנותן כבוד התורה לכסיל, על-ידיה מקלקל ה'גשמים'.

וְזָהוּ: "כַּמְטֵר בְּקֶצֶר" - הֵינּוּ: קִלְקוּל
הַגְּשָׁמִים שִׁיזְרִין שְׁלֹא בְּעוֹנְתָן, כִּי
בְּשַׁעַת הַקֶּצֶר, אֵזִי אֲדַרְבָּא מִזִּיק הַמְטֵר.

"כֵּן לֹא נֶאֱוָה לְכַסִּיל כְּבוֹד" - כִּי עַל-יַד־
זֶה בְּעֶצְמוֹ הוּא קִלְקוּל הַגְּשָׁמִים'
כַּנ"ל.

יג.

(ספר-המדות, עניני גשמים)

[א] שְׁנָה שֵׁישׁ הַרְבֵּה גְּשָׁמִים - סִימָן
שְׁנוּלָדִים בְּזֶה הַשְּׁנָה הַרְבֵּה זְכָרִים. (בגים צב)

[ב] אֵין הַגְּשָׁמִים נֶעְצְרִין - אֶלֶּא עַל בְּטוּל
תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת, וּמִסְפְּרֵי לְשׁוֹן-הָרַע,
וְעִזֵּי-פָנִים, וּבְטוּל-תּוֹרָה, וְעוֹן גָּזַל. (ממון כו)

[ג] הַתְּקוּן לְמֵטֵר - יִרְבֶּה בְּתַפְלָה. (ממון כז)

[ד] כְּשֵׁישׁ שֶׁבַע בְּעוֹלָם - אֵזִי הַחֲלָשׁוֹת
נִתְמַעֲטִים. (ממון כט)

[ה] אֵין הַגְּשָׁמִים נֶעְצְרִין - אֶלֶּא עַל פּוֹסְקֵי
צְדָקָה בְּרַבִּים, וְאֵינָם נוֹתְנִים. (ממון לו)

[ו] 'מֵטֵר' - בְּשִׁבִיל יְחִיד. ו'פְּרִנְסָה' - בְּשִׁבִיל
רַבִּים. וְיְחִיד דְּאֵלִים זְכוּתִיהָ, כְּרַבִּים דְּמִי.
(ממון נא)

[ז] עַל-יַד־יְקוּדָשׁ עַל הַיּוֹן - בָּא 'מֵטֵר',
וְנִשְׁמַע תְּפִלָּתוֹ. (ממון נב)

[ח] 'מֵטֵר' - בְּזְכוּת אָדָם אֶחָד, וְשָׂדֶה אֶחָת,
וְעֵשֶׁב אֶחָד. וּבְזְכוּת הָאָרֶץ, וְחֶסֶד, וְיִסּוּרֵין.
(ממון נד)

[ט] הַגְּשָׁמִים נֶעְצְרִין - בְּשִׁבִיל עֲבוּדָה-זָרָה,
וּבְשִׁבִיל נְאוּה, וּבְשִׁבִיל צְדִיק שְׁלֹא נִסְפַּד
כַּהֲלָכָה, וּבְשִׁבִיל מְקַפְּחֵי פְּרִנְסַת אַחֲרִים.
(ממון נה)

[י] מִי גְּשָׁמִים - מִסְגָּלִין לְמִי שְׂאִין לוֹ
'גְּבוּרַת אֲנָשִׁים'. (סגלה ח"ב ג)

[יא] אֲמִירַת תְּהִלִּים, סִגְלָה לְהוֹרִיד גְּשָׁמִים.
"תְּהִלָּם" - "לְמֵטֵר ה' שְׁמִים תִּשְׁתַּח מִיָּם"
(דברים יא, א). (סגלה ח"ב ד; תפלה ח"ב ז)

[יב] עַל-יַד־יְעוֹזֵת' - גְּשָׁמִים נֶעְצְרִים.
וּבִידוּעַ שְׁנִכְשֵׁל בְּעֵבְרָה, וְסוּפוֹ שִׁיכָשֵׁל
בְּעֵבְרָה, וּמִתָּר לְקִרְוֹתוֹ רָשָׁע, וּמִתָּר
לְשִׁנְאוֹתוֹ, וְהוּא אֶחָד מִתַּתְקַע"ד דְּדוֹרוֹת. (עזרת
ט)

[יג] עַל-יַד־צְדָקָה - בָּא גְּשָׁם. (צדקה מז)

[יד] כְּשֵׁי אֲנָשִׁים נוֹתְנִים צְדָקָה - עַל-יַד־יְעוֹזֵת
הַפְּרוֹת נִתְבָּרְכִין, וְהַשְּׁלוֹם בְּעוֹלָם. (צדקה מט)

[טו] בְּעוֹן תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת - הַשְּׁמִים
נֶעְצְרִים, וְהִיקָר הוּא. (צדקה נז)

[טז] הַגְּשָׁמִים יוֹרְדִין - בְּזְכוּת שְׂמִחַת חֵתָן
וּכְלָה'. (שמחה כג)

[יז] הַשְּׁלוֹם - סִימָן לְשֶׁבַע. (שלום כב)

[יח] לְמוֹד 'מִסְכַּת שְׁבוּעוֹת' - מִסְגָּל לִירִידַת
הַגְּשָׁם. (שבועה ג)

[יט] בְּעַל-תְּשׁוּבָה, יִתְפַּלֵּל עַל הַגְּשָׁם. וְעַל-
יְדִיָּזָה מְכַפְּרִין לוֹ עַל עוֹנוֹתָיו. (תשובה קא)

[כ] בְּיוֹם הַגְּשָׁמִים - יִשׁוּעָה פָּרָה וְרַבָּה
בְּעוֹלָם. וּמְלִיצֵי-זְכוּת נִכְנָסִין לְפָנָיו. (תפלה טז)

לקוטי תפלות

על הגשמים

- לימות הגשמים -

❁ [א] לקוטי תפלות ח"א מ ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מ, 'אלה מסעי')

בעולם. "כי אתה אלוהי, רוחך טובה
תנחני בארץ מישור".

ותזמין לי פרנסתי מאתך לבד בהרחבה
גדולה, קדם שאצטרך לה,
באפן שאוכל לעסק בתורתך ועבודתך
תמיד, ולא יהיה לי שום בלבול חס-
ושלום על-ידי טרדת הפרנסה כלל.

ותפתח לנו אוצרך הטוב, ותתן המטר
בעתו לברכה ולחיים ולשבע,
ותשפיע שבע וזול בעולם, ולא יצטרכו
עמך ישראל זה לזה ולא לעם אחר.
ותמשיך שלום בעולם, ויקים מקרא
שפתוב: "השם גבולך שלום, חלב חטים
ישביעך".

ותהיה בעזרנו תמיד, באפן שגזקה
לבלות ימינו, בטוב האמת,
בטוב הנצחי, לעסק כל ימינו בתורה
ועבודת יהוה באמת כרצונך הטוב, ולא
נסור מדברי התורה ימין ושמאל.

ותעזרני שאהיה שלם באמונה
ובבטחון בך תמיד, ולא
אעשה שום פעלה ולא אעסק בשום עסק
ולא אסע שום נסיעה בשביל פרנסה כלל,
רק אזכה לידע ולהאמין בך באמונה
שלמה ובבטחון חזק, שאתה תכלכלני.

ותזמין לי פרנסתי בשלמות בביתי, בלי
שום נסיעה וטלטול בעולם
כלל, ובלי שום עשייה ועובדא ועסק כלל.

וכל נסיעתי לאיזה דרך, וכל עסקי
ופעלתי, לא יהיו כי אם לשמך
ולעבודתך לבד באמת, וכרצונך אעשה,
ולא אכון בנסיעתי ועסקי שום תועלת
עצמי כלל, כי הכל שלך, הנשמה שלך
והגוף שלך, ובלעדך לא ארים את ידי
ואת רגלי, לעשות שום עסק ושום נסיעה

וְתוֹרְנֵי וְתַלְמִדְנֵי תְּמִיד, אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
אֵלַי בָּהּ, וְאֵת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר
אָעֲשֶׂה. "אֵל תַּעֲזֹבְנִי יְהוָה אֱלֹהֵי, אֵל תִּרְחַק
מִמֶּנִּי. חוֹשָׁה לְעִזְרָתִי יְהוָה תְּשׁוּעָתִי".

כָּל הָעֲלוֹת וְסִבַּת כָּל הַסְּבוֹת וְיוֹדַע כָּל
הַתַּעֲלוּמוֹת. וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֲז
יִבְקַע כְּשַׁחַר אוֹרֶךְ, וְאַרְכָּתְךָ מֵהֲרָה תִצְמַח".

⊗ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב נג ⊗

(על-פי לקוטי-מזוהר"ן ח"ב ס, 'כְּשֵׁישׁ מִלְחָמוֹת בְּעוֹלָם')

⊗ [ב] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ה ⊗

(על-פי לקוטי-מזוהר"ן ח"ב ה, 'תַּקְעוּ אַמּוּנָה')

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּבְּטַל מִלְחָמוֹת וּשְׁפִיכוֹת-
דָּמִים מִן הָעוֹלָם, וְתַמְשִׁיךְ שָׁלוֹם גָּדוֹל
וְנִפְלֵא בְּעוֹלָם, "וְלֹא יִשָּׂאוּ עוֹד גּוֹי אֶל גּוֹי
חָרָב, וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה".

רוֹפֵא חוֹלִים, רוֹפֵא חַנּוּם, רוֹפֵאנוּ יְהוָה
וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנוֹשְׁעָה פִּי
תְּהַלְתְּנוּ אִתָּהּ. וְתִתֵּן הַמָּטָר בְּעֵתוֹ, לְחַיִּים
וְלִבְרָכָה וְלִשְׁבַע. וְתַגְדֵּל בְּרַחֲמֶיךָ צְמַחִים
וְעֲשָׂבִים, שְׁיִהְיֶה לָהֶם כַּח לְרַפְּאֵת תַּחֲלוּאֵי
עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל.

רַק יִפְּרִי וַיִּדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תְּבֵל הָאָמֶת
לְאֵמֶתוֹ, אֲשֶׁר לֹא כָּאוֹנוּ לָזֶה הָעוֹלָם
בְּשָׁבִיל רִיב וּמַחֲלָקֶת חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְלֹא
בְּשָׁבִיל שִׁנְאָה וְקִנְיָאָה וְקִנְטוֹר וּשְׁפִיכוֹת-
דָּמִים חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, רַק כָּאוֹנוּ לְעוֹלָם כְּדִי
לְהַפִּיר וּלְדַעַת אוֹתְךָ תִּתְבָּרֵךְ לְנֶצַח.

וְתַשְׁפִּיעַ בְּרַחֲמֶיךָ, וְתַמְשִׁיךְ הַסֵּדֶר
הַנְּכוֹן וְהָאֵמֶת, שֶׁל כָּל
הַזְּרָעִים וְהַצְּמַחִים שְׁבַע-וּלְוָם, כְּפִי סֵדֶר
הַזְּמַן וְהַמְּקוֹם הָרְאוּי לָהֶם. וְלֹא נִתְלַשׁ
שׁוֹם פְּרִי וְעֵשֶׂב שְׁלֹא בְּזַמְנוֹ.

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ, וְתִתֵּן הַגֶּשֶׁם וְהַמָּטָר
בְּעֵתוֹ וּבְזַמְנוֹ, וְלֹא תַעֲצֹר הַשָּׁמַיִם
מִן הַמָּטָר, בְּכָל-עֵת שֶׁהָעוֹלָם צָרִיכִין לוֹ.

וְתִסַּבֵּב בְּרַחֲמֶיךָ סְבוֹת לְטוֹבָה, בְּאִפְּן
שִׁיזֻכָּה כָּל אֶחָד לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת
מֵה שֶׁהוּא צָרִיךְ לְרַפּוֹאתוֹ בְּאֵמֶת, וַיִּקְבְּלוּ
לְפִי תַמָּם כָּל מֵה שְׁצָרִיכִים לְרַפּוֹאתָם
בְּאֵמֶת.

וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְנִתְּתִי גִשְׁמֵיכֶם
בְּעֵתְכֶם, וְנִתְּנָה הָאָרֶץ יְבוּלָהּ, וְעֵץ
הַשָּׁדֶה יִתֵּן פְּרִיֹו. וְנִתְּתִי שָׁלוֹם בְּאָרֶץ,
וּשְׁכַבְתֶּם וְאִין מַחְרִיד, וְהַשְׁבִּתִּי חַיָּה רְעָה
מִן הָאָרֶץ, וְחָרָב לֹא תַעֲבֹר בְּאֶרְצְכֶם".

וְתִתֵּן לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל אֶת אֲכֹלְכֶם,
בְּעֵתוֹ בְּמוֹעֲדוֹ וּבְזַמְנוֹ. בְּאִפְּן
שְׁיִהְיֶה מְלֻבָּשׁ בָּהֶם כַּח כָּל הַרְפּוּאוֹת
שֶׁאֵנוּ צָרִיכִין כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּגִשְׁמִיּוֹת
וּבְרוּחָנִיּוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ.

וְתַשְׁגִּיחַ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁיַעֲלוּ כָּל
הָאָדָם מִן הָאָרֶץ לְטוֹבָה,
שְׁיִהְיוּ נַעֲשִׂים מִן הָאָדָם תְּמִיד, גִּשְׁמֵי
בְּרָכָה וְנִגְדָּבָה בְּעֵתְכֶם וּבְזַמְנְכֶם, וְלֹא יִתְהַפְּכוּ
הָאָדָם לְשְׁפִיכַת-דָּמִים חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

כִּי אִין רוֹפֵא בְּעוֹלָם שְׁיִדַּע לְכוֹן כָּל
זֹאת, כִּי אִם אִתָּה לְבַד, כִּי אִתָּה עֲלֵת

וְתוֹצִיא אֶת הָאָדָמָה מִקְּלוֹתֶיהָ
שְׁנֵתְקַלְלָהּ בְּעוֹן אָבוֹתֵינוּ
וּבְעוֹנֵינוּ, וְתִהְיֶה כָּל הַקְּלוֹת לְבָרוּכֹת, כִּי
אָתָּה "כֹּל תּוֹכֵל, וְלֹא יִבָּצֵר מִמֶּךָ מְאוּמָּה".

וְשָׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ תְּמִיד, מִתְּלִמִּידִים
שְׂאִינָם-הַגּוֹנִים, כִּי אָתָּה יִדְעָתָּ
כִּי בְּשֵׁר-וֹדֵם אֲנַחְנוּ, וְאֵין אֲתָנוּ יוֹדֵעַ עַד
מָה אֵיךְ לְהִזְהַר וּלְהַשְׁמֵר מֵהֶם. חוֹסֵה עַל

כְּבוֹד הַתּוֹרָה-הַקְּדוּשָׁה, שְׁלֹא תִגִּיעַ
לְתִלְמִידִים שְׂאִינָם-הַגּוֹנִים שְׂאִינָם רְאוּיִם
לְקַבֵּלָהּ.

וְתַחֲוִים וְתַרְחִם עָלֵיהֶם, וּתְשִׁיבֵם מִהָרָה
בְּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, בְּאִפְן
שְׂיֻכְלוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְקַבֵּל אֶמֶת נְעִימוֹת
הַתּוֹרָה-הַקְּדוּשָׁה.

